4 820006 471071 >

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ «КЛАС»

КЛАС®

ЛІСОВА БРАТВА

ВИГРАЙ ПРИЗ

№8 серпень 2006

ЗАГАДАЙ БАЖАННЯ

Перед тобою одна дуже цікава гра-тест. Вона трішки чарівна: по-перше, її результати, на диво, правдиві, а по-друге, вона допомагає виконати бажання!

1. Напиши будь-яке число від 1 до 9.
2. Ще раз напиши будь-яке число від 1 до 9.
3. Напиши ім'я знайомого хлопця (знайомої дівчини).
4. Напиши будь-яке ім'я (друга, родича тощо).
5. Ще раз напиши будь-яке ім'я (друга, родича тощо).
6. І знову напиши будь-яке ім'я (друга, родича тощо).
7. Напиши ім'я знайомого хлопця (знайомої дівчини).
8. Напиши назву (чи рядочок) пісні.
9. Те саме. 10. Те саме. 11. Те саме.

І, нарешті, загадай бажання.

КЛЮЧ ДО ГРИ-ТЕСТУ

- Тобі потрібно розповісти про цю гру стільком людям, яке число написане поряд з № 2.
- Людина під № 3 — той, кого ти любиш.
- Людина під № 7 — той, хто тобі подобається, але ти ніяк не наважуєшся підійти до неї.
- Найбільше ти піклуєшся про людину під № 4.
- Людина під № 5 знає тебе дуже добре.
- Людина під № 6 — це твоя зірка удачі. Коли вона поряд, тобі завжди везе.
- Пісня № 8 підходить людині під № 3.
- Пісня № 9 пасує людині № 7.
- Пісня № 10 розкриває твої думки, почуття.
- Пісня № 11 показує, як ти ставишся до життя.

А що означає число під № 1, ніхто не знає! Але для тебе воно, мабуть, важливе! Та це не головне. Головне, що твоє бажання здійсниться! Обов'язково! Вір у це!

ЗНАЙДЕНО ФІЛЬМ СТОРІЧНОЇ ДАВНОСТІ

Перший англійський ігровий фільм випадково знайдений на горищі будинку 79-річного пенсіонера Франка Уїльямса в містечку Рідіч, що у західній Англії. Фільм називається «Арешт кишенькового злодія», і знятий він був у квітні 1895 року відомим режисером Бертом Акресом. Одночасно з цим в пакеті знаходились ще 13 фільмів, з них шість ранніх робіт піонера світового кінематографу, винахідника та режисера Томаса Едісона.

Це перший у світі фільм з кримінальним сюжетом. Кінострічка триває всього 50 секунд. Протягом десятиліть вважали, що фільм втрачено назавжди. Але одна з його копій лежала на горищі в старому пакеті протягом 60 років! Реставрація стрічки завершена, і її друга прем'єра відбудеться на фестивалі німих фільмів у Венеції в жовтні.

ЧИ ЗНАЄШ ТИ, ЩО...

- Звичайний автомобіль на Місяці не заведеться. Бо для роботи йому потрібен кисень, а на Місяці повітря немає. Тому астронавтам для досліджень на ньому потрібен електричний транспорт.
- Сонячного зайчика видно здалеку. У великий телескоп відблиск дзеркала площею всього один квадратний кілометр можна побачити навіть на орбіті Плутона.
- Місяць, який є невідлучним «сателітом» Землі, появився 10 грудня 1383 року зовсім синього забарвлення, і дотепер не вияснено причини того небувалого явища.
- В індексі пошукової системи Google міститься 3 083 324 652 документи. В цих документах говориться про все на світі. Так, слово «Бог» згадується 19700000 разів, а слово «чорт» — 12000000 разів, «мир» — 137000000, «війна» — 38300000 разів.

КРИВАВО-ЧЕРВОНА ВЕСЕЛКА!

В липні цього року над Шотландією з'явилася веселка криваво-червоного кольору. За словами астронома-любителя Стюарта Уолкера, який і сфотографував незвичне явище, це була одна з найяскравіших веселок, які він коли-небудь бачив за своє життя. Цікаво, що фото було зроблене в момент заходу сонця.

Деякі скептики трактували явище, як сигнал про кінець світу. Вчені ж пояснюють походження такого дивного кольору веселки. Він викликаний тим, що джерелом світла виступало сонце в момент заходу, зафарбоване, як відомо, у червоний колір через інтенсивне розсіювання в атмосфері Землі променів синього кольору. «Будь-яка веселка представляє собою сукупність світових дисків з яскравими краями, а не просто дуг, — пояснив оптику явища експерт Лес Коулі. — Зазвичай ми бачимо лише яскраві краї, проте яскравість цієї веселки була настільки інтенсивною, що було видно весь диск, а не лише його зовнішній ободок».

НІМЦІ ШУКАЮТЬ УКРАЇНСЬКІ КЛІПИ

Німецька спілка «Klipzona», яка є підрозділом товариства «EYZ Media», збирає і представляє співоче відео з Центральної і Східної Європи для показу на різних забавах, фестах, зустрічах, конференціях та інших заходах, де присутній Його Величність Екран. Найближча акція має відбутися в Берліні у вересні, і її організатори ставлять собі за мету ознайомити тамтешнього глядача з найвиразнішими та знаковими вітчизняними кліпами як сьогодення, так і минулих років.

ДНК ПОСТАВЛЯТЬ ПАМ'ЯТНИК

Академіки, вчені, державні діячі, журналісти і... школярі. Що їх може об'єднувати? Ну, наприклад, те, що вони складаються з атомів. Підхід цілком вірний. Крім того, цих різних людей будь-якого віку в Британії може об'єднувати бажання створити найбільшу модель ДНК. В рамках наукового тижня на островах вирішили провести глобальну акцію.

Гігантська ДНК висотою 10 метрів складається з сотень деталей, створюється тисячами людей і нестиме всю генетичну інформацію про людину. До створення пам'ятника людству були запрошені 3000 дітей зі ста шкіл Стаффордшира та Чешира. Вони збирали деталі генетичних кодів з тисяч атомів. Під час складання атомів та їх склейки вчені пояснювали учням будову ДНК та принципи генетики. Ось такий приклад поєднання приємного з корисним.

ГЛАДІАТОРАМ ТЕЖ ДОВЕЛОСЯ ВЧИТИ АНГЛІЙСЬКУ

Без знання іноземної мови сьогодні важко знайти якусь хорошу роботу. А знання англійської є необхідним майже всюди. А якщо доля занесе тебе до Рима, і, прогулюючись біля Колізею, ти захочеш сфотографуватися з римським центуріоном в легких обладунках, не сумнівайся — до тебе у відповідь він заговорить літературною англійською.

Таке рішення прийняла міська влада Рима. Відтепер кожен, хто збирається позувати в якості гладіатора, зобов'язаний здати іспит. Тест з англійської мови — обов'язкова частина екзамену. Не здаси — не отримаєш ліцензію та значок центуріона.

ПРОДАЄТЬСЯ ПЕРША ГІТАРА ПОЛА МАККАРТНІ

Акустичну гітару «Rex», на якій метр сучасної музики Пол Маккартні вигравав свої перші акорди, буде виставлено на музичному аукціоні «Music Legends» в Лондоні. Первинна вартість лота — 100 тисяч фунтів. До інструмента додається записка сера Пола, що підтверджує її справжність, а також дві фотографії Маккартні з самою гітарою, зроблені в 1957 та 2006 роках.

Директор аукціону Купер Оуен зауважив, що ця гітара — справжня реліквія. «Хто знає, що сталося би зі світовою історією музики, якби Пол не виграв на ній свої перші гітарні акорди. Зустріч на Вултонському фестивалі з Джоном Ленноном могла би не відбутися, а у нас не було би найвеличнішого гурту всіх часів та народів», — сказав він.

Літературно-художній,
пізнавально-розважальний журнал
«КЛАС!» №8 (116) 2006

Реєстраційне свідоцтво КВ № 1929 від 10.04.96 р., видане Міністерством України у справах преси та інформації
Періодичність виходу: 1 раз у місяць
Заснований 10 квітня 1996 р.
Журнал розрахований на дітей віком 8–15 років
Засновник і видавець: ТзОВ «W»
Адреса редакції, засновника і видавця:
46008, м. Тернопіль, вул. Живова, 11
тел./факс (0352) 23 63 04, 25 04 98
e-mail: office@schoolboy.com.ua

Кольороподіл «Колір ПРО»
м. Львів, тел. (0322) 40 33 07, 97 81 05

Друк: ТМ «Мандарин»
ТзОВ «Видавнича група «Експрес»
79026, м. Львів, вул. В. Великого, 5-а
тел. (0322) 97 47 68
Розповсюдження «Школярик»
Тетяна Кошелінська, тел. (0352) 23 50 35, 43 10 72
Ціна договірна **Передплатний індекс:** 40240

Редакційна колегія: . . . . . Во Вік
. . . . . duklas@schoolboy.com.ua . . . . . ДуКлас
. . . . . Тетяна Грисюк
Художники: . . . . . Сергій Шемета, Андрій Урбан,
. . . . . Світлана Словотенко, Ліля Рейко,
. . . . . Наталя Гайда, Ольга Кулик, Надія Шеремет
Набір та коректура . . . . . Олександра Вовк
Технічний супровід . . . . . Андрій Зеленський
Верстка . . . . . Олена Березовська
Директор . . . . . Ольга Косович
Шеф-редактор . . . . . Володимир Головач

Для «Класу» писали, малювали і фотографували:
Василь Тесля, Оксана Копак, Анатолій Саган, Ірина Вівчар, Володимир Сушкевич, Галина Коверко, Тетяна Лопушняк, Михайло Стрижак, Стас Кириллов

Підписано до друку 18.07.2006
Формат паперу 60×84 $^1/_8$
Обсяг видання 4 ум. друк. арк.
Тираж 20 000 примірників, замовлення № .....

Зміст

Люби і знай свій рідний край: Олика — місце, де немає туристів! + Клевань — вічна суперниця Олики
Книжка для Киці: Ти і мама — з різних планет?
Поряд з нами: Один за всіх, а всі за одного
Who is хто? Спайдермен без маски і гриму
Страшилки від Класного: В лабетах безсмертної слави
Класна проза: Пелем Гренвіль Вудхауз. Як Гаррісон дав маху
Це цікаво! Із екрана рветься, рекламою зоветься...
Неймовірне-очевидне: Діти індиго — гості з прийдешнього
Корисна сторінка + Звідкіля воно взялося?
Мода і врода: Як тіло кольоровим бути захотіло
У всіх на вустах + Слово про слово
Кухня, сповнена див: Торт на перше, друге і третє…
Цікавенькі були!
Джентльменклуб: Лицар без страху і комплексів
Hi-Files + Web-планета
Класний спорт: Це тобі не кулі катати…
Легенди спорту: Емоційний швейцарець + Король ґрунтів
Класний ді-джей: «Шешори» — свято української музики + «Тарас Бульба» — слухай українське
Музичні посиденьки: Річі Блекмор — жива легенда + Коштовна «Platina»
Класний гіпертест + Klacword
Фокус-покус
Ігротека
Логічні задачки
Кросворди від ДуКласа
Японські кросворди
Трішки десерту із твого конверта

м. Тернопіль, ТОВ «W», 2006 рік
© W ltd, «КЛАС!» 2006

Олика — місце, де немає туристів!

В останній літній місяць ми цілим Класом вирушили на екскурсію місцями Волині. Побували в Олиці і Клевані — забутих і напівзруйнованих замках, між якими існує підземний хід у 15 км. Класикам екскурсія сподобалася, тому вони вирішили розповісти і тобі про побачене й почуте.

Маленьке селище Олика дивується нині кожному екскурсійному автобусу, який випадково припарковується біля старовинного сірого костелу. Якщо доріжкою від костелу перейтися трохи вглиб, то можна потрапити... у місцеву психіатричну лікарню... яка розташована у чудовому замку князів Радзивілів.

Забута туристами і краєзнавцями, волинська Олика приховує у своїх стінах славну історію. Колись на перехрестя доріг із Рівного, Дубна і Луцька з'їжджалась місцева знать. Тут було гарно і затишно. Тепер тут просто затишно.

Біло-чорна історія

За часів Галицько-Волинського князівства неподалік сучасної Олики стояв укріплений град Чемерин. Вир міського життя поступово перемістився, і новоутворене місто взяло собі назву від річки Оличі, що текла неподалік, а першим власником Олики став Ленько Зарубич (1433). Литовський гетьман Петро Білий звів у 1460 році тут Петропавлівський костел, найдавніший на теренах сучасної Волині. Син гетьмана Ян загинув у бою в 1500 році, тож Олика відійшла до його доньки Ганни Монтигердовичової, а після її раптової смерті — до її онучки Ганни, одруженої з Яном Радзивілом Бородатим. Так місто на 400 років стало вотчиною магнатів Радзивілів. Оликою у середині XIV століття володів Ян Микола Чорний. Потім володарював фундатор костелу Трійці та замку Альбрехт Станіслав (1595-1656). Останнім прямим нащадком князя Миколи Чорного був Домінік Радзивіл (1786-1813), полковник наполеонівської армії. Після нього Олику отримав Антон Радзивіл (1775-1832).

У 1564 році місто отримало Магдебурзьке право. Були тут: возний, нічна сторожа, прокуратор, слуги, посланці, а також майстер справедливості (кат).

Станом на 1570 рік в Олиці налічувалося 318 будинків, 19 вітряків та одна круподерка. Було й інше прибуткове ремесло — рибальство, а олицьке зерно величезними партіями відправлялося до Данцигу і Варшави. Про небідність міста свідчило і те, що половина з понад 300 олицьких міщан у 1565 році володіла зброєю.

У 1702 році місто спалили шведи. Вільному життю міста настав кінець із входом Олики у 1793 році до складу Російської імперії. В 1803 та 1823 роках Олику спустошили великі пожежі, під час війни 1812 року палац перетворили на військовий шпиталь. У 1870 році згоріла ратуша з міським архівом.

Дотепер згадують олечани Радзивілів, пам'ятаючи про часи, коли Олиці поступався Луцьк, де мешкало лише на кілька сотень городян більше. На початку XX століття Олицьким замком володів син російського полководця П. Х. Вітгенштейна Лев Петрович — ад'ютант Олександра I. Пам'ятають і Михайла Радзивіла, який заради маєтку в Олиці перед першою світовою одружився з росіянкою Марією Бенардакі, першою любов'ю Марселя Пруста.

Живуть у місті й ті, хто ще застав Януша Радзивіла, останнього ординатора міста, заарештованого в 1939 році. Його син Едмонд з дружиною Ізабелою збудували в міжвоєнний період у місті молочний кооператив, дитячий садок і лікарню. А їх син Станіслав згодом породичався з сімейством Кеннеді.

Село із власним замком

Замкові стіни зведено ще у 1558 році. Збереглися донині: триповерховий палац, інші фортечні споруди, брама, хоча немає вже на ній описаних у 1737 році індексів до астрономічних компасів, намальованих на мурі статуй Богоматері і св. Михайла з залізними крилами. Замковий комплекс був квадратним у плані та мав чотири кутові бастіони з дозорними вежами. Залишки двох з цих бастіонів видно за деревами навколо ровів і зараз.

Зовсім поруч із все ще помітними ровами та валами замку — величний Троїцький костел, збудований за проектом відомих архітекторів Бенедетто Моллі та Джованні Маліверна. Храм пишно декоровано скульптурами святих та різьбою у виконанні львівського скульптора Мельхіора Ампелі. В'їзд в Олику стереже прикрашена цегляними орнаментами Луцька брама — єдиний збережений фрагмент колись потужних міських укріплень.

Чому саме Олика?

Вперше назву містечка зустрічаємо у старовинному Іпатіївському літописі. За однією з версій, іменем своїм місто зобов'язане «лику», корі, з якої волиняни колись плели личаки. Інша версія пов'язує слово «Олика» з вільхою. Ще якихось сто років тому це місто було одним з найбагатших на Волині. Тепер же під костелом пасуться кози, а місцеві оличани їздять на велосипедах.

Клевань — вічна суперниця Олики

Від Олики прямуємо на Рівненщину. На віддалі 15 км розташувалось смт Клевань, на річці Стублі. Нічим непримітне селище, однак вулиці мощені дорогою європейською бруківкою. І живуть тут дуже добрі і привітні прості люди.

Гніздо Чарторийських

Вже у XII столітті тут існувала Коливань. У письмових джерелах вона вперше згадана під 1458 роком як власність князя М. Чарторийського. Так як Олику прославили і розбудували Радзивіли, так і Клевань непорушно пов'язана в історії з магнатами Чарторийськими.

Тут дотепер збереглися руїни замку 1475 року та костел Благовіщення з дзвіницею, споруджений у 1630 році. Є ще церква Різдва 1777 року. Однак всі ці архітектурні принади не в змозі створити масштабний приплив туристичних інвестицій у містечко, яке для багатьох — всього лише населений пункт.

На одному з прибережних мисів, який називають Городище, в другій половині 15 століття князь Федір Чарторийський, луцький староста, відновив замок, оточив його глибоким ровом, який наповнювався водою Стубли, і міцними кам'яними стінами. Тоді ж по кутах було зведено дві муровані вежі, п'ятикутні у плані. Обидві вежі відносно непогано збереглися, особливо східна. Їх цегляні стіни в деяких місцях досягали небаченої товщини — 3,8 м! Третя башта, що не збереглася до наших днів, була дерев'яною. Закінчилася побудова замку в 1561 році. З опису Клеванського замку від 1609 року дізнаємось, що головну оборонну функцію виконував західний кам'яний бастіон із влаштованим всередині уступом. Східна башта була нижчою і використовувалася для зберігання пороху та гвинтівок. Через глибокий рів був перекинутий чотириарковий міст на міцних опорах. Цікаво, що міст прикрашали фрески, залишки яких ще було видно на початку XX ст.

Радзивіли проти Чарторийських

У 1632 році замок віддали єзуїтам, які влаштували тут свою колегію. Після їх вигнання в 1773 році, коли місцевість відійшла до Австрії, замок довго стояв пусткою, аж поки князь Костянтин Чарторийський, який вирішив створити в Клевані польську гімназію, не перебудував його в 1817 році. Східну стіну було розібрано, а на її місці з'явилися два флігелі, де і розмістилося училище. Цей навчальний заклад російська влада закрила у 1831 році. В 1834 році сюди з Луцька було переведено гімназію, та вже через 2 роки вона перейшла до Рівного. Історія свідчить, що Олика і Клевань ніяк не могли поділити між собою ярмарок, який мав би відбуватись саме у недільні дні. Через це вони й стали конкурентами. Але Олика була куди пишнішою.

На межі XIX та XX століть приміщення родового гнізда Чарторийських передали духовному училищу. А потім — революції, зміни влади, світогляду. У 1860 році Чарторийські продали свої тутешні маєтки російському царю Олександру II. У 1915 році під час воєнних дій палац було зруйновано, не вцілів ані дах, ані вікна. Тепер тут — руїна із елементами давнього перекриття і друзки колишньої слави. І гарний міст, що густо обріс довкола кущами-деревами.

У самому центрі Клевані, поблизу давнього городища, зберігся пам'ятник культової архітектури — уніатська церква Різдва 1777 року.

Нікому то не треба

Під час другої світової Клевань була окупована фашистами, а в 1943 році прийшла армія УПА. Це були квіточки історії, а зараз — ягідки сьогодення. У замку протягом XX століття довгий час був державний санаторій, про що свідчить стара облицювальна плитка, та за останні 15 років фортечний комплекс з імпозантним масивним віадуком біля входу швидко став руїною.

Відчути давнину цих стін сьогодні надто важко: всередині приміщення замку обкладені кахлевими салатовими плитками або вибілені казенними синіми, зеленими та білими кольорами. Дах теж зберігся частково: чи то він горів, чи то спритні місцеві жителі-альпіністи розібрали його для своїх потреб, хтозна. Справи погані — та це мало кого цікавить. Місцеві жителі — при взаємному бажанні сторін — можуть провести туристів більш автентичними підземеллями замку аж до Олики. Кажуть, 15 км проходу лише місцями засипані землею...

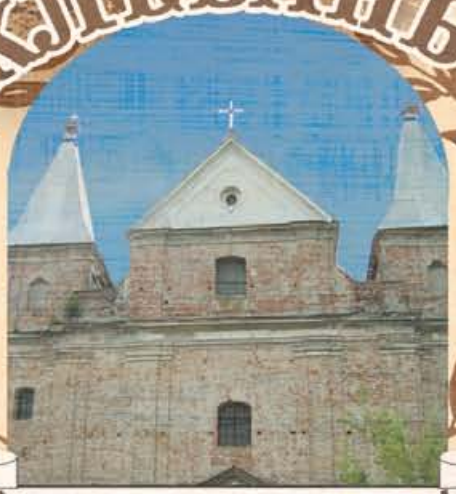

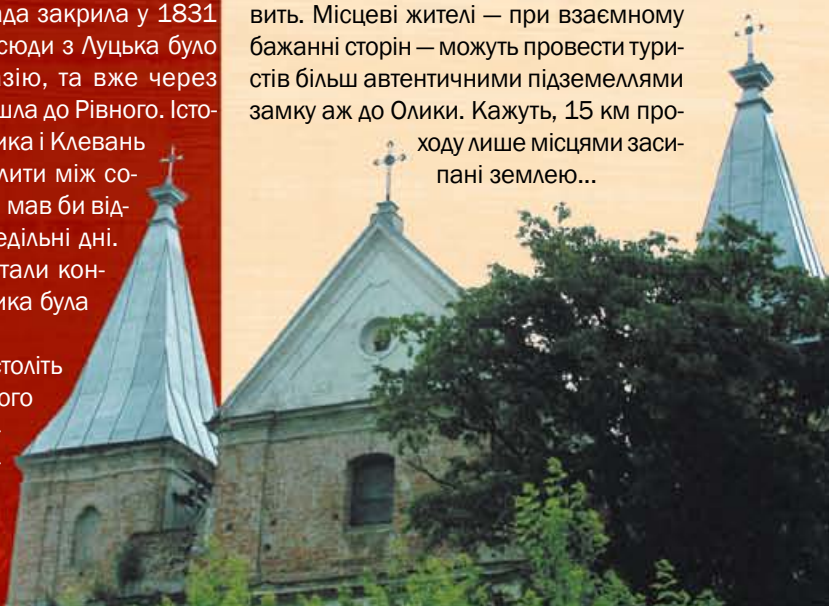

Нема на світі нічого неприроднішого, ніж стіна нерозуміння між мамою і донею — двома найріднішими людьми. Проте факти — річ вперта. Кожна друга дівчина може сказати, що розходиться з мамою у поглядах хоч би в одному питанні (якщо не в тисячі).

Є моменти, коли раптом починаєш думати, а чи не підмінили, бува, тебе у пологовому будинку. Так, вона твоя мама, ти любиш її всією душею, але... Хіба буває, щоби жінка, від якої ти успадкувала половину своїх геніальних генів, була настільки несхожа на тебе? Такі ось думки блукали у моїй голові, поки я обмірковував відповідь на конкретне Кицине питання: як допомогти її подрузі, яка часто конфліктує з мамою, абсолютно цього не бажаючи? Усі ж розуміють, що якби не суперечки і різні погляди на речі, то жилося б набагато простіше. То яких зусиль і кому треба докласти, щоб розірвати коло непорозумінь і поставитися одне до одного з терпимістю, повагою, а може, навіть і захопленням?

Я – наліво, ти – направо

Почнемо, Кицю, розплутувати цей клубок проблем з очевидного твердження: нема на світі двох абсолютно однакових людей, у тому числі — в поглядах. Кожна конкретна доня і мама — теж не є винятком. Більш того, іноді відшукати те спільне між ними дуже навіть непросто. Я маю на увазі не те, що у мами волосся каштанове, а у тебе русяве, а насамперед погляди на різні речі. Адже кожен раз, коли ви розходитесь у думках з приводу чогось, мама впевнена, що саме вона має рацію. Це серйозна проблема, оскільки у більшості випадків вирішує все вона.

Твоїй мамі не подобається, що ти забагато (на її думку) часу проводиш зі своїми друзями, а могла би приділити ці години навчанню? Не виключено, що частка істини тут є. Так само, як і у тому, що твоя мама насправді дуже зайнята, а ти ж не можеш сидіти вдома на самоті, поки вона завершить справи і повернеться з роботи. Не думаю, що мама не розуміє, яку важливу роль у житті людини відіграють друзі. Напевно, їй було б також неприємно, якби ти рішуче уникала компаній, а годинами просиджувала перед комп'ютером. У всьому треба шукати раціональне зерно. Ніде більше, крім компанії ровесників, ти не самоствердишся: твоє «Я» бере силу від загального «Ми», і «дитячими» таємницями та секретами кортить поділитися саме з друзями. Зрештою, зустрічі з ровесниками не здаватимуться мамі пустим марнуванням часу, якщо вона знатиме: вчора в компанії ви гуртом зуміли розв'язати складнюще завдання з геометрії, над яким ти напередодні піввечора просопіла і півлівця понадгризала. І спробуй бути пунктуальною, бо маму чи не найбільше хвилюють оті твої «затрималась на годинку». Сказала: буду о дев'ятій — виконуй власну обіцянку і не змушуй нікого хвилюватися і сумніватися у ціні твого слова.

Боротьба з недоліками

Краєм вуха якось почув нарікання однієї дівчини, твоєї, Кицю, ровесниці. Вона запевняла подругу, що просто змушена хитрувати, бо мама зовсім її не розуміє. Так ніби вони з різних планет. А хочеться ж із кимось поділитися своїми почуттями, думками. Не знаю, щиро кажучи, у чому там конкретно була річ, не виключено, що проблема виникала через різні смаки у моді або кулінарні пристрасті (варіанти: відмінні біоритми, залежно від яких людину зараховують до «сов» чи «жайворонків»). Але чого точно не варто робити за будь-якої умови, то це обманювати. Є загроза,

що така модель стосунків може стати основою поведінки дівчини в майбутньому. Через вигадки, неправду вона ризикує зруйнувати зв'язок з мамою, остаточно втратити її довіру. Хіба щось варте цього?

Я розумію, що кожна дівчина може додати до цього списку ще десяток інших проблем («Мама мене у всьому контролює — постійно! Я живу, як під рентгеном», «Мої приколи їй не зрозумілі», «Не терплю маминої звички повчати мене при друзях», «Моя подруга Віка здається батькам несерйозною, бо свої кольорові маєчки купує на секонд-хенді, а волосся пофарбувала у вогняно-червоний колір»...). Погоджуся з тобою, що є випадки, коли досягти компромісу неможливо: розбіжності бувають такі глибокі, що суперечки-переговори безсилі.

Як бути? — запитаєш ти. Пропоную кілька стратегій, які можуть пом'якшити протистояння і запалити на обрії промінь взаєморозуміння.

Зрозумій чужу точку зору. Поглянь на ситуацію ніби маминими очима. Їй не подобається бачити твої розкидані речі? А ти уяви, якби речі, які ти сама тримаєш в ідеальному порядку (наприклад прикраси), хтось так «посіяв» по кімнаті. Це добрий спосіб зрозуміти іншого.

Будь терплячою до дрібниць. Суперечки через не так покладену ложку на обідньому столі можуть вивести з рівноваги будь-кого. Багато дівчат зізнаються, що їх нервує мамина манера вдягатися. Але ж ви не ровесниці, було б дивно, якби мамі подобалося носити те ж, що й тобі. Її одяг вибирала не ти — не забувай. І не присікуйся до дрібниць.

Цінуй ваші відмінності. З цього ще й можна навчитися мати користь. Мама бігає і робить усе зі швидкістю вітру, а ти спокійна і повільна? Просто у вас різні характери. У житті тобі доведеться мати справу з друзями, вчителями і сусідами — найрізноманітніших темпераментів. Навчившись будувати стосунки з мамою, ти легко вживешся з усіма.

Отримуй задоволення від ваших «родзинок». Дивна на перший погляд пропозиція мами (записатися у драмгурток, церковний хор) може подарувати тобі нове захоплення, яке припаде до душі, тільки спробуй. У відповідь запропонуй мамі зробити щось, що подобається тобі, наприклад, вирушити на велосипедну прогулянку. Ваші відмінності — не камінь спотикання, а «родзинки» життя. Дуже приємно знати, що, незважаючи на розбіжності у поглядах, характерах, біоритмах, у вас з мамою є й спільне. Не виключено, що це якась мила дрібниця: ви обоє любите наспівувати жартівливі пісеньки або дивитися на бульбашки від дощу на тротуарі. Чи вас об'єднує щось глобальніше: ви члени товариства захисту тварин (або захоплюєтеся історичними романами)?

Маму ти змінити не можеш. Навіть ідеальна дочка в усьому не догодить. Спробуй розкрити мамі свої почуття: «Мамо, коли Ти свариш мене і кричиш, я ображаюся, мені хочеться плакати». Після того, як викладеш свої почуття у словах, відразу відчуєш полегшення.

Цей пункт — для твоєї мами. (Підлаштуй так, щоб він потрапив їй на очі.) Як знаходити спільну мову з дочкою-підлітком? — задумуються часто батьки. Дехто вбачає корені проблеми у тому, що діти дорослішають надто швидко: батьки не встигають це відчути і перебудувати стосунки з ними. А з часом дитина потребує любові у трохи іншій формі, ніж це було у дитинстві. Внутрішній світ дівчинки-підлітка тонкий, делікатний. Необхідні відповідні довірливі стосунки, щира атмосфера, щоб мала людинка наважилася відкрити душу, поговорити з близькими людьми про все, що її хвилює. Право на власну думку сприймається нею як право на хліб чи повітря. А крім усього, кожному необхідний шматочок власного простору, недоступного ні для кого більше.

Вихід із безвиході

Коли ж здається, що змінити вже взагалі нічого не можна, насправді є рятівний варіант: зміни своє ставлення до всього, що відбувається. Мама хоче тобі тільки добра. Пригадуєш, як ти недавно знайшла у старій куртці пожовклу записку: «Надворі злий морозище, одягайся тепло, моя ластівко. Цьомаю. Мама». А як вона ввечері тихо-тихо навшпиньки заходить до кімнати, щоб поправити на тобі покривало, хоч ти вже давно виросла з дитсадківського віку? Це ж мама приносить щось смачненьке кожного разу, коли ти допізна засиджуєшся за комп'ютером, і, лагідно насваривши, гладить теплою долонею по голові, коли ти плачеш. Їй страшно, що ти так швидко дорослішаєш, що довкола тебе стільки людей, а для неї у тебе не завжди є час навіть промовити «Мамо, у мене все гаразд». Вона терпляча, весела і добра. Коли сміється, сірі очі стають зеленавими, з іскоркою. Ти носиш з собою її фотографію, де вона твого віку — з двома кумедними «хвостиками». Весь дім живе і світиться теплом тільки завдяки їй. І домашній улюбленець кіт Цьомчик увечері завше тихо прокрадається у мамине ліжко, щоб, скрутившись у ногах калачиком, пильнувати її сни. Тільки тобі відомо, як сильно, до щему у серці, ти любиш свою маму. То ж не соромся повторювати їй: «Я дуже люблю Тебе, мамо!».

Один за всіх, а всі за одного

Якби ти опинився раптом у Південній Африці, твою увагу напевно привернули б маленькі сірі стовпчики серед пустельної рівнини. Так сторчака на задніх лапах, високо піднявши мордочки і склавши лапки на черевцях, застигли маленькі звірята. Спробуєш до них наблизитися — «стовпчики» вмить провалюються під землю, а точніше, у свої нірки. Це сурикати, родичі мангустів. І серед гіллястої крони ти теж побачиш сурикатa. Він ухитряється стояти стовпчиком і тут, щоправда, для цього всідається у розгалуження і обхоплює гілку лапами. У разі небезпеки вартовий свистом попереджає зграю. У сурикатів багато ворогів. Не встигнеш оком кліпнути, як з'явиться шакал або лисиця. Чи орел з неба каменем впаде. Без надійного сторожа не обійтися. Тому звірята кожну хвилину живуть за девізом: один за всіх, а всі за одного.

Маленький народець на чатах

Селяться сурикати колоніями по 25–30 особин (2–3 сім'ї) у виритих норах або квартирують у покинутих нірках земляної білки. Тільки-но на зміну нічним піщаним бурям приходить сірий світанок, що запалюється від червоногарячого диска сонця, африканська пустеля оживає. Серед фіолетових дюн з-під кореневища напівзасипаного піском дерева вигулькує гостренька вуса-та мордочка. На мить ховається і з'являється знову. За мордочкою з'являється грудка, лапки і, нарешті, все смугасте тільце, що спирається на довгий міцний хвіст. За першопрохідцем на поверхню виринають його товариші. Сонно мружаться, розгублено кліпають. Цих симпатичних малят (25–35 сантиметрів завдовжки і вагою менше кілограма) називають «вартовими пустелі», або «маленьким народом». Щоби стати більшими і далі бачити, вони спинаються на задні лапки, підпершись хвостами. У малюків гострий зір і тонкий нюх, що допомагає відшукати комах глибоко в землі. Довгі волоски-вуса на мордочці — це своєрідний компас, а округлі вушка (вони закриваються спеціальними

Тварини від А до Я

ОПОСУМ

Порівняно з іншими ссавцями ці невеликі звірята (довжина тіла 35–53 сантиметри, хвоста — 25–33 сантиметри) здаються повільними тугодумами. Часто прикидаються мертвими, щоб захиститися від хижаків. Всеїдні. У виводку найчастіше буває 7 малят.

ОЦЕЛОТ

Гарний, сильний граційний звір з масивною головою і довгим хвостом. Населяє тропіки Центральної і Південної Америки. Полює на землі і на деревах — ловить там мавп. Оцелотів винищують заради хутра. Занесені до Міжнародної Червоної книги.

ПАНДА

Симпатичне ведмежа з родини ведмедьових. Живляться бамбуковими пагонами. Мешкають у гірських масивах Східного Тибету. Тварина знаходиться на межі вимирання. Велика падна є офіційним символом Всесвітнього фонду дикої природи.

складками, коли тваринка під землею) вловлюють найменший шурхіт. Сурикати можуть швидко бігати, далеко стрибати і хвацько лазити по деревах і скелях.

ПОЦІЛУЙ СУСІД СУСІДА

Сурикати пішли далі своїх хижих предків і для того, щоб вижити у жорстких південних ландшафтах Африканського континенту, вдалися до кардинальних пристосувань. Насамперед вони перейшли на харчування комахами. Крім того, сурикати відмовилися від регулярних водопоїв та пірнули під землю. І, нарешті, у цих звірят оригінальна організація групового життя. Усе це разом забезпечило їм симпатії і популярність у світі людей. Їх із задоволенням приручають, розводять, фотографують, знімають на відео. У Південній Африці сурикатів тримають у домівках на правах мишоловів і змієловів.

Симпатяги сурикати разом живуть, разом виховують дітей — їх об'єднує міцна дружба. Кілька разів на день звірята гуртом «цілуються». Так, так, регулярні масові обнюхування і лагідні доторки до мордочок їм потрібні для підтримання згуртованості зграї. Зграя із 25–30 сурикатів вважає своєю велику ділянку площею від 7 до 12 квадратних кілометрів. Тут у звірят є кілька підземних сховищ, де вони рятуються від хижаків і нічного холоду. Одна така «нора» з десятком відніркiв і спальних камер може займати до 800 квадратних метрів на двометровій глибині і мати до сотні виходів на поверхню. Це вже не нора, а справжній бастіон, який сурикати постійно перебудовують і зміцнюють. Звірята можуть розраховувати на її прихисток кілька тижнів або навіть років. Та коли вичерпуються запаси харчів або надто докучають паразити, всі гуртом сурикати мандрують на нове місце. За 12–14 років життя таких «великих переселень» цей народець переживає десятки.

Від клопотів з облаштування житла сурикатів може відволікти тільки почуття голоду. Всюди, де це можливо, звірята розшукують скорпіонів, жуків, коників-стрибунців, ящірок, комах і навіть змій! Не минуть сурикати і нори пустельної мишки, пташиного гнізда з яйцями або жовтодзьобими пташенятами. Дрібну їжу не вважають за потрібне ділити одне з одним. Але якщо на обід пустеля послала їм щось велике...

Коли всі наситилися, настають хвилини довгоочікуваного відпочинку. «Народ» розлягається на камінні у мальовничих позах, розпластавшись, розкинувши «руки і ноги». Справжнісінькі тобі курортники на пляжі. Але і в час солодкої знемоги, і в момент трапези хтось зі зграї обов'язково стоїть на чатах: голова догори, лапи схрещені на пузику, рівненький стовпчик бачить далеко довкола.

Незворушний спокій у зграї раптово руйнує поява невеликого хижака. Всі брати-сурикати стрімголов зриваються з місць, оточують зухвальця, при цьому вищирюючи зубки і войовничо вигнувши наїжачені спини. Бідолазі залишається хіба капітулювати. Якщо ж сурикатам стрічається кобра, вони невеликими зграйками насідають її і переслідують, поки та не виб'ється із сил. Тоді найсильніший самець хапає змію за загривок і вбиває укусом у хребет. Шматують трофей всі разом, з радісним вереском і гарчанням.

30 ГРАМІВ ЩАСТЯ

Мистецтва полювання мама вчить дітей змалку. Переважно на світ з'являється по троє крихітних (по 30 грамів кожне) малят. Коли мама йде з нори шукати їжу, за малюками доглядає хтось з «родичів». Ними можуть опікуватися і чужі мами, утворюючи довкола себе «дитсадки». Діти у всьому слухаються дорослих, хоча й попустувати встигають: влаштовують змагання у спритності, намагаються рити нори.

Перші тижні батьки носять корм у нору. А вже через два місяці молоді сурикати виходять на поверхню, харчуються зі всіма, та все ж і тоді можуть розраховувати на ласий шматок від когось з численних родичів. Таке спільне виховання і вигодовування малят у тваринному світі — рідкість. Про неймовірну любов сурикатів до своїх дітей свідчать випадки, коли самка прикриває їх своїм тілом, прирікаючи себе на загибель. Життя сурикатів — непоганий взірець для наслідування, навіть для нас, розумних істот.

ПУМА

Великий американський хижак родини котячих. Зустрічається від Аляски та Канади до півдня Патагонії в Аргентині. Полює пума в основному на оленів. Вдень спить у лігві чи гріється на теплому камінні. Живе близько 15 років. Природні вороги — ведмеді ґрізлі.

РИСЬ

Типова мешканка тайги. Надає перевагу глухим хвойним лісам. Відмінно лазить по деревах і скелях, добре плаває. Рись ніколи не стрибає на жертву з дерева, а просто вичікує в засідці біля стежки або тихо крадеться назирці, аж потім нападає.

РОСОМАХА

Патлата бурошерста тварина. Харчується здебільшого рештками лосів, північних оленів. Сама нападає хіба на хворих, поранених або молодих тварин. Але з'їдає набагато менше, ніж може вмістити шлунок.

СПАЙДЕРМЕН
без маски і гриму

Ну, хто з нас не знає Спайдермена — благородного героя у синьо-червоному обладунку, справжнього захисника слабких і нерішучих!? А що ховається за личиною відважного і всемогутнього, знаєш? Який він, Спайдермен, у житті? Що любить? З ким товаришує? На що витрачає гроші? Якщо відповіді на мої запитання тобі невідомі, а дізнатися кортить — сідай зручніше і приготуйся читати.

Перші кроки

Тобі Магуаєр народився 27 червня 1975 року в містечку Санта-Моніка (Каліфорнія, США). Він став первістком дуже молодих батьків: його мама, 18-річна Венді, працювала секретаркою, а 20-річний татусь Вінсент — поваром. Батьки невдовзі розбіглись, і маленькому Тобі довелось їздити з Каліфорнії в Орегон і Вашингтон та назад, аби одержати порцію батьківської опіки. Скажені мандри, різні сім'ї... веселе життя, гідне майбутнього актора.

Пристрасть до кінематографу Тобі успадкував від матері — вона усеньке своє життя мріяла про знімальні майданчики. Тобі згадує: «Якось, коли мені було 12 років, мама дала мені 100 доларів, тільки б я пішов на акторські курси, а не в економічну школу».

Свою акторську кар'єру Тобі починав, як і всі новачки-статисти — знімався у рекламі «МакДональдса» і відеоприставок «Atari». У 1992 році хлопцеві повезло — його взяли на головну роль у телесеріалі компанії «Fox» «Великий Скотт!», однак шоу потерпіло повне фіаско. Через рік Тобі запропонували невеличку роль у «Житті того хлопця» разом із Лео Ді Капріо — там хлопці й заприятелювали.

У 1997 році Магуаєр знявся у стрічці Вуді Алена «Розбираючи Гаррі» та у режисера Енга Лі у фільмі «Крижаний шторм». Наступного року Тобі засвітився у невеличкій ролі Террі Джилліма «Страх та ненависть в Лас-Вегасі», зігравши роль білявого супутника головних героїв. Тобі аж підстрибував на радощах — ще б пак, адже поруч з ним у цій стрічці були Джонні Депп і Бенсініо Дель Торро. Заради цього він погодився зголити чуприну і відбілити брови.

Перші успіхи

Першим успіхом став дует із Різ Візерспун у комедії «Плезантвілль», що оповідає про двох підлітків, котрі випадково перемістились із 90-х років у чорно-білий серіал 50-х. Тобі грає там роль хлопчика, який від народження дуже сором'язливий, йому важко спілкуватися з однолітками, однокласниками й учителями, зате дуже легко порозумітися з людьми, що живуть у 50-х роках. Така собі мандрівка у часі. Герой випадково потрапляє у «мильну оперу» і вирішує, чи залишатись йому у минулому, де немає ні надмірних психологічних розмов, ні сучасної музики, ні передових технологій, чи повернутись у свою реальність. І герой обирає сучасність.

Того ж таки року Тобі знявся й у серіалі «Кафе «Донс Плам», який так і залишився припадати пилюкою на полицях в кіноархіві. Причиною стали надмірні амбіції та заборона демонструвати на великому екрані вільнолюбні вислови молодиків про їхнє життя.

Роки 1999 і 2000 виявились більш успішними — одразу ж дві стрічки: «Поїздка з дияволом» і «Правила виноробів» та ще й 7 номінацій кіноакадемії.

ВИБРАНА ФІЛЬМОГРАФІЯ

- **2004 — «Людина-павук-2»**
- **2003 — «Фаворит»**
- **2002 — «Людина-павук»**
- **2001 — «Кішки проти собак», «Кафе «Донс Плам»**
- **2000 — «Вундеркінди»**
- **1999 — «Поїздка з дияволом», «Правила виноробів»**
- **1998 — «Страх та ненависть в Лас-Вегасі»**
- **1997 — «Крижаний вітер»**
- **1994 — «Помста Червоного Барона»**
- **1993 — «Життя того хлопця»**

Стрічку «Правила виноробів» було знято за романом Джона Ірвінга. У цьому фільмі Тобі дісталась роль хлопчика-сироти Гомера Велса, котрий виріс у притулку і, вибравшись із нього на світ Божий, вирішив скуштувати усі принади молодечого життя. Що ж такого грішного зробив герой Велс? Спокусився на чари однієї дівчини — подруги пілота, котрий пішов воювати. Після того, як Гомер Велс переконався у жорстокості цього чорного та підлого світу, вирішив повернутися назад у свій притулок.

Дослужився до «павука»

Без сумніву, піком популярності Тобі Магуаєра стала участь в екранізації коміксів про «людину-павука», на яких виросла вся Америка. Стрічка стала справжнім блокбастером, зібравши першого ж вікенду в прокаті рекордні 110 млн. доларів. Фактично фільм окупив себе протягом перших 3–4 днів прокату. Нарешті хлопець на ім'я Тобі Магуаєр заробив кругленьку суму і перестав оббивати пороги пихатих режисерів — з ним одразу ж підписали контракт на продовження зйомок Спайдермена.

Для американського кінематографу великі гроші — серйозний показник. Мабуть, ще більш серйозний, аніж справжній талант. Ось чому там так важливо мати нагороди, пишатися кошторисом фільму, знатися із впливовими та багатими людьми. Еталоном будь-якого американського актора є багатий, а відтак і всемогутній бос, який охоче позує перед камерами, демонструє колекцію своїх машин-літаків, годинників та вишуканого одягу і так далі.

Як на мене, Тобі Магуаєр такий же скромний у житті, як і на телеекранах. Його ставлення до нагороди «Оскар», звісно, дещо змінилося, адже хлопець перейшов на інший рівень спілкування — точнісінько, як у комп'ютерній грі.

І все ж, тепер Тобі — мільйонер. Він не хоче, аби гроші змінювали його ставлення до світу чи спонукали ганятися за дорогими і непотрібними речами. Він чудово розуміє, що із таким щирим та відкритим обличчям, із таким світлим і невимушеним поглядом його не запросять на ролі якогось там монстра. І не треба.

Дослужився до «Вундеркінда»

У 2000 році Магуаєр знявся із Майклом Дугласом, Робертом Дауні та Кеті Голмс у стрічці «Вундеркінди», де зіграв роль молодого обдарованого письменника Джеймса Ліра, кращого студента коледжу, який за допомогою настанов свого учителя знаходить призначення і мету в житті. Щоправда, його наставнику-професорові доводиться багато пережити через невгамовний характер свого студента. Такий собі юний талант, а насправді дволикий Янус.

Кажуть, що в житті Тобі Магуаєр чимось схожий на своїх героїв, — саме тому він так легко і невимушено входить у роль, знаходить потрібні слова і вираз обличчя. У житті Тобі скромний і не любить знайомитись із дівчиною першим — чекає, поки ініціативу подасть прекрасна половинка-симпатія. Якось Тобі вдалось причарувати Кірстен Дантс, але от біда: тоді Кірстен була дівчиною його приятеля Ді Капріо.

Маю сподівання, що попри добрі заробітки Тобі Магуаєр таки знайде своє справжнє велике кохання, чого йому й щиро бажаю, адже він на це заслужив! Бо Тобі — герой не тільки в кіно, але й у житті! Він скромний і щирий, а таких зараз дуже небагато!

ДОСЬЄ НА ТОБІ МАГУАЄРА

Народився: 27 червня 1975 року в містечку Санта-Моніка (Каліфорнія, США).
Батьки актора: мама Венді й татусь Вінсент.
Пристрасть до кіно: успадкував від матері.
Кулінарні уподобання: нічого міцнішого за пиво і ніякого м'яса.
Перші серйозні ролі: у фільмах «Страх і ненависть в Лас-Вегасі» і «Плезантвілль».
На гребені слави: у стрічці «Спайдермен».
Манера гри Магваєра: проста і ненав'язлива.
Ставлення до зйомок: цінує професійність, але до кіно ставиться, як до роботи.
Погляд Тобі Магваєра: романтичний.
Очі: небесно-блакитні.
Життєва енергія: позитивна.

В лабетах безсмертної слави

— Ех, стати б знаменитим музикантом, — мріяв Джексон, лежачи під грушкою на розкладачці, — таким, щоб на вулиці всі впізнавали.
— І фанатки щоб проходу не давали, — побажав Пундик, котрий сидів у шезлонгу. — Правда, Класний? — то він уже до мене.
— Так то воно так, — кажу, — та тільки слава — це та ж палиця з двома кінцями.
— А це як? — стрепенувся Джексон.
І розповів я тоді йому не вельми приємні історії про знаменитих людей.

Посмертні мандри скрипаля

Неймовірно, але факт: труну з останками великого Паганіні закопували і відкопували понад десять разів. Напевне, він при житті не мандрував так подовгу, як доводилось поневірятися його бездиханному тілу. «Паганіні продав душу диявольу, — казали люди. — Тож навіть після смерті не матиме він спокою!» Важко сказати, наскільки відповідає істині перша частина цього твердження. Скоріш за все, Паганіні нічого і нікому не продавав. Просто талант був у нього. А от те, що тіло померлого маестро довгий час не знало спокою, — це все чистісінька правда.

Знаменитий скрипаль помер у Ніцці від сухот у травні 1840 року. Його тіло було забальзамоване за всіма тогочасними правилами і виставлене в залі для прощання. Люди приходили поглянути на музиканта, котрий так віртуозно володів своїм інструментом, що його навіть запідозрили у зв'язках із нечистою силою. Між тим на сина Паганіні Акілле, й без того вбитого горем, чекав новий удар. Єпископ Ніцци преподобний Доменіко Гальвано заборонив ховати «єретика» Паганіні на місцевому цвинтарі.

Гарну горіхову труну потай перевезли на корабель. Друзі музиканта вирішили доправити її до рідного міста Паганіні — Генуї, — котрому він заповідав свою скрипку. Та боязливий градоначальник Філіппо Паолуччі навідріз відмовився навіть пускати судно в гавань. Цілих три місяці простояла шхуна на рейді. Матроси твердили, що ночами з горіхового ящика долинають тужливі зітхання та звуки скрипки. Кінець кінцем, у ході тривалих переговорів з найбільшими чинами було отримано дозвіл перенести останки Паганіні до підвального приміщення у замку графа Чессоле — друга великого скрипаля.

Але і там вони пролежали недовго. Сварливі слуги стали скаржитися, що домовина мерехтить у темряві диявольським світлом. Горіховий ящик повантажили на віз і повезли до моргу при лазареті у Віллафранке. Але там збунтувався персонал. На них, бачте, тіло Паганіні наганяло невимовний жах. А ще — регулярно причувалися стогони й зітхання, до яких домішувалися звуки пристрасної музики. І знову друзі Паганіні мали вирушати в путь із сумним вантажем.

Гі де Мопассан, натхненний цією неймовірною історією, написав в одному зі своїх романів, що труна з тілом музиканта понад п'ять років покоїлася на безлюдному скелястому острові Сент-Онора, поки син Паганіні домагався у Римі найвищої згоди поховати його на цвинтарі. Але граф Чессоле у своїх спогадах наводить іншу версію. Ось основні її віхи:

1842 року скрипаля поховали на мисі Сент-Оспіс, біля підніжжя старої вежі.

1844 року останки знову відкопали і перевезли до Ніцци.

1845 року труну перевезли на віллу графа Чессоле.

Але й це не все! Друзі не облишали зусиль поховати маестро за християнським звичаєм — на цвинтарі. Зусилля ці увінчалися успіхом у 1876 році — через 36 років після смерті!

Але в 1893 році труну знову відкопали. Пішли чутки, що з-під землі линуть дивні звуки, ніби там хтось живий. У присутності онука Паганіні, чеського скрипаля Франтішека Ондржичека, прогнилий горіховий ящик відкрили. Тіло музиканта практично зотліло, а голова та обличчя дивовижним чином збереглися. Це дало поживу для нової хвилі чуток та пліток. У 1897 році труну з останками Паганіні відкопали ще раз і перевезли на новий цвинтар... Цього разу вже, здається, остаточно.

Час розплати настав?

Не менш дивовижні посмертні пригоди пережило й тіло знаменитого конкістадора, завойовника Мексики — Ернана Кортеса, на совісті якого тисячі смертей ацтеків. Правитель Куаутемока перед своєю стратою сказав Кортесу: «Бог покарає тебе за це!» Як у воду дивився!.. Помер великий конкістадор

у Севільї 1547 року і був з усіма почестями похований у фамільному склепі. А через п'ятнадцять років (як і значилось у його заповіті) труну з тілом перевезли через океан та перепоховали в монастирі в Тескоко. І тут закрутилося... Мексиканська земля навідріз відмовлялася прийняти прокляте тіло. Труну Кортеса викопували, закопували, потім знову викопували — і так шість разів. А раз покійника і взагалі ледь не спалили та не розвіяли за вітром. Проте не спалили. Та спокою Кортес уже не мав. У 1946 році його тіло було знайдене в черговий раз (тепер уже вченими) і відправлене на обстеження...

КОМУ? НАВІЩО І ЧОМУ?

Що за прокляття переслідувало Паганіні? І чому останки Кортеса переходили з могили до могили? У чому корінь всіх посмертних епопей? Може, й справді тут замішані містичні закони, якісь сили потойбічні?

Помічено: тіла людей, котрі ще за життя вкусили влади або слави, часто не мають спокою після смерті. Згадаймо хоча б фараонів. Їхні рештки розкрадали. Їхні забальзамовані тіла препарували допитливі вчені. Їхні мумії розтягли по усьому світу і тепер виставляють по музеях. Як прості експонати.

Ні, мабуть, потойбічні сили тут ні при чому. В усьому винні люди, якими керує любов чи ненависть, це вони не дають спокою мерцям. От узяти хоча б тіло Леніна. Під час війни його потай перевозили у спеціальному саркофазі аж до Тюмені, щоб у разі падіння Москви мумія «великого вождя» не потрапила до фашистів. А в подальші роки, коли тіло знов лежало в Мавзолеї, знаходилися й такі, що намагалися пошкодити останки. Ну, не любили вони Ілліча!..

Рідко можна знайти великого покійника, якого не потривожили б у могилі, аби відправити у посмертні мандри. Труну Наполеона відкопали через 19 років після смерті — коли перевозили прах з острова Святої Єлени у Париж. Останки Федора Шаляпіна аж через півстоліття після смерті рушили із Франції в Росію. Десь в архівах КДБ до сьогодні зберігається череп Гітлера...

Інколи тіла знаменитостей навіть крадуть, як це сталося з прахом Чарлі Чапліна 1978 року. Глупої ночі двоє зловмисників відкопали могилу знаменитого коміка, завантажили свинцевий саркофаг в автофургон і повезли в невідомому напрямі. Як потім з'ясувалося — до Швейцарії. Вони зажадали викупу від вдови Чарлі Чапліна, та не на ту напали. «Мій чоловік, — відказала вдова, — живе у мене в серці і на небі. А те, що ви пропонуєте, мене не цікавить». Так і стояла майже місяць пусткою могила Чарлі Чапліна, поки поліція схопила злодіїв.

Подеколи великих людей після смерті піддавали страшним приниженням, знущанням, а часом, уже мертвих, страчували. Такі були «вдячні» нащадки.

Наприкінці IX століття, коли папський престол у Римі посів Стефан VI, відбувся показовий суд над його попередником — єпископом Формозою. Тіло єпископа відрили з могили, вирядили в папські шати, посадовили на трон і визнали винним у страшних гріхах. Потім йому відрубали три пальці, котрими він благословляв мирян, тіло прив'язали за ноги до коня, протягнули через увесь Рим та скинули в річку Тибр.

Не краще вчинили й англійці з мертвим Олівером Кромвелем. Його тіло, поховане у Вестмінстерському абатстві, витягли з могили і повісили, а потім відтяли голову та виставили її на даху Вестмінстер-холу — на загальний глум.

Люта страта сталася в Росії над Григорієм Распутіним — фаворитом сім'ї Миколи II. Його тілу теж довший час не давали спокою. Бездиханного Распутіна викопали за кілька місяців після вбивства і спалили у грубі парового котла...

Які тут висновки напрошуються? Може, все-таки не варто так нагло рватися до вершин слави, до величі, будь-якою ціною прагнути до омріяної мети? Може, таки справді жодна лиха справа не залишається непокараною? А ти що з цього приводу думаєш?

Як Гаррісон дав маху

Пелем Гревіль Вудхауз

Поїзд, що відходив з Лондона о першій, уже от-от мав рушити з місця. Машиніст, чекаючи свистка, вже тримав руку на важелі. Черговий по станції щось пояснював трьом людям одночасно. По перону туди-сюди снували носильники, торуючи собі шлях багажними візками. Одна половина присутніх прощалася з іншою половиною, і тільки Гаррісон, учень коледжу святого Остіна, поважно прямував до хвоста поїзда. Друг мав притримати для нього куточок, поки той поповнював сили у станційному буфеті. А що може бути краще, ніж вільний кутик у вагоні, набитому друзями-однокашниками, а на випадок, якщо набридне теревенити, і почитати щось знайдеться? Хлопець так заглибився у роздуми, що не звернув уваги на юнака — майже свого ровесника, — котрий пробирався з протилежного кінця до того ж купе, що й він. Гаррісон зважив на його присутність тоді, коли незнайомець, випередивши його на півкорпуса, першим увірвався до купе, кинув сумку на полицю і спокійно, ніби так і мало бути, вмостився на тому самому кутовому місці, що його Гаррісон уже вважав своїм. Його місце безцеремонно зайняли, інших вільних у купе не залишилося, і Гаррісон уже хотів образитись, та тут засюрчав свисток чергового по станції. Не залишалося нічого іншого, як зайти в купе, поклавшись на те, що дорога все розставить на свої місця. Та не встиг він і ногу поставити за поріг, як дев'ять горлянок закричали хором:

— Іди звідси! Бачиш, усе зайняте! Зробіть так, щоб його тут не стало!

Потім хор розбився на сольні партії.

— Гаррісоне, — виводив Бебінгтон,— бачиш, тут і так по п'ятеро на лавку?

І тут цей самозванець, котрий так спритно заволодів Гаррісоновим місцем, вишкірився на всі кутні. Гаррісон просто озвірів.

— Слухай, ти, —сказав він, — а чи не пішов би ти погуляти?

— Ви директор поїзда? — спокійно мовив самозванець.

— Слухай, може, досить хамити? Сам звідси вшиєшся чи допомогти?

Віроломні друзі, розмістившись на своїх сидіннях, підігравали юному нахабі.

— Гаррісоне, як це неввічливо, — озвався Баррет. — Виганяти хлопчину з насидженого місця! Та дай ти йому спокій!

— Бачиш, до чого доводить розхристаність? — то вже Грей пеняв. — Якби ти не ловив ґав, прийшов сюди завчасу, то сидів би зараз там, де я.

— Точність — ввічливість королів, — зауважив Бебінгтон.

— Хлопці, слухайте, — промимрив Гаррісон. — Мейс тримав мені це місце. Правда, Мейсе? — і він обернувся до Мейса. Та того ніде не було.

Співчутливі однокашники відразу ж розібрали, що до чого.

— Ото телепень! — гуділи вони. — Переплутати вагони!

Гаррісон, якому вже у вухах гуло від нестримного сміху, махнув рукою і решту дороги мовчав. На Розв'язці вагон звільнився від своїх пасажирів, і місцевий потяг послужливо покотив їх до коледжу святого Остіна. Незнайомець теж зайшов до цього поїзда. Ситуація помалу прояснялася: це новенький, їде до коледжу. Коли поїзд довіз їх до коледжу святого Остіна, він дізнався, що разом із новачком житимуть в одному пансіоні! Новенький стояв неподалік від Гаррісона, а Бебінгтон пояснював йому, де знайти Меріваля — смотрителя пансіону.

Не пройшло і двох хвилин після цього відкриття, а Гаррісон уже знав, якою буде помста — вишуканою та простою. І він скорим кроком пішов до пансіону. Дійшовши, він одразу ж завітав до економки.

— Вінейблз уже приїхав? — поцікавився він.

Вінейблз був старостою пансіону, капітаном шкільної команди з крикету, виступав за учнівську команду з регбі та й взагалі був за місцеву знаменитість.

— Так, він приїхав сьогодні рано-вранці, — повідомила економка.

Гаррісон знав це. Вінейблз завжди приїздив вранці в останній день канікул.
— Не так давно він був ще нагорі, — сказала економка. — Прибирав у своєму кабінеті.
Це для Гаррісона теж не було новиною. Вінейблз завжди прибирав свій кабінет в останній день канікул. Він дуже пишався своїм кабінетом, найрозкішнішим приміщенням у пансіоні.
— І зараз він у себе? — поцікавився Гаррісон.
— Пішов до директора.
Гаррісон пішов від економки, аж сяючи від радості. Він завітав до приміщення для молодших учнів і знайшов там свого «друга».
— Здоров! — привітався Гаррісон. — До твого відома, це — найкращий пансіон у коледжі.
— Та ну!..
— Так, і тут у всіх, крім наймолодших, окремі кабінети.
— Та що ти кажеш! Хе, а я думав, нам доведеться всім тулитися в оцій казармі. Один хлопець мені так казав.
— Дурив тебе, напевно. Тут, хлопче, треба пильнувати. Хочеш, покажу тобі твій кабінет?

І вони стали підійматися вгору.
— Ось твоя нора, — Гаррісон відчинив останні двері в коридорі.
Його супутник здивовано витріщився на розкішне убранство у східному стилі, яке відкрилося перед його очима.
— Слухай, — озвався він, — а ти нічого не плутаєш? Здається, тут хтось живе.
— Та ні, — запевнив його Гаррісон. — Той тип ушився ще в минулому семестрі та залишив усе як є. Витягни ці меблі в коридор...
План Гаррісона був простий. За його задумом, Вінейблз мав повернутися й застати нахабу-новенького в той момент, коли він розтягатиме з такою любов'ю розставлені речі. Розправа обіцяла бути небагатослівною, і від самоуправця мало залишитись мокре місце.
За годину до Гаррісона прибіг малий і сказав, що Вінейблз чекає його у себе в кабінеті. Гаррісон пішов. Він уже налаштувався на сварку, та навіть це не вберегло його від шоку, коли він зайшов до кімнати й побачив, що Вінейблз і новенький мирно сидять у кріслах і ніщо не вказує на ворожнечу між ними.
— Здоров, Гаррісоне, — привітався Вінейблз. — Здається, ти щось тут наплутав. Це ж ти сказав моєму братові, щоб він витяг з кабінету меблі?
Гаррісон позеленів.
— Твоєму... братові?! — ледь вичавив він із себе.
— Еге. Я не сказав тобі, що цього року він іде у коледж? Дивно. Старому сказав, Мерівалю сказав, іншим сказав. Не розумію, чому я про тебе забув. Мабуть, вискочило з голови. Та я бачу, ти з ним уже на короткій нозі, показав йому пансіон. Молодець!
Для Гаррісона було загадкою, як це брати примудрилися приїхати до коледжу не разом.
— От чого я не розумію, — повагом тягнув Вінейблз, — то це кавардаку з моїми меблями. Щось я не пригадую, щоб у кінці останнього семестру мені довелося поспішати з від'їздом. Ні, я можу уточнити, та, мабуть, ти мене з кимось переплутав. Утім, ми подумали, що ти знаєш, що кажеш, і витягли всі меблі в коридор, а тепер виявляється, що сталась помилка, і нічого не треба було витягати. Чи не була б твоя ласка повернути все на місця? Ми б допомогли, але нам час іти на чай. Тож поки прийдемо, щоб усе було зроблене. Буду вельми вдячний.
Гаррісон нервово закашлявся і вдався до обхідного маневру.
— У цьому семестрі я прислужую Велчові, — сказав він.
У коледжі святого Остіна було заведено, що коли ти на побігеньках у когось одного, то маєш повне право посилати під три чорти всіх інших.
— О, — сказав Вінейблз. — Гадаю, Велчові було б приємно таке чути. Та розумієш, семестр ще не починався. І не почнеться аж до завтра. Та ти сам поміркуй.
Під ітонською жилеткою в Гаррісона боролися суперечливі почуття. Глибока відраза до роботи, яку йому пропонували, чинила запеклий опір іншому відчуттю, яке підказувало: якщо він, Гаррісон, цього не зробить, йому буде боляче про це згадувати.
— Гаррісоне, — лагідно озвався Вінейблз, який усе ще стояв, — зробити так, щоб ти пошкодував, що й на світ народився?
І Гаррісон замислено підняв з підлоги фотографію і дбайливо повішав її над каміном.

Із екрана рветься, рекламою зветься...

— Пундику, ходи пити чай з тістечками, — бадьорий голосок Киці пролунав десь із глибин кухні.

— А я уже пив. Кока-колу пив... і капучіно, — якось невпевнено перерахував Пундик, клацаючи пультом від телевізора. В останній момент ще й додав: — І «Рафаело» я їв. І «Натс» з товстим шаром шоколаду, і два в одному...

— Ех, Пундику, Пундику, — у кімнату, почувши таку дивовижу від нашого гурмана, увійшла Киця, а з нею і я. — Це ти реклами об'ївся...

Наш друг справді захопився телепереглядом і почав плутати, що на екрані було, а що поза ним. Небезпечна то штука — телевізором зловживати. Можна знайти й цікавіше заняття. Наприклад, оцю статтю прочитати. Про рекламу.

РЕКЛАМНА ПРАВДА

Кінцевий рекламний продукт, який ми бачимо на екранах і який так магічно впливає на нас, цікавий, але, на мою думку, його не зрівняти з цікавістю самого процесу знімання «картинки». Причому маю на увазі не якісь новітні комп'ютерні технології, а перевірений метод, за яким доброму режисеру простіше зняти справжнє яблуко, ніж комп'ютеру це яблуко намалювати, щоб було схожим на «живе».

Втім, почну не з яблука, а зі знімання реклами соку. Натуральний сік у рекламних роликах, зважаючи на стандартну шалену кількість дублів, — задоволення не дешеве. Часто його роль виконує підфарбована вода.

З тієї ж причини, що й сік, не використовують на знімальному майданчику каву. До дороговизни продукту додається шкідливість: який розумний актор погодиться по 12 годин на день перед камерою харчуватися самим кофеїном? Це ж пряма дорога до найближчого медпункту. Вихід знайшли: замість кави, що ллється, використовують підфарбовану олію. Замість вершків — емульсійну фарбу. А актори із вдаваним задоволенням роблять ковток вивітреної кока-коли. Димок потім можна на комп'ютері гарненько домалювати.

ГЛІЦЕРИН І ЖЕЛАТИН — ГРІЗНА ТЕЛЕЗБРОЯ

Справді, технічний прогрес у галузі спецефектів крокує вперед, випереджаючи все виробництво. І в дорогих роликах використовують сучасні аерозолі, які дозволяють на кілька хвилин отримати ефект пари на будь-якій поверхні. Або створити туман, або вкрити усе пилюкою і павутиною. Наприклад, чи знаєш ти, що іній на холоднющій екранній пляшці напою — це ефект від вмілого застосування звичайної солі і лаку для волосся?

Дуже апетитні на екрані яблука, помідори, перець. Свіжі, стиглі, з краплями роси. В реальному житті такі знайти не просто, тижнями можна шукати. Надто складно! — скаже тобі фахівець від реклами і порадить: простіше склеїти різні «ідеальні» частини яблук або помідорів, а потім натерти їх олійкою — для блиску. А щоб зберегти яскравий колір і на плівці, «реквізит» декілька хвилин обсмажують. Завершальний штрих — краплі роси. Колись її «малювали» водою. Але під безжальними софітами вона вмить випаровується. Тоді, аби не витрачатися на хімічні «краплі, які не висихають», спробували використати гліцерин. Підійшов ідеально! Гліцерин і желатин — ось головна зброя сучасного постановника (того, хто створює реквізит). Від гліцерину «пітніють» усі пляшки в рекламі. Ним натирають смажену курку, щоб апетитніше блищала.

Натомість желатин — незамінний помічник при зйомках льоду. Заморожені кубики практично не відрізнити від крижаних, зате вони не тануть і не змінюють форми.

КАРТОПЛЯНЕ МОРОЗИВО І ШОКОЛАД З ПВА

Чому в рекламі рис завжди жовтуватий і розсипається, а бульйон ніжного золотистого кольору? Все це — спецефекти! Для цього рис підфарбовують гуашшю. А бульйонні кубики подрібнюють у ка-

струлю з супом — тільки замість супу використовують підфарбовану воду.

А морозиво! Таке повітряне і несказанно смачне... Насправді морозива, яке не розтане за довгі години знімання, в природі не існує. Замість улюбленого багатьма довірливими телеглядачами продукту в рекламі використовують збите картопляне пюре. А в ролі шоколаду знімається тягучий клей ПВА.

Майонез — ще один король реклами. Невдалі колір і консистенція раз і назавжди закрили йому дорогу на знімальний майданчик. Іноді рятує ситуацію вапно — вимішане з майонезною масою, воно робить її білішою, однорідішою.

НА ДОБРАНІЧ, КУРИ! НА ДОБРАНІЧ, ГОШО!

Як стверджують спеціалісти, знімати тварин — складніше за всі майонези і дітей, разом узятих. На зйомках реклами одного продукту за сценарієм потрібно було зняти супермаркет, у якому на полицях замість продуктів сидять кури. Завдання архіскладне: посадити дві сотні живих курей у три ряди! Самих несучок знайшли на птахофабриці. Порадившись з ветеринарами, до годівничок птахів підсипали... маленьку порцію заспокійливого. І все б воно нічогенько, але щойно розсадили чубарочок на полицях — ті заснули! Довелося асистенту режисера бігати між рядів і голосно «аплодувати». Кури піднімали голови — оператор знімав.

А одна компанія замовила новорічний ролик. Новорічний — значить, Дід Мороз на оленях. Упряжку оленів замінили одним оленем. Зоопарк виділив найспокійнішого — Гошу. У вольєрі Гоша, може, і був мирним, але на знімальному майданчику жахався людей та яскравого світла і трощив усе, що траплялося на шляху. Довелося спочатку оленя вгостити заспокійливим, потім прив'язати і викликати із зоопарку зоотехніка Марину, яку Гоша особливо поважав. У результаті всі залишилися задоволені.

ВИБРИКИ КОЛЮЧОЇ КІНОЗІРКИ

Героєм іншої рекламної пригоди став їжачок. За сценарієм він повинен був підбігти до яблука й обнюхати його. Виконавця головної ролі позичили в живому куточку. Та під яскравим світлом новоспечена кінозірка згорнулася клубочком. І завмерла. Його і штовхали, і вмовляли, і рум'яне яблуко під їжачиний ніс підсували... Врешті-решт зателефонували фахівцю. Той порадив: щоб їжак розкрутився, на нього треба... подути. Дмухнули феном — дійсно, розкрутився і... втік у темний кут. Наздогнали, повернули, підштовхують до яблука. А він фиркає і обминає фрукт всіма шляхами. Знову зателефонували ветеринару, той аж за живіт з реготу хапається: та ж їжаки ласують яблуками тільки у казках та на картинах відомих художників! Або в рекламі. І порадив натерти яблуко... м'ясом. «М'ясне» яблуко їжак їсти не став, але обнюхував його ретельно, поки ззаду його обдмухували феном. Оці вирішальні три секунди й увійшли до ролика.

МОВОЮ ЦИФР

Донедавна найдорожчою рекламною кампанією у світі вважали піар-хід фірми «Pepsi». За зйомки поп-зірочки Брітні Спірс вона розкошелилася на мільйон доларів. У результаті вийшов 90-секундний ролик напою.

Новий цьогорічний рейтинг найдорожчих зірок реклами від журналу «Adweek» називає рекордсменів, хто за роботу на рекламному полі «косить» найвищі гонорари. Отже, на першому місці Кетрін Зета-Джонс із дворічним 20-мільйонним контрактом з оператором стільникового зв'язку «T-Mobile». Гаманець Анджеліни Джолі відчутно погладшав (на 12 мільйонів доларів за три роки) після виплати гонорару за рекламу модного fashion-бренду «St.». Ніколь Кідман за таку ж суму продала право використовувати свій образ у рекламі «Chanel No. 5». Джесіка Сімпсон отримала 7 мільйонів доларів за три роки співпраці з компанією «Guthy-Renker». На п'ятому місці — Гвінет Пелтроу. Вона стала рекламним обличчям «Estee Lauder» за 3 млн. доларів на рік.

Діти індиго — гості з прийдешнього

— Професоре, а хто такі діти індиго? — запитав мене наш вундеркінд після того, як читав і перечитував придбану книгу «Діти індиго».

— А чому ти спитав?

— Цікаво... Я от книжку прочитав...

— А чому саме індиго? — підключилася до нашої розмови Киця.

— Діти індиго — це особливий світ. А в кольоровій палітрі індиго — один з найбільш незвичних кольорів. Тому одного разу комусь зі спеціалістів, що досліджували так званих «дивних» дітей, спало на думку назвати їх індиго, щоб дати назву цьому феномену. До речі, його вивчення розпочато зовсім недавно — на початку 70-х років минулого століття. Почали збирати дані про дітей, які відрізнялися унікальними здібностями до окремих предметів. Деякі з них, наприклад, уміли читати думки, рухати предмети поглядом, читати книжки, поклавши долоню на обкладинку, дехто умів лікувати дотиком руки. Хоча існує й інша цікава версія... Ось послухайте.

Покажи мені свою ауру...

Кажуть, що особливих, нестандартних дітей так почали називати з подачі американської ясновидиці Ненсі Енн Тепп, яка володіла даром бачити людську ауру. Так, у 1975 році Ненсі вперше зауважила, що у немовлятка, яке прийшло тоді у світ, аура променилась кольором індиго.

Трохи згодом відомі американські психологи Лі Керролл і Джен Тоубер всерйоз взялися досліджувати цю цікавинку. Учені написали книгу про дітей індиго, в якій подали і сам феномен, і ознаки, за якими можна відрізнити звичайних дітей від індиго. У книгу також увійшли корисні поради, як виховувати таких дітей і як до них ставитись.

Діти індиго самодостатні й незалежні. Протягом останніх 30-ти років їх стає все більше, і їм вже не так самотньо у цьому світі. Автори досліджень на цю тему переконані, що зараз з-поміж усіх новонароджених 90 відсотків — діти індиго. Ті з них, хто прийшов у наш світ наприкінці 70-х і на початку 80-х років минулого століття, уже й самі мають малих дітей і можуть порівняти своє та їхнє дитинство. Адже методи виховання прийдешнього покоління зазнали суттєвих змін. Сьогодні, наприклад, батьки погоджуються, що немовля — це маленька особистість, і завдання дорослих — не пригнічувати, а розвивати здібності та можливості маленької людини. Часто трапляється й таке, що до думки дитини прислухаються, радяться з нею.

Між іншим, не всі діти індиго — генії. Маленькі вундеркінди спокійнісінько живуть собі поруч з нами, звичайними людьми, і навіть не підозрюють про свою так звану геніальність. Часто можна почути і про те, що сучасним малюкам засвоїти початки комп'ютера куди легше і швидше, аніж їхнім батькам. Я вже не згадую про супернапомповану шкільну програму... Усі ці спринтерські засвоєння інформації цілком «їстівні» для дітей індиго.

Перевірка на «індижість»

Кажуть, що визначити якості дитини індиго зовсім нескладно. Для цього треба пильніше придивитися і порівняти характер та поведінку із наведеним нижче переліком яскравих ознак.

1. Дитина підкреслено енергійна, не здатна довго всидіти на одному місці (педіатри називають таких дітей гіперактивними).

2. Дитина прагне спілкуватися з дорослими на рівних. А якщо дорослі проявляють нотки авторитарності, вона ховається у свою психологічну мушельку і відмовляється від спілкування.

3. Дитина сама вибирає, що хоче вивчати — математику чи літературу.

4. Дитина здобуває знання емпіричним шляхом, а не завдяки численним повторенням і зазубрюванням.

5. Дитина дуже чутлива і вразлива, здатна змалечку співчувати і жаліти інших.

6. Дитині швидко набридає нова гра, книга, бо вона уміє швидко «переварювати» інформацію і саме тому втрачає інтерес до всього нового.

7. Дитина надміру інтуїтивна. Може передчувати і пророкувати події. Навіть

знає, що з нею відбудеться. Філософські судження — цілком дорослі. З невинних уст дитини індиго можна почути таке, до чого дорослі дійшли шляхом ретельного гортання серйозної літератури.

8. Емоційно нестабільна, переживає чимало дорослих страхів: страх втратити близьку людину або самому померти. Біда в тім, що часто дитина індиго може потрапити в руки не цілком «сучасного» психолога. В такому випадку їй ставлять «синдром дефіциту уваги», адже дитина індиго часто від нерозуміння стає відлюдькуватою, дивакуватою, їй не вистачає батьківської уваги і розуміння. І от тоді за порадою недосвідченого лікаря рідні починають лікувати таку дитину і таблетками, і пілюлями, і різними чайочками-примочками, і заспокійливим, і снодійним...

Концептуалісти Вони глибоко «занурені» у свої справи. Це — творці від природи, великі організатори — майбутні архітектори, дизайнери, інженери, військові. Вони змалечку керують усіма довкола: батьками, друзями і дітками у дитсадочку.

Художники Чутливі, вразливі і ніжні. Тілобудова таких дітей легка й витончена. Вони вправно оволодівають різними професіями, але у всьому керуються творчим підходом. Постійно прагнуть урізноманітнювати свою діяльність. Залюбки працюють фарбами, гуашшю, олівцями. До підліткового віку вони здатні перепробувати десятки видів творчої діяльності і тільки потім обирають для себе щось одне — найважливіше.

РІЗНОВИДИ ІНДИГО

Після багаторічних досліджень американські психологи вивели так звані 4 типи дітей індиго, в кожного з яких є своя програма.

Гуманісти Володіючи витонченою душею, ці діти здатні відчувати вселенську печаль і співчувати усім знедоленим, а також дарувати добро своїм рідним і близьким. Вони знаходять своє призначення у служінні іншим. Подорослішавши, стають юристами, вчителями, політиками і лікарями. В дитинстві зазвичай такі діти дуже незібрані, забудькуваті й непослідовні. До того ж гіперактивні: не можуть довго бавитись однією іграшкою. Тому таким дітям пропонують одразу кілька ігор чи забав.

Ті, що живуть у всіх вимірах Це — найскладніший тип. Починаючи з однорічного віку, вони вже знають, чим займатись, незалежні від батьківської волі. У них завжди готова відповідь: «Я зроблю це сам!» Вони неслухняні і майже не піддаються впливу. За комплекцією зазвичай крупніші і міцніші за однолітків. Це — майбутні реформатори, революціонери, фундатори і засновники нових релігій та філософських течій.

НЕ ЗАБРУДНЮЙТЕ СИНЬОГО КОЛЬОРУ!

Батькам таких дітей слід бути терплячими і по-філософськи виваженими. Слід пам'ятати, що діти індиго також хочуть бути такими, як усі: навчатись у звичайній школі, відчувати радість від спілкування з різними дітьми, пізнавати цей світ крізь призму загальнолюдського розуміння. Дитину індиго слід любити такою, якою вона є і не намагатись поламати її психіку чи спростити до примітивного рівня. Такі діти не люблять банальності та пригнічення — як морального, так і фізичного. Дитина індиго повинна стати для власних батьків другом, а вони для неї — надійною опорою. Дітей індиго слід уважно вислуховувати і поводитися з ними, як із дорослими. Якщо така дитина чогось не хоче чи не може, то справа тут не у примхах і не в лінощах. Їй треба дати шанс розкрити свої здібності. І тоді світ буде гармонійним!

ЗАМІСТЬ ПІСЛЯМОВИ

- Більшість психіатрів поняття «індиго» взагалі не визнають, а дітей індиго, які поступають до них, діагностують як гіперкінетиків чи аутистів. Але всі вони погоджуються, що ці діти особливі.
- Іноді здається, що діти індиго створені з протиріч, в них поєднуються ніжність та агресивність, простодушність та хитрість, геніальність та несприйняття. Їх не можна помістити в жодні рамки, вони не хочуть відповідати загальноприйнятим нормам.
- Майже всі індиго володіють високим інтелектом і часто міркують не по-дитячому.

ДЖИНСИ ВИБЕРЕ ФІГУРА

«Безмежні» джинси, як у телеведучого Дмитра Нагієва, може, комусь і подобаються. Гадаю, що більшість покупців шукають товар свого розміру. На етикетках джинсів найчастіше вказаний дріб з двох чисел: перше — розмір у талії, друге — довжина.

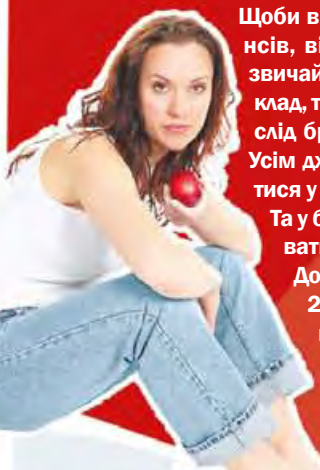

Щоби визначити свій розмір джинсів, відніми від того, який зазвичай носиш, число 16. (Наприклад, твій розмір 46-ий, значить, слід брати (46-16) 30-ий розмір. Усім джинсам властиво розтягуватися у ширину після місяця носіння. Та у будь-якому разі не варто натягувати штани на два розміри менші.

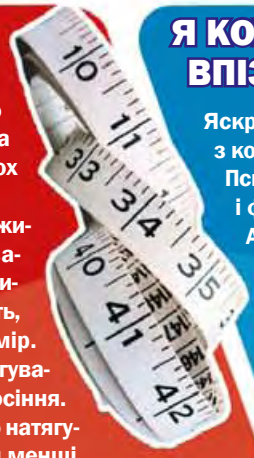

Довжина на джинсах вказується у дюймах (від 28 до 38). 28-дюймові розраховані на людський зріст 157 сантиметрів. Відповідно 36-дюймові — для 190-сантиметрових. Нині, як і завжди, модно, щоб джинси трохи прикривали взуття. Купиш штани із запасом у довжині, так і проходиш у загнутих (пам'ятай: загинають тільки м'які джинси). А від підрізання псуються тканина і загальна картина.

Я КОХАНОГО ВПІЗНАЮ ЗА... ПОЛУНИЦЕЮ

Яскраві, пузаті, смачні... Це фрукти. Поєднай приємне з корисним: вгости друзів — і дізнайся про їх характер. Психологи простежили зв'язок між характером людини і фруктами, які їй подобаються.

Апельсинам надають перевагу енергійні і комунікабельні натури, але... непостійні. Прихильники груш — веселі оптимісти. Це чудові друзі, які завжди прийдуть на допомогу. Консерватори люблять яблука. Експерименти не для них. Просто обожнюють полуницю ревнивці. Вони завше радо обирають компанії, вечірки і легкий флірт. М'які і добросердні люди із задоволенням їдять черешню. Вони щирі у почуттях. У душі такі довго залишаються дітьми, полюбляють маленькі сюрпризи і пустощі.

«ШОПІНГ» ЗА ПРАВИЛАМИ

У магазині серед гурми покупців відразу видно того, хто прийшов по товар без чіткого плану купівлі: стоїть, роззирається, обмацує очима полиці у пошуках потрібного. Таких проблем позбавить перелік усього, що треба купити. Склади його заздалегідь вдома і залежно від остаточного підсумку візьми певну суму.

Вирушаючи по вбрання, пам'ятай, що одяг відомих марок дуже дорогий, а мода — вкрай мінлива. Аби не плакати наступного сезону над дорогою і вже немодною річчю, купуй одяг і біжутерію на розпродажах. Крім усього, зекономиш ще й час.

Якщо треба взяти із собою велику суму грошей, задля власної безпеки розклади її у два гаманці (або сховай частину у внутрішню кишеню сумочки). Спокусу купити зайве легко побороти, якщо купувати речі комплектами, а не тягнути до примірочної цілі оберемки. Зорієнтуватися у морі товару допоможуть мама або подруга. Вислухай їх, але вирішуй сама.

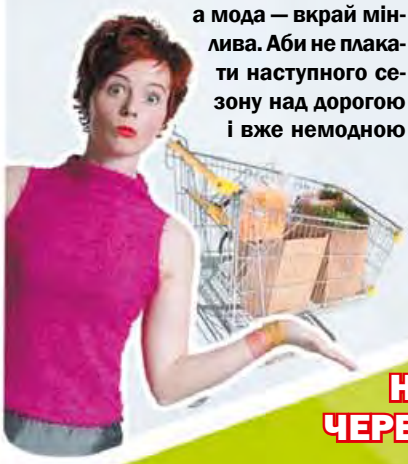

МУДРІСТЬ ВІКІВ

Геніальність має межі, глупота — безмежна.

Найгірше у житті те, що воно минає.

Ледар спить сидячи, а працює лежачи.

З гнізда шуліки рідко коли вилітає сокіл.

Ми легко забуваємо наші помилки, якщо вони нікому, крім нас, не відомі.

Є скарб, якого не можна купити ні за які гроші: це — згаяний час.

Помилка буває єдиним доказом того, що хтось щось хотів зробити.

Заздрісник засмучений або тому, що його самого спіткало нещастя, або тому, що комусь іншому пощастило.

Найзаповітніша мрія жаб — щоб лелеки стали вегетаріанцями.

Чому так: говориш прямо, а виходить боком?

Коли між котом і собакою виникає дружба, то це, очевидно, союз проти кухаря.

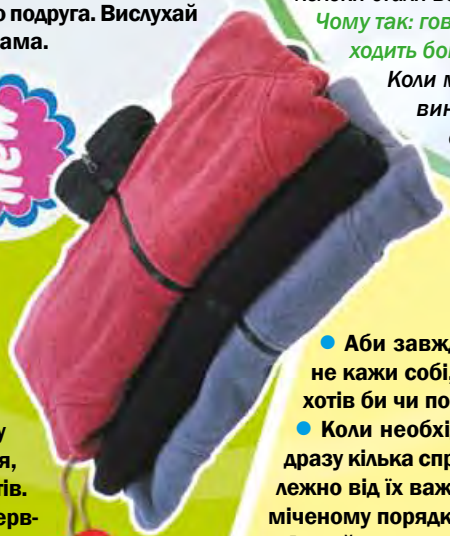

НАЛІТАЙ НА ЧЕРВОНЕНЬКЕ!

Навряд чи хтось зі звичайних покупців, котрі щодня приходять у магазин за покупками, задумувався над цим питанням. Зате цю проблему дослідили психологи і тепер розповідають: виявляється, колір упаковки (етикетки) впливає на розпродаж продуктів.

Так, червоний збуджує апетит, тому етикетки на консервних бляшанках часто роблять саме такого кольору. Продукти з білою етикеткою сприймаються як низькокалорійні. Зелений колір раніше вважався непридатним для упаковки продуктів, але тепер сприймається як символ екологічної чистоти і користі для здоров'я. Оранжевий колір символізує недорогі продукти, іноді — солодощі або напої із запахом і смаком апельсина. Чорний із золотим — символ високоякісних і дорогих продуктів, наприклад, цю комбінацію часто використовують на етикетках елітних вин.

ГОСПОДАР СВОГО ЧАСУ

- Аби завжди і всюди встигати, ніколи не кажи собі, що не маєш часу на те, що хотів би чи повинен зробити.
- Коли необхідно виконати терміново відразу кілька справ, встанови черговість, залежно від їх важливості, і виконуй все у наміченому порядку.
- Думай про справи, не «ворожи»: «встигну — не встигну». Визнач термін виконання кожного завдання, щоб заздалегідь порахувати, скільки часу ти зможеш йому вділити.
- Не відволікайся на розмови (у тому числі і телефонні). Надолужиш згаяні можливості після «фінішу».

Затям: неорганізована людина ніколи не досягне успіху в житті. Зате ті, хто будує свій день за чітким планом, здатні досягти успіху і для себе, і для інших.

ДЕ РОСТУТЬ ЦУКЕРКИ?

Дитячі мрії мешканців лісистих територій Китаю, Індії, Японії і Кореї збуваються майже завжди: цукеркові дерева, або говенії, ростуть тут на кожному кроці. Свою назву рослина одержала за те, що на ній справді ростуть «цукерки» — надзвичайно солодкі (у них до 40% цукрів) плодоніжки.

Ці коричневі вигнуті гілочки цілком їстівні, на смак — як кислуваті родзинки. В садах і парках цукеркові дерева у них ростуть, як у нас яблуні чи груші. Говенія — доволі велика, сягає часом 20 метрів, особливо гарна у пору цвітіння. Згодом її білі дрібні квіти перетворюються на тверді сухі плоди, їсти які ніхто не хоче. Зате м'ясисті плодоніжки щедро плодоносять: з одного дорослого дерева можна зібрати до 30 кг «цукерок». З 1936 року говенії поселилися і в Азербайджані, звідти перекочували у Крим, на Кавказ та у Середню Азію. Розмножують «цукеркові» плантації насінням, корінцями і пагонами.

Саме дерево теж подбало про продовження роду: перед дозріванням плодів їх плодоніжки сильно потовщуються, стають соковитими, м'ясистими, жовтіють і легко відламуються. Яскравими солодкими плодоніжками (а з ними зривається і плід) із задоволенням ласують птахи і тварини. Вони ж і розносять насіння говенії.

БІГЦЕМ ПО ВОДІ

Такою феноменальною здатністю володіє ящірка василіск. Ця досить велика рептилія з американських тропіків (досягає 80 сантиметрів у довжину) легко лазить гіллям дерев, відмінно плаває, пірнає і навіть може причаїтися ненадовго на дні водойми.

Однак природі цього здалося недостатньо, тож вона наділила ящірку надзвичайно розвинутими задніми лапами (до речі, без перетинок), за допомогою яких василіск може стрімко мчати по поверхні води, розвиваючи швидкість до 12 км/год. Хитрі «трюки» ящірка проробляє, коли втікає від ворогів або полює на комах. Передні лапи при цьому рептилія щільно притискає до тіла, а хвіст використовує як кермо.

Спеціальна фотозйомка показала, що секрет унікальних здібностей василіска — у швидкості, з якою рептилія вдаряє по поверхні води. Час відштовхування від водної гладіні вимірюється тисячними долями секунди — у цей настільки короткий інтервал ямки на воді, що виникають під лапами рептилії, поводяться, як тверде тіло. Трохи більше василіск витрачає на повні кроки, роблячи їх кілька десятків на секунду. Так само ящірка може промчати сушею, моментами на великій швидкості пролітаючи невелику відстань у повітрі.

СКІЛЬКИ Є МОНАРХІЙ?

Монархія як форма правління, при якій уся верховна державна влада переходить у спадок і формально зосереджується у руках монарха, нині існує в 30 країнах світу.

В Азії — 14 монархічних держав: Бутан, Йорданія, Камбоджа, Малайзія, Непал, Таїланд, Японія, Бахрейн, Бруней, Катар, Кувейт, ОАЕ, Оман і Саудівська Аравія. Причому в останніх сімох дотепер зберігаються абсолютні монархії, що дають усю повноту законодавчої, виконавчої і судової влади главі держави.

У Європі монархій 12: Андорра, Бельгія, Ватикан, Великобританія, Данія, Іспанія, Ліхтенштейн, Люксембург, Монако, Нідерланди, Норвегія і Швеція. Абсолютною теократичною (релігійною) формою правління володіє тільки Папа Римський, що є монархом Ватикану. При такій монархії (схожа існує в Саудівській Аравії і Брунеї) у державі фактично немає конституції, а правління здійснює не світський, а духовний лідер.

Три монархічні держави нараховують в Африці: Лесото, Марокко і Свазіленд. Ще одна монархія існує навіть в Океанії, це — Тонга. А найдревнішою з існуючих є японська монархія, що була встановлена ще в 660 році до н. е. У Європі пальма старшості належить данській монархії, яка веде свій відлік з 899 року.

ГАРБОЛОГИ — ЦЕ ТАКІ ЛЮДИ...

На Заході кожен другий скаже тобі, що таке гарбологія і що роблять гарбологи. Власне, ми теж чимало знаємо про близьку родичку цієї науки — екологію. Гарбологія — окремий її напрямок. Назва її утворилася від англійського слова «garbage», що означає «побутові відходи». Тож тепер очевидно, що гарбологи — «сміттєзнавці». Вони детально копирсаються у відходах, вивчають, у які реакції вони можуть вступати одні з одними і з навколишнім середовищем, та шукають безпечні шляхи їхньої переробки.

Детальне обстеження сміттєзвалищ показало, що крім побутових, тут нерідко можна натрапити і на радіоактивні та промислові відходи, а також такі, що містять ртуть, свинець, миш'як. При спалюванні такі відходи утворюють шкідливі продукти розпаду, виділяють чимало отрут.

Знищення сміття — процес тривалий. Спершу його сортують і спресовують. Потім частину спалюють у спеціальних високотемпературних печах, нейтралізуючи отрути, а решту ховають у глибоких могильниках. Тож щоб планета не перетворилася на величезне сміттєзвалище, гарбологи радять будувати якнайбільше сміттєпереробних заводів.

Як тіло кольоровим бути захотіло

Серпень надворі — сонце вже не так припікає, як у липні, а літо-літечко ще й не збирається з нами прощатися. І це означає, що куці штанці та маєчки з коротким рукавом будуть супроводжувати нас аж до осені. Коли тепло, коли поруч є ставок чи річка (вдячним замінником служить також ванна чи діжка), можемо втілити сміливу, цікаву і відносно нешкідливу мрію — розмалювати своє тіло і сфотографуватись. Та не спіши уже хапати які-небудь фарби, бо для цього слід хоча б ознайомитися з тим, що корисно, а що шкідливо. А тоді вже — нехай політ фантазії не спинить жодна тремтяча рука.

Не лише заради розваги

Боді-арт (з англ. «body» — тіло і «art» — мистецтво) — це вид художньої творчості, де головним об'єктом є тіло самого художника або статиста (моделі), а зміст розкривається за допомогою пози, жестів, знаків на тілі. Боді-арт виник на ранній стадії аванґарду (скандальні ескапади, татуювання і грим футуристів), але поширився в період постмодернізму. Мистецтво розписувати людське тіло таке ж давнє, як і татуювання. Здавна первісні племена у всіх куточках нашої планети розмальовували свої тіла з різною метою. Авжеж, не заради самого мистецтва. Розписи на тілі мали релігійне і життєво важливе значення. Згадати хоча б бойовий окрас північноамериканських індіанців. Яскравим забарвленням вони відлякували ворогів та злих духів.

Яскравий окрас, такий собі цілком природний боді-арт, з'являється в деяких тварин у період залицяння — він допомагає їм привернути увагу протилежної статі. Згадай хоча б яскравий хвіст павича чи кольори на тілі хамелеона. Тварини за допомогою барв спілкуються і саме в такий спосіб висловлюють своє ставлення до тих, хто їх оточує. Цим їх нагородила природа, а людина на те й має дві руки, аби довершити образ власноруч. Для цього існує модний одяг і яскраві кольори. А якщо модний прикид пошити тобі не по кишені, то можна спробувати просто це намалювати!!!

Боді-арт — це не тільки весела забава під відкритим небом, але й професійна справа. Так, арт-дизайнери розфарбовують акторів для вистави, для перфомансу, для відеокліпів тощо. А ще боді-арт — незмінний елемент карнавалів, вечірок і мистецьких зібрань.

Статична й динамічна...

У Європу боді-арт прийшов у середині XVIII століття. Цікаво, що цей вид прикрашання людського тіла ввели у моду моряки. Жива скульптура статична (яка не рухається) й динамічна (та, що ворушиться), декоративна (яка прикрашає собою місце) і непередбачена (може вийти на вулицю і когось здивувати). Це краще за татуювання, адже його можна змити і забути.

Боді-арт живе раптом кілька годин. А потім «живий мольберт» змиває з себе усі мистецькі старання, залишивши тільки порт-фоліо (серію фотографій про кольорові лінії та форми). Ця нетривка краса розпису по живому є доказом буття у мистецтві та мистецтва у бутті. Тому боді-арт — завжди річ рухлива, мінлива і відкрита для імпровізацій. Це — своєрідний виклик наготі, який балансує між природним і культурним, піднесеним і приземленим.

Майстерність боді-арту полягає і в поведінці самої моделі — усе залежить від змісту та форми. Здатність витримати цей принцип відрізняє дилетанта від професіонала.

Чим малювати

Рисунок наносять за допомогою спеціальної голландської туші, додаючи при цьому акрилові барвники. Серед сучасних новинок боді-арту — боді-одяг і фарби, котрі світяться у темряві. Напрямки боді-арту доволі різні. Тут поруч із класичним стилем співіснують і модерн, і сюрреалізм, і еклектика.

Одним із найпоширеніших є геометричний малюнок. Іншим — боді-арт на свіжому повітрі, коли модель стає части-

ною ландшафту. Тоді у хід ідуть віночки, багато зеленої фарби і фантазії.
«Одяг» — порівняно новий напрямок. Стиль, «матерія» і сезон залежить тільки від фантазії художника та майстерності моделі.
Розпис, що світиться. Ефект такого боді-арту стає помітний лише у темряві. А якщо його вдало поєднати із кольоровими бліками та грою світла, то можна створити справжню феєрію.

ЩОБ НЕ ЧЕРВОНІЛО

Не кожна модель згодиться віддати власне тіло на поталу фарбам та сумішам. Мистецтво боді-арту повинно подобатись не лише автору, але й виконавцю. І це — важлива деталь у роботі. На відміну від неживого мольберта модель, яку розписує художник, переживає за твір не менше, ніж сам митець. Важливо, аби між творцем і моделлю було розуміння та співпереживання. Для цього радять займатися медитацією, а ще треба уміти створювати відповідний настрій. Навіть якщо настрій у майстра похмурий, то й образ він створить такий же, хоч і прекрасний з естетичного боку. А для самої моделі боді-арт повинен стати шансом розкритись, показати кращі сторони своєї особистості.
Якщо хтось із вас намірився спробувати себе у цьому мистецтві, то треба запастись спеціальним гримом і навичками. А ще дуже важливо забезпечити затишок та конфіденційність своїй моделі. Спочатку — пройти тест шкіри щодо реакції на барвники. Грим повинен пропускати повітря, адже шкіра має дихати. Усім відома сумна історія про хлопчика, якого розмалювали золотою фарбою для святкового карнавалу та поставили як живу статуетку для краси. По закінченю святкування фарбу змили, а сам хлопець через кілька днів помер. А причиною стало те, що фарба не пропускала повітря. Важливо зробити пробу на те, як реагує шкіра на ту чи іншу фарбу. Якщо шкіра почервоніє чи вкриється висипкою, на відріз відмовляйтесь від боді-арту: це означає, що шкіра дуже чутлива і такого випробування не витримує.

БОДІ-АРТІВСЬКЕ ПРИЧАНДАЛЛЯ

Для розмальовування тіла використовують пензлики, губки, серветки, палички із ватними наконечниками, олівці для татуажу, балончики. При цьому обережніше з очима і з вразливими місцями. В жодному разі не можна використовувати балончиків для графіті, хімічних фарб тощо. Для боді-арту беруть грим на жирній основі — ефект вражаючий, але недолік полягає в тому, що змити його простою водою неможливо — для цього слід мати спеціальний засіб. Є грим на водяній основі — рівномірно наноситься і швидко висихає. Майстри боді-арту також часто використовують темперу. Вона добре пропускає повітря і гарно лягає на шкіру, однак має великий недолік: коли висихає, швидко лущиться й осипається.
Цінними виявляться і трафаретки, і діапроектори — контури проектують на модель, а потім наносять грим на потрібні місця. Вдячною справою є використання штампів, які виготовляють за принципом звичайних печаток. Це можуть бути і сердечка, і зірочки, і квіточки. Гарним доповненням до образу моделі є блиск і пудра, що світиться. Особливо гарними та доречними ці атрибути виглядатимуть ввечері або на карнавалі. Тоді наносити картинку можна лише на лице і руки — все інше ховається під одягом.

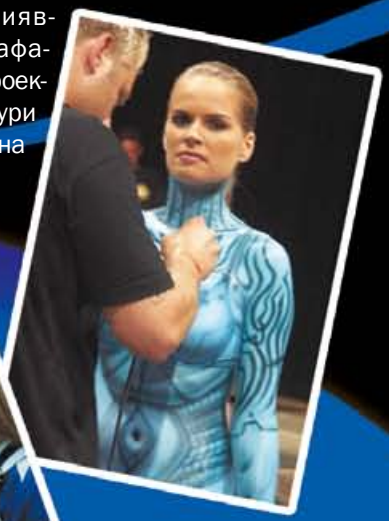

Парами, парами...

Вони повертаються!.. Наші давні знайомці, одягнені у грецькі хламиди. Та цього разу не по одному, а попарно, і причина доволі проста: виросли вони з одного кореня. Хоча, на перший погляд, цього і не скажеш. Отже, парад-але починається!..

Космос та косметика. Грецький корінь «косм» означає «порядок». Взірець порядку для грека — світобудова, тому і називається вона «космос». Створення світу (космогонію) греки уявляли собі як перетворення безладного хаосу (буквально — «зяяння») на впорядкований космос. Порядок для грека завжди прекрасний, тому й «косметика» означає буквально «наука про прикрашання», а сьогодні — пудру, крем та інші засоби наведення краси. Ім'я Кузьма (Косьма, Козьма) також означає «прикраса».

Метро та митрополит. Корінь із значенням «мати» грецькою буде «метр» (у пізнішій вимові «митр»), а «місто» — грецькою «поліс». Отже, метрополія — це «місто-мати», від якого залежать «міста-дочки», тобто колонії. (Чому мати з дочками, а не батько з синами? Тому що «поліс» жіночого роду.) В написанні «митрополія» — це головне місто православної церковної провінції, а головний священик цієї провінції — митрополит. У французькій вимові «метрополь» означало просто «столиця», а прикметник «метрополітен» — «столичний». Так звалася компанія, що будувала в Парижі у XIX столітті підземну залізницю. Так стала називатися і залізниця, а потім назва скоротилася до «метро».

Театр та теорія. Слово «тхеаомай» означає «дивлюся». Звідси — «театр» («видовище»), «теорія» («умоспоглядання»), «теорема» («предмет розгляду»). Для греків «зрозуміти» означало «як на власні очі побачити».

Енергія та каторга. Корінь «ерг» означає «робота». Маленька одиниця виміру роботи так і називається — ерг. Префікс «ен» означає «всередині»: енергія — це те, всередині чого триває робота. Префікс «ката» присутній у слові «катергон» — «відпрацювання». У Візантії так називалися гребені галери, на яких гребцями були засуджені злочинці. Це слово перейшло до нас у формі «каторга», а потім так стала називатися не тільки галерна, а й сибірська каторга. Корінь «ерг» може переходити в «орг», і тоді від нього походять «орган» — «діюча частина тіла» та «орган» — «музичний інструмент», а ще — «організація». А зустрічаючись із «о», звук «е» у грецькій мові зливається в «у». Так виникла «хірургія» («ручна робота»), «металургія» («металоробство»), «драматургія» («драморобство»).

Метал та паралель. Слово «аллос» означає «інший», «аллелон» — «один одного». Згадай корінь «агор» у грецьких іменах та корінь «ерг», про який щойно йшла мова, і ти зрозумієш слова «алегорія» («іносказання») та «алергія» (захворювання, при якому організм неправильно, по-іншому, відповідає на подразник). «Паралелі» — це лінії, що йдуть одна повз одну. А «метал» — це те, що залягає у землі не в чистому вигляді.

Плазма та пластилін. Дієслово «плассо» означає «ліплю», прикметник «пластикос» — «ліпкий», зручний для ліплення, іменник «плазма» — «виліплена фігура» (а заразом і «вигадка»). Звідси наше слово «пластичний» — об'ємний, відчутний, добре оформлений, такий, який можна помацати, а від нього — «пластмаса» («маса, що легко формується») і добре відомий кожному пластилін. А зі словом «плазма» сталось непорозуміння. У XIX столітті один малотямущий у грецькій мові біолог назвав так рідку, тобто якраз найбільш безформну частину крові, а в XX столітті фізики перенесли цей термін на найбільш безформний стан речовини, коли в ній при надвисоких температурах руйнуються навіть атоми. Ось так!

Дайте зазирнути у книги-лілипути!

У Колібрика нове хобі: наш вундеркінд захопився колекціонуванням малесеньких книжок. Досі я навіть не підозрювала, скільки їх на світі. «Слово о полку Ігоревім», «Євгеній Онєгін» Олександра Пушкіна, «Маленький принц» Антуана де Сент-Екзюпері, сонети Шекспіра, «Рубаї» Омара Хайяма, «Лускунчик» Ернста-Теодора-Амадея Гофмана і навіть кодекс самурая «Бусідо»!.. Очі розбігаються...

МІНІ-ДРІБНИЧКИ З МІНІ-ПОЛИЧКИ

З книгодрукуванням народилося і професійне самолюбство типографів. Намагаючись довести світові свою майстерність та й просто заради розваги, вони робили малесенькі книжечки, які в народі називали «книжечки-колібрі». (Уловлюєш зв'язок: колібрі — Колібрик.)

По кілька штук таких міні-див неодмінно знайдеться в усіх більш-менш значних бібліотеках. Так, скажімо, серед міні-скарбів вашингтонської бібліотеки — два повних тексти Біблії, один Коран, повне зібрання творів Данте, драми Шекспіра та Мольєра. Все це вміщається у двох долонях дорослої людини.

В одній з найбільших приватних колекцій, у зібранні Віри фон Розенберг, налічується аж 254 міні-книжки. Перша книжка-колібрі була надрукована в Мілані 1490 року. Називається вона «Regula Sancti Benedict!» («Настанови святого Бенедикта»). Висота шпальти набору — 65 міліметрів, і порівняно з подальшими примірниками вона — справжній Гуллівер.

Більша частина відомих міні-книжок надрукована у пізніші часи. Один з листів Галілея (до донни Крістіни) містить 208 сторінок. Надрукований у Падуї в 1896 році окремою книжкою, він вклався у формат 16,5 на 11 міліметрів при форматі шпальти 10 на 6 міліметрів. Цей виріб — вершина віртуозності друкарської техніки. Та Сполучені Штати побили і цей рекорд. На початку 1934 року американський письменник Генрі Чемберлен підніс оксфордській бібліотеці міні-сюрприз: висота книги складала 6,3, а ширина — 4,5 міліметра! Переплетена вона була в червоний марокен і на 34 сторінках містила вірші Омара Хайяма. Важило це диво лише 0,064 грама. Цей шедевр був надрукований у типографії американського міста Вустера. Робота була настільки ювелірною, що літери, ледь помітні неозброєним оком, набирали тільки вночі, коли припинявся вуличний рух, оскільки найменший порух збивав фіксацію зору у складача.

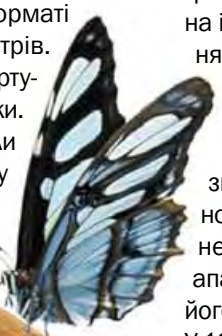

МІНІ-ГОНКА МІНІ-ДИВ

Здавалося, таке видання покладе край гонитві за лідерством. Та де там! У типографську справу втрутилася фотомашина і зробила безглуздими всі хитрування ручного складання. За допомогою колоїдних пластинок нормальну книжкову сторінку формату ін-октаво (1/8 частина аркуша) вдалося зменшити до десятої частки квадратного міліметра. Прочитати такий текст неозброєним оком не можна, але є апаратура, яка без проблем збільшить його до «природних» розмірів.

У 1935 році на з'їзді німецьких бібліотекарів у Тюбінгені директор франкфуртської бібліотеки з мистецтва й техніки гер Шюрмайєр казав, що якби книжкову сторінку стиснути до таких крихітних розмірів, то на квадратному міліметрі вмістилося б уже 100 сторінок. А якщо піти ще далі, то квадратний міліметр вмістить і 10 тисяч сторінок. На пластинці завбільшки з поштову листівку можна надрукувати, наприклад, зміст 1 мільйона 500 тисяч нормальних сторінок. Набірна каса, яка містила б тисячу таких пластинок, могла б дати 1 мільярд 500 мільйонів сторінок. І при такому форматі вся університетська бібліотека середньої величини вміщалася б у нагрудній кишені піджака.

Торт на перше, друге, третє

Якщо чесно, то це я для гарного слівця заголовок написав про перше, друге і третє. Знаю багатенько хлопців і дівчат, які справді готові їсти торт на перше, друге і третє, але розумію, що мрія ця не зовсім здійсненна. Ти, скажімо, бачив де-небудь рідкий торт? Ні. І я ні, бо це вже вийде суп або компот. Зате на друге і третє торт приготувати можна запросто: перевірено нашою Класною кухнею.

Того дня Киця принесла мамину кухарську книгу зі смачними перевіреними рецептами і ми взялися чаклувати. До речі, крім двох тортів, приготували ще шашлик — не простий, як ти вже здогадуєшся, а десертний... Але про все за порядком.

Торт-салат «Рибка»

Вивчивши рецептуру, Пундик тоном знавця заявив, що цей «тортелло» не містить жодних гострих чи шкідливих для організму продуктів (а хто б сумнівався, якщо він у домашній кухарській книзі?!). Хіба що доведеться поплакати під час нарізання цибулі. Але цю місію (не плакання, звичайно, а нарізання) він готовий взяти на себе.

Для подальшої роботи нам знадобилися ■ 5 варених яєць ■ 100 грамів голландського сиру ■ пакетик ніжного майонезу ■ 50 грамів замороженого масла. А ще ■ банка консервованої сайри (250 грамів) і ■ одна середня цибулина.

— Може, з'їмо все і не будемо посуд пачкати? — хитро запитав Ковба-сан, який з самого початку не зводив очей з банки сайри. Але всі закшикали на нього, і він втратив останню надію все зрежисерувати по-своєму.

Киця остудила варені яйця в холодній воді і почистила їх від шкаралупи. Кожне розрізала пополам, відділила жовтки від білків. Тим часом я знайшов на полиці яйцерізку і взявся дрібнити білки. Колібрик акуратно потер на тертці з дрібними отворами жовтки. І раптом сказав: «На здоров'я!». Ми й не почули, як у той час у нього за спиною пчихнув Ковба-сан. Цибуля — єдиний продукт, який йому не подобався на кухні. А цибуля, яку нарізали, взагалі вганяла котиська у пчихи і сльози.

— Усе. З цибулею покінчено, Ковба-санчику. Я відомстив за тебе: порізав її дрібненько-дрібненько, — заспокоїв самурайця Пундик.

— І голландський сир ви потерли? — нагадала Киця.

Після цих слів тертий сир посипався в мисочку. А Ковба-сан завершив вовтузитися з банкою риби. Її вміст Колібрик виклав у мисочку і розім'яв виделкою. З маслом Киця порадила не поспішати. Воно залишалося лежати в холодильнику, аби на теплі не розм'якло. Замерзлим його легше потерти, а саме це ми й збиралися зробити трохи згодом.

Отже, після всіх нехитрих приготувань на столі вишикувалися в ряд п'ять мисочок: з подрібненими білками, жовтками, сайрою, сиром, цибулею (її трохи посолили).

— Не вистачає зелені для присмачування, — резюмував Пундик.

Сказано — зроблено. Помита і підсушена зелень (щоб можна було сипати її рівномірно) розмістилася у шостій тарілочці.

— Будемо викладати торт-салат шарами, — повідомила Киця наступний етап роботи. — Мама завжди робить це у такому порядку:

1 — дрібно нарізаний білок п'яти варених яєць; **2** — тертий сир; **3** — розтерта виделкою сайра; **4** — цибуля; **5** — половина майонезу; **6** — подрібнені жовтки трьох яєць; **7** — натерте вершкове масло; **8** — залишок майонезу.

Ми відразу помітили, що Киця сказала «жовтки трьох яєць», решту, за її словами, мало залишитися на прикрашання. І тут виникла проблема: якщо ми викладемо шари торта у форму для кексів, як їх звідти дістанемо, не перекидаючи форму і не руйнуючи все, що так довго творили? На підмогу прийшов Колібрик — з формою, яка «розщіпається». Так ми зможемо зберегти цілим наш шедеврик. Шари виклали швиденько й акуратно, починаючи з білків. Масло на передостанній шар Пундик акуратно потер прямо на салат — так буде ніжніше, запевнив він. Ще трошки майонезу поверх всього — і почалася творчість... На цей випадок у нас давно заго-

товлені трафарети. Для Дня Валентина — аркуш з вирізаним по центру сердечком, до 8 Березня — з пузатою вісімкою. А на наш торт-салат найбільше підійшла вирізана на папері рибинка. Перш ніж братися до трафарету, Киця акуратно посипала майонез тертими жовтками (тими, що для прикраси залишили, з двох яєць). А тоді ми легенько приклали «рибку» і посипали її зеленню. Коли забирали трафарет, аж дихання затамували: хоч би не розсипати зайву зелень на жовток! Зате яка краса вийшла! На жовтих хвилях пливла зелена рибка. Залишилося поставити салат у холодильник, щоб шари просякли ароматами.

Коли торт-салат потрапив на стіл, їли його, як справжній торт: нарізаючи ножем і подаючи лопаточкою.

ТОРТ «ГРАФСЬКІ РУЇНИ»

Назву йому придумав Пундик, коли глянув на те, що у нас вийшло. Хоча вийшло, по-моєму, оригінально. І дуже смачно — тортівницю оближеш. На відміну від свого попередника, це таки справжнісінький торт.

— Невже ми будемо робити звичайний торт? — не повірив своїм очам Джо. І правильно зробив, що не повірив. На нашій кухні звичайного не буває.

— Ні, — відповідаю йому. — Ось читай у кухарській книзі: «Оригінальність цього торта в тому, що він не поребує випікання і швидко готується».

— Якраз для нас рецептик, — погодився Колібрик.

— Дійсно, те що треба, — промовила Киця. — А що потрібно для його приготування?

Потрібно було, як виявилося, ■ 500 грамів пісочного печива ■ склянку нарізаних ядер волоських горіхів ■ банку згущеного молока ■ какао і ■ цукру — по столовій ложці.

Печиво ламали абияк. Чим більш нерівно, тим краще. Бо де, скажи, ти бачив симетрично рівні руїни, ніби їх під лінійку ламали? До уламків додали горіхи і згущене молоко. Розмішали акуратно, аби не зруйнувати дощенту. Виклали у лоток, накрили кришкою (зібрали при цьому всю силу волі, бо розуміли, що печиву потрібен час, аби розм'якнути) і поставили у холодильник на 40 хвилин. Вийнявши, притрусили цукром з какао і січеними горіхами. Ще мить, і «Руїни» були готові до вживання...

ВИНОГРАДНО-ХЛІБНИЙ ШАШЛИК

Маєш ■ гроно винограду ■ два банани ■ тонкі шматочки хліба ■ плавлений сир (або солодкий сирок) ■ дерев'яні палички? Тоді сміливо можеш братися за приготування шашликів. Про м'ясо, цибулю та інші звичні складники забудь. Тебе чекає зовсім новий смак ще не куштованої смакоти.

Завдання номер один: помити, висушити виноград і общипати його з гілочок. Завдання номер два: нарізати хліб маленькими квадратиками, кожен з них намастити плавленим сиром (або солодким сирком), скласти по три. Для кожного шашлика знадобляться по два такі потрійні бутерброди.

По-третє, банани почистити і нарізати товстими дольками. По-четверте, настромити на дерев'яні шпажки почергово бутерброд, дольку банана, виноградини... І клич друзів до столу на літні шашлики. Тільки не уточнюй, які саме. Нехай це буде для них сюрпризом.

ПО ЧАЙ — У КИТАЙ

Традиція чаювання у Китаї нараховує не одне тисячоліття. Під час церемонії кожен отримує можливість насолодитися чотирма «достоїнствами» чаю: формою листків, кольором настою, ароматом і смаком. Кожному з учасників церемонії подають дві чашки: високу вузьку — для сприймання аромату, низьку широку — для насолоди кольором і смаком напою.

ТАЄМНИЧИЙ ОВОЧ

Артишок — рослина з дуже давніми коренями у прямому і переносному значенні. Уже в IV столітті до нашої ери артишок знали як лікувальний засіб і продукт харчування. Древні римляни консервували артишоки у меді, оцті і прянощах. Після купівлі артишок треба якнайшвидше приготувати, поки не став волокнистим і сухуватим. Щоби свіжий артишок не потемнів, його зберігають у воді з кількома краплями оцту або лимонного соку. Починати чистити артишоки радять із зовнішніх листків. Тоді підстригти внутрішні листочки і зішкрябати ворсини — отримаєш м'ясисту серцевинку.

ЧІЗ ПЛЮС КЕЙК

Із Древньої Греції долетіли до нас перші звістки про чізкейк. Рецепт смакоти перейняли у греків римляни-завойовники. А незабаром пиріг стали пекти і подавати при католицьких храмах. (Для цього твердий сир товкли в ступці, злегка змішували з мукою і водою.) В Англії у XVI столітті для чізкейка твердий сир замочували у молоці і розтирали водою.

А нью-йоркці стверджують, що вони і тільки вони знають справжній рецепт чізкейка з вершкового масла, вершків, яєць, цукру і домашнього сиру. На початку минулого століття цей десерт пекли в кожному ресторані міста. Тисячі клієнтів приходили туди, аби тільки скуштувати сирну смакоту.

Хто такий посум-медоїд?

Пам'ятаєш, яку пісеньку співала вихователька невгамовному Петрику П'яточкіну: «Десь в Африці далекій...»? Але в Африку ми сьогодні не поїдемо. Сьогодні жага мандрів занесла нас на Австралійський континент, щоб познайомитися з близьким родичем кускусів, вомбатів та опосумів. Це австралійський посум-медоїд — сумчастий ссавець розміром із мишку. Яскрава риса цієї тваринки — її вузька харчова спеціалізація: харчується вона майже винятково квітковим нектаром і пилком, лише зрідка урізноманітнюючи меню м'якотілими комахами. Коли вдасться видобути багато нектару, посум збирає його на запас — у шлунку для цього є великий боковий відсік.

Якщо з квітки до його рота потрапить і якась дрібна комаха, її теж проковтне. Живуть посуми на деревах і високих кущах. В усіх довгий хвіст, часто пухнастий. Пальці на лапах протиставляються один одному, щоб міцніше обхоплювати гілки.

Вдень сплять, згорнувшись калачиком, у гніздах, побудованих в розвилках сучків, дуплах дерев і навіть у гніздах (знизу, в основі) деяких птахів. Вночі пробуджуються і, зголоднівши, стрибають і лазять по гілках та деревах, досліджуючи кожну квітку і шукаючи різних комах.

Ближче до зими крихітне тільце і хвостик посумів помітно повнішають, завбачливо запасаючи стратегічні резерви жиру. А коли прийдуть холоди, посуми сплять безпробудно у своїх гніздах до шести тижнів. Вушка, засинаючи, згортають трубочкою, щоб ніякий шум не заважав. Деякі дослідники думають, що від цих маленьких тваринок колись внаслідок еволюції з'явилися і великі посуми, і коали, і вомбати, а можливо, навіть і кенгуру.

Незвичні косички

Незабаром свої двері знову відчинить школа. І якщо після канікул ти хочеш вразити всіх своїм оновленим виглядом, зроби собі кілька нових і нескладних зачісок.

Для цього тобі знадобляться дві ґумки, дві шпильки-прищіпки та гребінець.

ЗВ'ЯЗАНІ КОСИЧКИ

1. Акуратно розділи волосся на дві половинки. Зроби рівний проділ від чола до потилиці. Кожну половинку волосся поділи ще на три рівні пасма і заплети дві косички. Закріпи кожну косу міцною ґумкою.

2. Тримаючи косу за основу, закрути її у вузлик. Те саме зроби з іншою косичкою. Петельку затягни, щоб не розкрутилася. (Для надійності закріпи кожен вузлик шпилькою). Тепер розчеши кінчики. Зачіска готова!

ДІАДЕМА З КОСИ

1. Акуратно розділи волосся на дві половинки. Зроби рівний проділ від чола до потилиці. Відокрем окреме пасмо вище правого чи лівого вуха. Заплети звичайну косичку, закріпи ґумкою. Обведи косою голову та закріпи шпилькою біля протилежного вуха. Прикрий шпильку волоссям, щоб не було помітно.

2. А якщо хочеш подвійну діадему, то відокрем ще одне пасмо біля протилежного вуха, заплети другу косу і обведи нею голову паралельно до першої косички. Закріпи біля іншого вуха.

Модні шпильки

Ти недавно вирішила придбати нові модні шпильки. Думала купити стандартні ґумочки, але довідалася про дещо цікаве... Виявляється, візерунки з геометричними фігурами, дрібна клітинка, «гусячі лапки» святкують своє друге народження разом із чорно-білою класикою, що пасує всім.

Для вечірки підійдуть шпильки-«кліпси» зі стразами, що виблискують довкола всіма кольорами веселки, вони не тільки зафіксують зачіску, але й прикрасять її різнобарвними відблисками! Шпильки-«прищіпки» із блискучими камінцями допоможуть створити на голові щось незабутнє і дуже красиве. Троянди додадуть романтики будь-якій зачісці. Ще зовсім недавно модно було прикрашати ними блузки і джинси, а тепер — шпильки і ґумки. Сьогодні популярні не лише трояндочки червоні чи кольору бордо, але й блакитні, рожеві, хакі. Розкішні шпильки з квітами зі стразів і перлів змушують волосся виблискувати цілим розсипом вогників! Традиційний хвіст було б дуже непогано прикрасити шпилькою-кубиком (блакитним або в клітинку). Саме такої думки дотримуються сьогодні творці модних зачісок. «Камуфляжна» шпилька і тендітна бджілка зі скла — прикольні і жіночні!

І от, купивши собі ось такі шпильки, я стала наймоднішою дівчиною у Класі! Я сподіваюся, що і ти захочеш виглядати так само!

Модна зачіска для школи і дискотеки

Тобі набридла стара зачіска... Хочеться чогось новенького? Ну тоді ці поради для тебе!!!

Зроби акуратний високий хвіст, але перші пасма (ближче до чола) залиши. А тепер весь хвіст розділи на маленькі пасемця. Потім залакуй кожне і починай накручувати їх на плойку.

У тебе вийде модний кучерявий хвіст. Тепер візьми перші пасма, які не увійшли у хвіст, і теж накрути їх на плойку, попередньо покривши лаком!

Зачіски осіннього сезону

Ти можеш одягти найкрасивішу сукню і зробити стильний макіяж. Однак якщо на голові у тебе буде «мальовничий» безлад, навряд чи тебе визнають ефектною дівчиною.

Стиль «треш» (Trash) Цей стиль надзвичайно популярний у цьому сезоні. Скуйовджене — значить модне — таке його гасло. Дотримуйся одного тону — бажано червоного — він зараз дуже актуальний. Мода наголошує на індивідуальності і пишності.

Живий стиль Симетрія повертається разом із м'якими жіночними зачісками. Їх оживляють сміливі кольори і яскраві контрасти. До довгого волосся будуть відмінно пасувати пасма бурштинових та червонуватих тонів, що починаються від лінії вух і закінчуються на потилиці.

На побачення Почни з того, що рівномірно розподіли на пасмах пінку для волосся від коренів до самих кінчиків. За допомогою бігудів або гарячих щипців накрути пасма. Найкраще — у тугі локони, підкручуючи їх усередину. Не пошкодуй часу і закрути кожне пасмо окремо. Тепер розчеши волосся масажною щіткою, починаючи від самих коренів. Потім треба начесати волосся. Точніше, його верхню частину, ту саму, що знаходиться на верхівці. Тільки не перестарайся! Робити це треба легенько! Відокрем широке пасмо на верхівці, зачеши його назад і, підкрутивши кінці волосся, заколи шпильками. Надійно зафіксуй зачіску лаком!

Для короткого волосся

Якщо в тебе коротка стрижка, нанеси на воосся гель, а на кінці — кольорову туш для волосся.

Якщо в тебе стрижка «шапочкою», завий волосся на термобігуді. Потім гарненько розчеши і нанеси лак сильної фіксації.

Волосся до плечей виглядає красиво, якщо його заколоти з боків яскравими ґумками і завити.

Універсальна зачіска

Помий голову і нанеси на вологе волосся пінку або мус. Висуши голову феном, струшуючи волосся рукою, а не розчісуючи. Потім на сухе волосся нанеси гель, створюючи великі пасма руками. Зачіска матиме трохи розтріпаний вигляд, але на волоссі середньої довжини виглядає суперово.

СУПЕРМЕН
повертається

Школярі всіх країн — листуймося!

Яковенко Аліна
вул. Кленіна, 6
с. Горобіївка
Срібнянський р-н
Чернігівська обл.

Мені 10 років. За гороскопом — Рак. Люблю малювати, слухати музику. Хочу знайти друзів по листуванню.

Макевніна Марина
вул. Леніна, 54/8
м. Липовець
Вінницька обл., 22500

Мені 13 років. За гороскопом — Терези. Люблю співати, танцювати, вишивати, малювати, читати. У вільний час слухаю музику. Буду листуватися з хлопцями і дівчатами будь-якого віку.

Стоколяс Марина
вул. Щорса, 5
с. Ступник
Хмільницький р-н
Вінницька обл., 22026

Мені 14 років. За гороскопом — Стрілець. Люблю слухати музику. Хочу познайомитися з хлопцями і дівчатами віком 13-15 років.

Яресько Юля
пр. Шевченка, 2
с. Боромля
Тростянецький р-н
Сумська обл., 42621

Мені 15 років. За гороскопом — Скорпіон. Люблю слухати музику, дивитися телевізор, працювати за комп'ютером. Вільний час проводжу з друзями, ходжу на дискотеки. Буду листуватися з хлопцями і дівчатами віком 15-18 років. Пишіть! Відповім на всі листи.

Романіка Валя
вул. Гагаріна, 60
с. Боромля
Тростянецький р-н
Сумська обл., 42621

Твердохліб Вадим
вул. Келецька, 81/16
м. Вінниця, 286030

Мені 13 років. За гороскопом — Козеріг. Захоплююсь серіалом «Усі жінки — відьми». Буду листуватися з тими, кому теж подобається цей серіал. Листи прошу надсилати із фотографіями.

Аксамитовська Юля
вул. Бережанська, 5/56
м. Тернопіль, 46027

Мені 14 років. У вільний час слухаю музику, ходжу на дискотеки. Хто хоче познайомитися з веселою дівчиною — пишіть!

Кузів Мар'яна
вул. Морозенка, 3/97
м. Тернопіль, 46016

Мені 14 років. Я весела і цікава дівчина. Люблю слухати музику, танцювати, ходити на дискотеки. Вивчаю іноземні мови. Із задоволенням буду листуватися з дівчатами та хлопцями приблизно мого віку.

Лапченко Надія
вул. Новоселівська, 73
м. Золотоноша
Черкаська обл., 19700

Мені 11 років. За гороскопом — Лев. Люблю співати, танцювати, читати журнал «Клас». Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами різного віку. Пишіть!

Перепужняк Аліна і Віка
вул. Медніка, 7
с. Агрономічне
Вінницький р-н
Вінницька обл., 023227

Аліна: *Мені 15 років. За гороскопом — Телець. Люблю веселі компанії, дискотеки, читати журнали, подорожувати. Хочу знайти друзів по листуванню*

Крячкова Таня
вул. Ювілейна, 7/13
смт Первомайське
Жовтневий район
Миколаївська обл., 57232

Мені 14 років. За гороскопом — Стрілець. Захоплююсь фантастикою. Люблю слухати сучасну музику, читати журнали, грати у футбол. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами приблизно мого віку. Пишіть! Відповім усім.

Шанохіна Ірина
вул. Квіткова, 24
м. Апостолове
Дніпропетровська обл., 53800

Мені 12 років. За гороскопом — Лев. Люблю слухати музику, дивитися телевізор. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами. Пишіть!

Кузьменко Наталя
вул. Соколова, 9-а/63
м. Полтава, 36022

Мені 12 років. За гороскопом — Водолій. Я — романтична натура. Люблю слухати сучасну музику, весело проводити час. Хочу знайти друзів по листуванню. Пишіть!

Омелян Людмила
вул. Таращанська, 41
с. Синява
Рокитнянський р-н
Київська обл., 09634

Мені 13 років. За гороскопом — Діва. Люблю співати, танцювати, проводити час у колі друзів. Займаюся спортом. Охоче листуватимусь з хлопцями та дівчатами різного віку. Пишіть! Відповім усім.

Марчук Оксана
вул. Садова, 17
с. Мишарівка
Теплицький р-н
Вінницька обл., 23835

Марія
вул. Кірова, 119/49
м. Коростень
Житомирська обл., 11500

Мені 14 років. За гороскопом — Овен. Люблю слухати сучасну музику. В людях ціную чесність та щирість. Мрію знайти друга по листуванню. Буду листуватися з хлопцями приблизно мого віку. Пишіть!

Ремез Валентин
вул. Зарічна
с. Перекалі
Демидівський р-н
Рівненська обл., 35213

Мені 15 років. За гороскопом — Близнята. Люблю займатися спортом, слухати сучасну музику. Граю у футбол, баскетбол. Симпатичний, прикольний, маю чудове почуття гумору. Хочу листуватися з дівчатами віком 15-16 років.

Волошин Настя
вул. Живова, 28/37
м. Тернопіль, 46008

Мені 14 років. Я весела і прикольна дівчина. У вільний час люблю розважатися, слухати музику, ходити на дискотеки. Хочу листуватися з класними хлопцями віком 14-17 років. Листи надсилайте із фотографіями.

Карачевська Надія
вул. Наукова, 74/94
м. Львів, 79060

Мені 12 років. За гороскопом — Рак. Люблю співати та дивитися телевізор. Улюблені співаки — Ані Лорак, Руслана та Гелена Папарізу. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами віком 11-13 років. Пишіть! Відповім усім.

Скребець Юля
вул. Шевченка, 7/1
м. Бахмач

Придальна Марія
с. Старики
Горохівський р-н
Волинська обл., 45765

Мені 15 років. За гороскопом — Водолій. Колекціоную все, що пов'язано із серіалом «Всі жінки — відьми». Улюблений актор — Сергій Безруков. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами віком 13-16 років.

Римар Мар'яна
с. Мала Мочулка
Теплицький р-н
Вінницька обл., 23834

Мені 11 років. За гороскопом — Терези. Захоплююсь танцями, люблю співати. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами віком 11-13 років. Пишіть!

Єніна Анна
вул. Радянська, 67/8
смт Зачепилівка
Харківська обл., 64401

Мені 11 років. За гороскопом — Рак. Люблю танцювати, співати. Вільний час проводжу у колі друзів. Хочу листуватися з дівчатами та хлопцями приблизно мого віку. З радістю відповім на всі листи.

Сікора Руслана
вул. Котовського
с. Синиця
Христинівський р-н
Черкаська обл., 20050

Мені 12 років. За гороскопом — Козеріг. Люблю слухати музику, читати. Захоплююсь комп'ютерними іграми. Буду листуватися з хлопцями і дівчатами віком 12-14 років. Пишіть! Відповім на всі листи.

Шаповал Вероніка
вул. Комарова, 9
с. Бузова
Києво-Святошинський р-н

Атаманенко Олена
вул. В. Стуса, 26
смт Чечельник
Вінницька обл., 24800

Мені 11 років. За гороскопом — Овен. Обожнюю тварин. Люблю танцювати, слухати музику, читати журнал «Клас». Займаюся волейболом. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами приблизно мого віку. Пишіть! Відповім на всі листи.

Ярова Оксана
вул. Нова, 12
с. Григорівка
Світловодський р-н
Кіровоградська обл., 27533

Мені 13 років. За гороскопом — Телець. Люблю слухати сучасну музику, співати, танцювати, малювати. Мрію стати археологом. Якщо ти обожнюєш гурт «Корні» та Руслану — пиши обов'язково. З нетерпінням чекаю на ваші листи.

Осоховська Аліна
вул. Трудова, 5
смт Мар'янівка
Горохівський р-н
Волинська обл., 45744

Мені 13 років. За гороскопом — Водолій. Улюблені предмети — історія, англійська, біологія. У вільний час дивлюся цікаві фільми, слухаю музику, розважаюся з друзями. Хочу листуватися з дівчатами та хлопцями приблизно мого віку.

Гоцуляк Наталія
вул. Лесі Українки, 4-а
с. Манява
Богородчанський р-н
Івано-Франківська обл., 77772

Мені 15 років. Люблю слухати музику. Хочу знайти друзів по листуванню приблизно мого віку.

2008 ЧЕМПІОНАТ ЄВРОПИ З ФУТБОЛУ

EURO 2008 Austria-Switzerland

	Група В	1	2	3	4	5	6	7	В	Н	П	М'ячі	О	М
1	ФРАНЦІЯ													
2	ІТАЛІЯ													
3	УКРАЇНА													
4	ШОТЛАНДІЯ													
5	ЛИТВА													
6	ГРУЗІЯ													
7	ФАРЕРСЬКІ ОСТРОВИ													

Команди, які займуть перше та друге місця, виходять у фінальний турнір ЄВРО-2008, який відбудеться в Австрії та Швейцарії

1 ТУР	2 вересня 2006
Грузія–Франція	
Італія–Литва	
Шотландія–Фарерські острови	

2 ТУР	6 вересня 2006
Україна–Грузія	

8 ТУР	6 червня 2007
Франція–Грузія	
Литва–Італія	
Фарерські острови–Шотландія	

9 ТУР	8 вересня 2007
Грузія–Україна	

Литва–Шотландія

Франція–Італія

3 ТУР	7 жовтня 2006

Італія–Україна

Шотландія–Франція

Фарерські острови–Литва

4 ТУР	11 жовтня 2006

Україна–Шотландія

Грузія–Італія

Франція–Фарерські острови

5 ТУР	24 березня 2007

Фарерські о-ви–Україна (22.08.07)

Шотландія–Грузія

Литва–Франція

6 ТУР	28 березня 2007

Україна–Литва (17.11.07)

Грузія–Фарерські острови

Італія–Шотландія

7 ТУР	2 червня 2007

Франція–Україна

Литва–Грузія

Фарерські острови–Італія

Шотландія–Литва

Італія–Франція

10 ТУР	12 вересня 2007

Україна–Італія

Франція–Шотландія

Литва–Фарерські острови

11 ТУР	13 жовтня 2007

Шотландія–Україна

Італія–Грузія

Фарерські острови–Франція

12 ТУР	17 жовтня 2007

Україна–Фарерські острови

Грузія–Шотландія

Франція–Литва

13 ТУР	17 листопада 2007

Литва–Україна

Фарерські о-ви–Грузія (16.08.06)

Шотландія–Італія

14 ТУР	21 листопада 2007

Україна–Франція

Грузія–Литва

Італія–Фарерські острови

Сумська обл., 42521

Мені 15 років. За гороскопом — Скорпіон. Люблю ходити з друзями на дискотеки. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами віком 15-19 років. На листи із фотографіями відповім у першу чергу.

віком 14-16 років.

Віка: *Мені 14 років. За гороскопом — Близнята. Люблю веселі компанії, із задоволенням читаю фантастику. Хочу знайти друзів по листуванню. Листи надсилайте із фотографіями.*

Вінницька обл., 23835

Мені 14 років. За гороскопом — Телець. Люблю малювати. Плету вироби з бісеру. Хочу листуватися з дівчатами віком 13-16 років. На листи із фотографіями відповім у першу чергу.

Чернігівська обл., 16502

Мені 14 років. Люблю слухати сучасну музику, ходити на дискотеки. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами різного віку. Відповім на всі листи.

Київська обл., 08120

Мені 12 років. За гороскопом — Лев. Люблю відпочивати з друзями, ходити на дискотеки, вишивати. Хочу познайомитися з хлопцями та дівчатами різного віку. Пишіть!

Кондратенко Наталя
вул. Садова, 1
с. Ганишів
Переяслав-Хмельницький р-н
Київська обл., 08413

Мені 14 років. Люблю слухати музику, читати журнали. Колекціоную плакати зі своїми кумирами. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами приблизно мого віку. Відповім на всі листи.

Віка
вул. Червонопрапорна, 48/13
м. Київ, 03083

Мені 15 років. Вільний час проводжу зі своїми друзями. Люблю ходити в кіно, на дискотеки. Хочу знайти друзів по листуванню віком 15-18 років.

Скриль Ігор
вул. Семирічна, 5
с. Онуфріївка
Кіровоградська обл., 28100

Мені 12 років. За гороскопом — Стрілець. Люблю слухати музику, танцювати, займатися спортом. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами приблизно мого віку. Пишіть! Відповім на всі листи.

ВІДПОВІДІ НА ЗАВДАННЯ З «КЛАСНИХ ІГОР» №7'2006

ГОЛОВОЛОМКИ

1 І Т А Л І Я М А Й К А Л Ж И Р У А Н Д А Н Г Л І Я П О Н І Я

2 *Треба взяти посудини під такими номерами:* ***8+3+15+18=44***

3 *Прізвища композиторів:* ***Глазунов, Бородін, Лисенко, М'ясніковський, Хренніков, Сметана, Бізе, Чайковський***

7

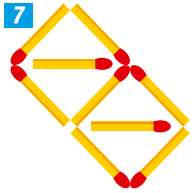

4

Ц А Є З Ь	З А Є Ц Ь
А Л А Т О Н И П	А Н Т И Л О П А
Б А Н К А	К А Б А Н
С Л Ю В І К	В І С Л Ю К
Д И Р О К О Л К	К Р О К О Д И Л
Т А Л К О Ш А	К А Ш А Л О Т
П Р В Е	В Е П Р
В М А П А	М А В П А
О Р А В К О	К О Р О В А
Г О Р С І Н О	Н О С О Р І Г

5

3	3	3	1	4
С	О	Н	Ц	Е

1	1	3	3	1
Р	И	Н	О	К

4	1	4	2	4
А	К	У	Л	А

1	1	1	2
К	И	Ц	Я

2	3	4	1
Ю	Н	А	К

10 *а) У літаку було 72 пасажири;*
б) У Петрика було дві рукавички, а у Сергійка – одна;
в) Батькові 36 років, а синам – 12 та 9 років;
г) Яблука можна розділити, якщо у класі була ще одна дівчина, адже в умові не сказано, що її там не було.

9

1. С К О Т Т
2. А В Т О Р А Л І
3. С В А Т
4. А Н І
5. Ч Е Т В Е Р
6. Г Е П А Р Д
7. Л Е В
8. Я Н А

8

1. Р У С Л А Н А
2. Л О Р А К
3. Ц А Х Е С
4. М А Й Д А Н І
5. М О Т О Р О Л А
6. М О Г И Л Е В С Ь К А
7. М І Щ Е Н К О
8. К О Н Г О
9. А С І Я
10. К О З Л О В С Ь К И Й
11. С К Р Я Б І Н
12. Ч І Л І
13. Б У Р М А К А
14. К А Р О Л Ь

11

1. Ж А Н Н А
2. Д У Б Л І Н
3. Р О М А Н
4. Н О Р В Е Г І Я
5. Д О Л А Р
6. Л І В Е Р П У Л Ь
7. Т А В Р І Я
8. С А Н Т Ь Я Г О
9. О Т Т А В А

6

1. П О Л Т Е Р Г Е Й С Т
2. П О Т О П
3. Е Л Ь Д О Р А Д О
4. Т У Т А Н Х А М О Н
5. Т Р И К У Т Н И К
6. М Е Р Т В И Х
7. Є Г И П Е Т
8. А Т Л А Н Т И Д А
9. П І Р А М І Д И
10. Б Е Р Ж Е Р А К

КЛАСНА МАНДРІВКА

Результати тиражу №6

У шостому етапі мандрівки Класні герої, стартувавши з Сімферополя, подорожували за маршрутом: ***Одеса — Кіровоград — Вінниця****. Відгадати обраний маршрут пощастило двом гравцям:* ***Марії Бережній з Петропавлівки Херсонської обл.*** *та* ***Василю Немержицькому з Оленичів Житомирської обл.*** *Вітаємо з виграшем призів від видавництва «****Школярик****»!*

Бажаємо всім успіхів у наступних іграх!

Оскільки жодному із гравців не пощастило двічі відгадати маршрут «Класної мандрівки», то головний приз залишається нерозіграним. Класні герої не бажали визначати переможця жеребкуванням і вирішили подарувати кожному з переможців окремих етапів гри набори альбомів та листівок про Тернопіль та Тернопільщину!

Хай щастить!

ВІДПОВІДІ НА «ЛОГІЧНІ ЗАДАЧКИ» — 7'2006

Фото на озері
Оскільки Джо зображений поряд з Джексоном, то залишається прилаштувати ще Кицю з Ковба-саном. З умови відомо, що вони не зображені поряд, а отже, Киця та Ковба-сан стоять по боках від Джо та Джексона. Так як Киця не поряд з Джо, то саме Ковба-сан і був зображений поряд із Джо.

Велосипедний бізнес
За два велосипеди Ковба-сан заплатив 200 гривень, один з них коштував 50, а другий — 150 гривень.

Сила та розум
Кави професор Крапка випив повну склянку, а от молока ***1/2+1/3+1/4=13/12*** *склянки. Тобто повну склянку та ще* ***1/12*** *склянки. Таким чином, він міг би стати ще мудрішим.*

Смачний приз

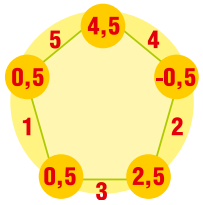

ЖУРНАЛ
ПЯТЬЧИКИ

Виховуємо волю

Досить часто, приймаючи якесь рішення і розуміючи, що потрібно діяти, ми не поспішаємо виконувати його. Навіть психологи не завжди можуть пояснити, чому іноді люди нічого не роблять для здійснення своїх планів. Тобто чому не включають свою волю. Воля — це свідоме регулювання людиною своєї поведінки та діяльності, яке виражається в умінні долати внутрішні та зовнішні труднощі і здійснювати цілеспрямовані дії та вчинки. Найважливішими вольовими якостями є дві — завзятість та наполегливість. Саме їх вивченням ми сьогодні і займемося.

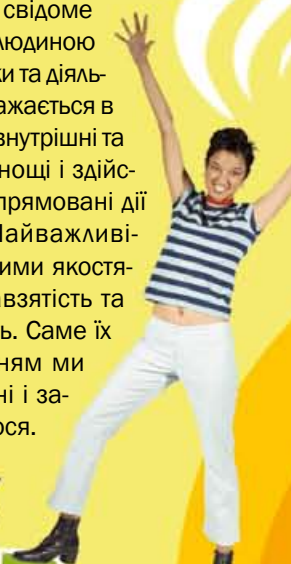

Вивчення завзятості

Перед тобою перелік ситуацій. Уяви себе в кожній з них. Якщо ти погоджуєшся з твердженням — постав «+», якщо ні — «–».

1. Якщо необхідно, я виконую навіть нецікаву, одноманітну роботу.
2. Зазвичай я працюю, поки є бажання.
3. Мені подобається розв'язувати складні головоломки і все те, що називають «міцним горішком».
4. Навіть якщо у мене не все виходить, я намагаюся продовжити розпочате.
5. Я планую свій день, але не можу виконати намічене.
6. По можливості я уникаю важкої роботи.
7. Якщо у мене щось не виходить, я роблю це знову і знову.
8. Я дотримуюся розкладу дня навіть тоді, коли не хочу цього робити.
9. Якщо виникають труднощі, я замислююсь, чи варто продовжувати розпочату роботу.
10. Якщо хтось перешкоджає мені зробити намічене, я все одно знайду можливість зробити це.
11. Коли у мене щось не виходить, виникає бажання все покинути.
12. Коли я граю в шахи чи іншу гру, то опираюся до останнього.
13. У суперечці я найчастіше не намагаюся переконати інших.
14. Я завжди намагаюся завершити розпочату справу.
15. Я завжди наполягаю на своєму, якщо впевнений, що правий.
16. Важкі задачі я намагаюся розв'язувати самотужки.
17. У суперечці я зазвичай почуваюся ніяково перед напором опонента.
18. Коли я знаю, що йду вірною дорогою, можу працювати скільки потрібно, навіть коли мені заважатимуть.

Нарахуй собі по одному балу за відповідь «**так**» на твердження: **1, 3, 4, 7, 8, 10, 12, 14, 15, 16, 18** та за відповіді «**ні**» на твердження **2, 5, 6, 9, 11, 13, 17**. Максимально можлива сума — **18**. Чим більше балів у тебе, тим краще розвинута у тебе завзятість — прагнення досягнути бажане чи необхідне, незважаючи на тимчасові невдачі.

Вивчення наполегливості

Перед тобою кілька тверджень. В разі погодження з кожним з них постав знак «+», в разі непогодження — знак «–».

1. У мене є мета на майбутнє і я прагну її досягти.
2. Я систематично йду до поставленої мети, наскільки би далекою вона не була.
3. У мене зазвичай пропадає бажання досягати поставленої мети, якщо виникають певні перешкоди.
4. Навіть у невдачах я вірю, що досягну свого.
5. Я не намагаюся ставити перед собою надто далеку мету, бо вважаю, що краще жити сьогоднішнім днем.
6. У мене було кілька спроб зайнятися самовдосконаленням, але з цього нічого не вийшло.
7. Невдачі спустошують мене, і тому зникає будь-яке бажання досягти чогось важливого.
8. Якщо переді мною важлива мета, мене важко зупинити.
9. Поразка примушує мене діяти з подвійною силою.
10. У мене були спроби спланувати свій тиждень, але через погану самоорганізацію не вийшло виконати намічене.
11. Якщо у мене виникають труднощі, я починаю сумніватися, чи варто продовжувати розпочату справу.
12. Мені часто буває складно завершити справу до кінця, особливо, якщо для цього потрібні тижні і місяці.
13. Мої рідні вважають мене одержимою людиною.
14. Я отримую задоволення, коли довершую справу всупереч всім труднощам.
15. Я часто кидаю справу незавершеною, втрачаючи до неї інтерес.
16. Я вмію чекати та терпіти, тому віддалені цілі мене не лякають.
17. Перешкоди лише розохочують мене.
18. Часто лінощі примушують мене відмовлятися від досягнення мети.

Нарахуй собі по одному балу за відповідь «**так**» на твердження **1, 2, 4, 8, 9, 13, 14, 16, 17** та за відповіді «**ні**» на твердження **3, 5, 6, 7, 10, 11, 12, 15, 18**. Максимально можлива сума — **18**. Чим більше у тебе балів, тим краще розвинута у тебе наполегливість — стійке прагнення до досягнення віддалених у часі цілей, незважаючи на труднощі.

І пам'ятай: вольові якості дозволяють досягнути поставленої мети і подолати труднощі лише тоді, коли ти чітко сформулюєш мету і знатимеш, як її досягти. В іншому випадку завзятість та наполегливість не буде до чого прикладати.

Лінощі

Перший урок української мови після канікул. Щоб не писати звичний твір на тему «Як я провів літо», вчителька запропонувала написати твір на тему: «Що таке лінощі». В кінці уроку всі здають завдання. У Петрика листок чистий, а посередині пишається напис: «Це і є лінощі».

Економія зору

— Юрчику, чому ти читаєш книжку одним оком?
— Економлю зір.

Сподівання

Учитель до учня:
— Сподіваюся, сьогодні ставлю тобі двійку востаннє!
— Невже більше не будете мене питати?

Непорозуміння

Мати:
— Знову сьогодні вчителька скаржилася на тебе, Івасю.
Івась:
— Це якесь непорозуміння! Я ж сьогодні зовсім не був у школі.

Точна відповідь

Учитель:
— Іванку, чи довго живуть миші?
Учень:
— А це залежить від кота.

У цирку

Петрик дивиться в цирку, як дресирують левів.
— І я так можу! — вигукнув через деякий час.
— Так дресирувати левів? — здивовано подивився на нього тато.
— Ні, так, як вони, скакати через обруч.

Ліва та права

Маленький хлопчик заходить у взуттєвий магазин і просить шнурівки для черевиків.
— Тобі які? — питає продавець.
— Одну ліву, а іншу — праву, — відповідає хлопчик.

Футбольні фани

На уроці математики учителька пояснює дію ділення. Написала на дошці «2:2» і питає:
— Діти, хто знає, що це означає?
— Нічия! — вигукують з останніх парт.

Майбутня професія

— Тату, коли я виросту, то буду полярником.
— Дуже добре, синку.
— Я вже зараз хочу готуватися до цього.
— Як же?
— А ти щодня купуй мені морозиво, щоб я звикав до холоду.

The RasmuS — SAIL AWAY

Album «Hide from the sun», 2005

Once upon a time we had a lot to fight for
We had a dream, we had a plan
Sparlks in the air, we spread a lot of envy
Didn't have to care once upon a time

Remember when I swore
That love was never ending
And you and I would never die
Remember when I swore
We had it all
We had it all

Refrain:
Sail away, it's time to leave
Rainy days, are yours to keep
Fade away, the night is calling my name
You will stay, I'll sail away

Once upon a time we used to burn candles
We had a place to call a home
We dream that we lived
Was better than divine
Every day was like a gift
Once upon a life

Remember when you swore
Your love is never ending
And you and I would never die
Remember when you swore
We had it all
We've made it far

Refrain.

No reason to lie
No need to pretend
How greatfull to die
To live once again
Im fearless to fly
And reach for the end
And reach for the end
Ohhohhhohhhohhh...

Sail away

Refrain.

Sail away
The night is calling my name
Sail away

Лицар без страху і комплексів

Замість епіграфа

Досвід — це знання про те, як поводитись у тих ситуаціях, які вже ніколи не повторяться.

Здається, Пундик

Дивлюсь я на Класних хлопчиськів — і намилуватися не можу. Веселі, бадьорі, розкуті — і всі намагаються Киці догодити. Пундик тістечок купив, пригощає, Джо вчить кидків триочкових, Джексон на гітарі награє, старається, а Колібрик... Стоп, а де наш вундеркінд?! А-у-у, Колібрику!.. Як потім з'ясувалося, Колібрик забився до найпотаємнішого кутика у Класному саду, обклався книжками і щось собі читав.

Спочатку я нічого такого не подумав. Та потім, коли обмовився про Кицю і хлопців, побачив, як недобре затремтіли кутики його губ. До мене стала закрадатися підозра, що вундеркінд соромиться свого маленького зросту. Кілька невинних (на вигляд) запитань — і він, сам того не відаючи, підтвердив найгірші мої сподівання: так, у нього комплекс. Комплекс коротуна.

Що посієш, те й пожнеш

Поки я пояснюю Колібрику його неправоту, ти уважно розглянь наведені внизу сторінки малюнки і вибери собі один. Вибрав? Що вони означають, я потім тобі пояс-

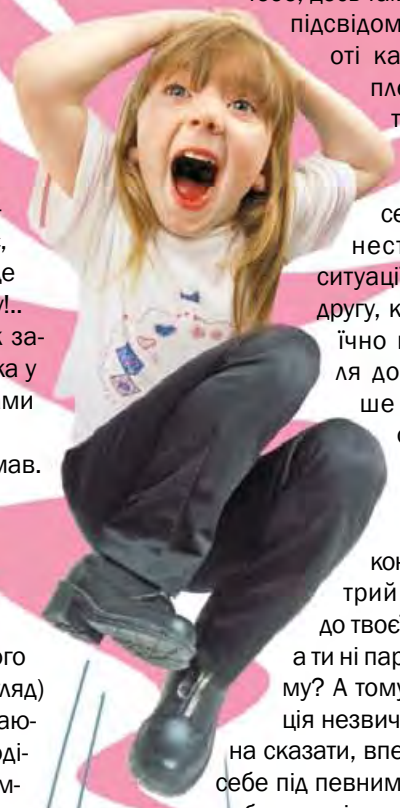

ню, а поки поговоримо про наші комплекси, які отруюють нам життя. Цим словом психологи називають цілу систему афектів, які скріплені особистісними переживаннями та проявляються у певній ситуації. А афектом називається стан нетривалого, але сильного нервового збудження, коли людині некомфортно, коли їй зле, коли вона себе не контролює!

Можна роками жити й не тужити — і весь цей час навіть гадки не мати, що в тебе, десь там у глибинах підсвідомого, сидять оті капосні комплекси. А потім раз — і тобі потрібно проявити себе в якійсь нестандартній ситуації (підказати другу, котрий героїчно мовчить біля дошки; вперше запросити однокласницю на танець; дати гідну відсіч конкуренту, котрий залицявся до твоєї подружки), а ти ні пари з вуст! Чому? А тому, що ситуація незвична, ти, можна сказати, вперше бачиш себе під певним кутом, збоку, бачиш місце, яке ти посідаєш у житті, і від цієї картини волосся стає сторч на голові. Несподівано виявляється, що:

- у тебе товсті лінзи в окулярах (ніби ти цього раніше не знав!);
- ти чомусь не вмієш ворушити вухами;
- і взагалі, ти — ходяче непорозуміння, втілення ницості, недолугості, миршавості, паршивості та незугарності (зайве прохання викреслити), і просто дивно, як тебе ТАКОГО ще земля носить!

За лічені секунди ти з нормальної людини перетворюєшся на таке собі уособлення всіх можливих вад (явних та вигаданих), і ніби це не ти ще вчора викликав загальне захоплення, простоявши цілих десять секунд на руках, і не ти тиждень тому врятував маленьке ґавеня від сусідського Мурчика. Франкенштейн відпочиває.

У лабіринті власних вад

Що потрібно людині, щоб позбутись відчуття власної недосконалості? Зробити кілька кроків. Крок перший — зрозуміти одну просту, але надзвичайно важливу річ: кожна людина є неповторною індивідуальністю, і вона вартує, щоб на неї звертали увагу (ну, хоча б із чистої цікавості: а яка вона, мовляв, з себе, та неповторна індивідуальність?). Ага, скажеш ти, щоб тобою захоплювалися, знаєш, як треба виділятися з числа собі подібних?! Ну то виділись! Чимось справді вартим уваги. Зрозумій, збагни, спинним мозком відчуй, що ти не такий, як усі. Ти — це ти! Кому, скажи, як не тобі, знати, що ти відчуваєш, думаєш, як сприймаєш життя. Зовсім так, як роблять це всі твої знайомі. Ну, чим не привід звернути на тебе увагу?

Рухаймося далі. Ти вважаєш, що увагу до власної персони потрібно заслужити, здобувши привабливість в очах оточуючих, піднявши, так би мовити, своє реноме? Згоден. Але

Мал.1

Мал.2

Мал.3

що ти вже зробив, аби підняти це реноме? Що робитимеш?

Не забувай: твоє життя — в твоїх руках, і зробити його повноцінним можеш ти, ти і тільки ти. Якщо ж боїшся зробити те, те чи те, переконай себе, що світ на цьому клином не зійшовся. Захочеш — зробиш, не захочеш — то й не треба. І відразу відчуєш, як спадає напруга, зникають психологічні бар'єри, а десь там, на окраїнах свідомості, зажевріє думка: а може, краще зробити? І ти уже без страху і без комплексів берешся за розв'язання проблеми, яка вже й проблемою не здається. А всі страхи розтануть, як туман на сонці.

А тепер вернімось до малюнків. Якщо ти вибрав **дзеркало**, прийми мої співчуття. Ти — дуже закомплексований хлопець. Настільки закомплексований, що без дружньої допомоги тобі — як без рук.

Якщо ти вибрав **розпуття**, ти досить впевнений у собі, щоб бути вільним від тих чи інших комплексів, але й відмовлятись від підтримки ближніх не станеш.

Коли ж ти спинив свій вибір на **кораблі**, вітаю: ти особистість сильна та оригінальна, котрій вистачає розуму та сили волі не піддаватися ніяким комплексам. Молодець!

Хочу — і буду!

Комплексів у світі — надзвичайно багато. Одні соромляться низького зросту, інші — високого, зовсім забуваючи, що тут і там є свої переваги. Люди невисокі — витривалі, здорові, високі — солідні. Хтось страшно комплексує через те, що картавить. А хтось не вміє відмовляти (а що тоді люди про мене подумають!).

Комплекси бувають різні, але походження у них одне: вони з'являються тоді, коли людина починає перейматися, що її не приймуть, не зрозуміють, не так оцінять, кудись не пустять... У голові одна за одною з'являються думки, що краще було б промовчати, принишкнути, кивнути — одне слово, піти проти своєї волі (якщо вона є). Або ж і взагалі оголосити собі війну.

Порятунок тут один. Не можеш сказати «Ні!»? Заплющ очі та скажи собі: «Я зобов'язаний це зробити». А потім розплющ і скажи кінець кінцем оте злощасне «Ні!». Нехай це слово прозвучить тихо, але ти його сказав — а це уже велика справа. Головне — почати. Далі буде набагато легше і простіше.

А тепер давай звернемося до тесту і з'ясуємо його результати.

Психологічний тест

1 Ти вперше маєш виступати перед аудиторією з доповіддю і:
а) всю ніч не спиш, переживаєш; **б)** анітрохи не хвилюєшся (що буде, те й буде); **в)** боїшся, що все зіпсуєш, і просто не приходиш до школи.

2 Тебе попросили після уроків допомогти чіпляти в класі штори. Ти кажеш:
а) «Ще чого!» — і йдеш додому; **б)** «Давайте, тільки скоро!» — допомагаєш і йдеш додому; **в)** «Будь ласка», — і вже нікуди не поспішаєш.

3 Ти перебуваєш в малознайомій галасливій компанії. Зараз будуть веселі розіграші, а ти:
а) знаходиш привід покинути компанію; **б)** проникаєшся загальною атмосферою; **в)** галасуєш і веселишся голосніше за всіх.

4 Ти вважаєш себе:
а) гарним; **б)** потворним; **в)** таким, як усі.

5 Ти познайомився з гарною дівчиною, ви обмінялися телефонами. Твої думки:
а) «Може, не дзвонити? Однаково нічого не вийде»; **б)** «Куди б її запросити?» **в)** «Захоче — сама зателефонує!..»

6 У тебе є шикарні джинси. А в твого друга завтра день народження. Ти:
а) залишаєш джинси в шафі до кращих часів; **б)** одягаєш, щоб усі побачили; **в)** дивишся по погоді.

7 Дорогою до школи ти помітив пляму на рукаві і:
а) махнувши рукою, йдеш далі; **б)** приходиш до школи і відразу змиваєш; **в)** повертаєшся назад: краще запізнитись, ніж прийти таким.

8 У тебе тонкі руки і не видно біцепсів. Ти підеш:
а) у спортзал; **б)** нікуди; **в)** на пляж.

9 Ти прийшов у кафе, з'їв три морозива, і тобі здалося, що воно недобре. Ти:
а) шукаєш адміністратора і здіймаєш бучу; **б)** нікого не шукаєш і нічого не здіймаєш; **в)** хамиш офіціанту.

10 Ти хотів би жити при:
а) демократії; **б)** монархії; **в)** республіці.

А тепер давай підрахуємо бали.

27–30. Вітаю тебе! Ти людина без комплексів! Ти живеш у своє власне задоволення і абсолютно не переймаєшся тим, що скажуть і подумають про тебе інші. Зворотний бік медалі такий: ти не досить уважний до людей, і за це вони відплачують тобі тією ж монетою.

	а	б	в
1	2	3	1
2	3	2	1
3	1	2	3
4	3	1	2
5	1	3	2
6	1	3	2
7	3	2	1
8	2	1	3
9	3	1	2
10	2	1	3

15–26. Такий результат вартий оплесків! Це золота серединка. У тебе тверезий погляд на життя й на те місце, яке ти в ньому займаєш. Так, подеколи ти сумніваєшся, вагаєшся, терзаєшся, але це аж ніяк не отруює твого існування. Можна сказати, ти — на шляху до гармонії із собою на світом, що навколо тебе.

10–14. Опа-па! Нічогенький результат! Терміново, просто зараз переоціни себе, нелюбимого! Спробуй відшукати в собі якнайбільше позитивних рис. Склади перелік справ, які ти ще не можеш зробити. Подумай, з чого почати, і — до нових звершень!

І удачі тобі.

Клавіатурні черевики

Китайські дизайнери придумали черевики з незвичайним дизайном. На 14 інтернаціональному ярмарку одягу й аксесуарів, що проходив у Пекіні, була подана пара спортивних туфель, наче зроблених із... комп'ютерної клавіатури. Кожна клавіша не тільки виділяється як рельєфна деталь, але й має написи, як на справжній клавіатурі. Правда, ці символи відповідають прийнятим у Китаї стандартам. Цікаво, чи буде випущена україномовна версія черевиків? І чи не можна зробити так, щоб на них ще можна було і набирати текст? Між іншим, ці черевики виграли в Гонконгу головний приз на шостому конкурсі з дизайну для спортивного одягу.

Хом'ячок-геймер

Фахівці з лабораторії змішаної реальності Національного університету Сингапуру розробляють нетрадиційну відеогру «Mice Arena», у якій проти людини

грає справжній живий хом'як. У «Mice Arena» змішуються реальний і віртуальний світи: хижак (хом'як) переслідує віртуальну модель гравця, у дійсності ганяючись за справжньою принадою в невеликому резервуарі по пружній латексній підлозі. Під цією підлогою заховані силові приводи, що змінюють його поверхню і відповідно ландшафт у грі. Рухи хом'яка в резервуарі фіксують інфрачервоні датчики, що передають його положення на комп'ютер. Мета гри — одержати нові знання про поведінку тварин і, можливо, розробити нові технології, що допоможуть заповнити «проміжок» між нами і нашими меншими братами. Автори проекту хочуть дати тваринам і людям рівні шанси на перемогу, що потенційно відчиняє абсолютно новий вимір у взаємодії між homo sapiens і іншою живністю. Цілком функціональний дослідний зразок незвичайної гри повинен бути готовий до листопада 2006 року.

Паперовий мобільник

Усім відомо, що одноразові речі — це не тільки зручно, але й дешево. Припустимо, одноразові ложки, виделки, ста-

канчики відомі кожному, а от ідея паперових телефонів хоча і не нова, але все ж періодично чимось доповнюється. Група дизайнерів із Тайваню представила на суд громадськості цікавий концепт під назвою «Paper Says». По суті, це звичайний мобільний телефон, але головна його родзинка в тому, що виготовлений він із паперу, причому з паперу Tetra Pak, що використовується для зберігання продуктів, є екологічно чистим і легким у подальшій переробці. Завдяки дешевизні цих телефонів користувачам нічого хвилюватися про те, що вони можуть розбити його у подорожах або забруднити — вони просто зможуть купити його в будь-якому магазині або кіоску наче звичайну телефонну картку. Так що цілком ймовірно, що незабаром у магазині можна буде почути таку фразу: «Мені, будь ласка, пляшку «Живчика», жуйку і кілька мобільних телефонів».

Комп'ютер читає думки

Пам'ятаєш гру «Камінь-ножиці-папір»? У щось подібне навчили грати робота, зробленого у вигляді техно-руки, під'єднаного через комп'ютер до томографа. Експеримент проводили в лабораторії комп'ютерних нейросистем у Японії спільно із дослідницьким центром «Honda» (так, знову «Honda»). Експеримент полягав у наступному: людина, лежачи в томографі, думала про один з трьох предметів: камінь, ножиці або папір. Комп'ютер звіряв скани мозку із шаблоновими і давав команду роботу-руці. На фото ви бачите результат, коли людина подумала про ножиці. Висновок один — грати в цю гру з комп'ютером нецікаво.

Кінотеатр із запахами

Незважаючи на те, що індустрія розваг крокує останнім часом семимильними кроками, пропонуючи нам усе нові й нові розваги, вони багато в чому залишаються дуже однобокими. Зокрема, кіно і відео дотепер апелює тільки до нашого зору і слуху, залишаючи без всякої уваги всі інші відчуття людини, нюх наприклад. Утім, незабаром ситуація обіцяє змінитися! Компанія «NTT Communications» уже представила на суд японської публіки нові ароматизовані кінотеатри! З запуском фільму «The New World» усі

кіномани, що бажають якнайшвидше подивитися на Коліна Фаррелла, який грає головну роль, будуть атаковані новою комп'ютерною системою. Завдяки використанню особливого устаткування, представники компанії обіцяють, що під час перегляду у визначені моменти кінорозповіді з-під сидінь почнуть просочуватися запахи трав і ароматних олій. Керування всім цим здійснюватиметься через Інтернет.

http://www.coloring.com/ —

Електронні розмальовки

Любиш малювати? Або просто розмальовувати? Тоді можеш урізноманітнити свої технічні навички, скориставшись сервером віртуальних картинок. Усі розмальовки розбиті на тематичні розділи від простеньких квіточок і пташок до складних композицій-листівок до різних свят. Колекція картинок поповнюється щодня протягом тижня. Розмальовані в режимі on-line картинки ти можеш зберігати на сервері або роздрукувати в себе на принтері. Непогана альтернатива паперовим розмальовкам, чи не так?

http://ellada.spb.ru/ —

Стародавня Греція

Цей сервер присвячений Стародавній Греції. Тут ти можеш ознайомитися з історією цієї еллінської держави й причинами її занепаду. Тут знаходиться повний огляд періодів давньогрецького мистецтва і, звичайно, в розділі «Міфологія» ти знайдеш прекрасні міфи і легенди, які міцно увійшли в культурну спадщину людства. Біографії найвідоміших філософів, поетів, правителів, політиків та інших знаменитих греків зібрані в розділі «Особистості», а творчість більш сучасних художників і скульпторів, що віддали творчу данину міфам Еллади, є доступною в «Галереї шедеврів».

http://musicinside.ru/ —

Тут починається музика

Відтепер вся безкоштовна музика зібрана в одному місці. «MusicInside» — пошуковий сайт безкоштовної музики, що не вимагає реєстрації. Сервер має велику базу mp3, що постійно поповнюється новими композиціями. Користуючись цим сервісом, легко стежити за появою нових хітів у мережі. Пошук потрібної мелодії можна здійснювати за назвою або за автором. Для пошуку mp3 за іменем виконавця введи запит у розділі «Автор» і натискай кнопку «Пошук». Щоб потрапити в каталог виконавців, клацни на літеру, з якої починається ім'я виконавця. Якщо ти знаєш тільки назву композиції, переходь в розділ «Композиція» — у поле пошуку слід ввести назву або можна скористатися каталогом пісень mp3.

http://ter-a.com.ua/ —

Територія А

Портал українських музичних новин. І не лише українських. Хто не знає чарівну солістку групи «Black Eyed Peas» Стейсі Фергюсон? Після концерту в Києві, думаю, у неї з'явилося ще більше шанувальників. Один із них, до речі, — Квентін Тарантіно. Стейсі настільки вразила знаменитого кінорежисера своїм шармом, що він запросив її взяти участь у зйомках свого нового проекту під назвою «Grind House». Якщо цікаво дізнатися про подробиці — заходь на сайт. Заодно почитаєш інтерв'ю Руслани Лижичко, де вона ділиться своїми творчими й особистими планами на найближче майбутнє. Задля розваги можна подивитися на будинки, у яких живуть знаменитості. Я думаю, кожний мріяв потрапити в будинок до свого кумира, торкнутися там до всього, розглянути всі затишні місця. У свіжому матеріалі подані фотографії «палаців» світових зірок шоу-бізнесу і кінобізнесу. Дивимося і... не заздримо.

http://www.mgcworld.com/ —

Рольова гра «Світ магії»

Не встиг клан Анклав відкласти молотки убік і відсвяткувати будівництво другого рівня свого замку, як кращі голови Магічного світу розробили план поліпшення замків до третього рівня. Звичайно, буде потрібно чимало матеріалів, а саме: необхідно 20000 каменю, 25000 дощок, 15000 цвяхів, 40000 колод, а також 100000 талерів!!! Але захист вартий будь-яких засобів. Не слід забувати, що в будь-який момент на замок можуть напасти, і міцні стіни при облозі будуть вкрай необхідні. А тим часом... Жителі Золотого міста день у день купували різні страви в кращих кухарів і все одно залишалися незадоволені. Здавалося б, їжа приготована в кращих традиціях, а залишається відчуття, що чогось не вистачає... Побачивши таку картину, майстри кулінарного мистецтва звернулися до фермерів Золотого міста з проханням спробувати виростити на своїх городах заморські трави, які, якщо вірити чуткам, роблять страви смачними й ароматними. Після довгої і кропіткої роботи на городах з'явилися перші результати, а саме: шість видів трав, про які мріяли кухарі Магічного світу, і часник... Приблизно так виглядають «будні» Магічного світу, у яких ти можеш брати особисту участь.

http://www.seacoasts.narod.ru/ —

Морські простори

Цей сайт присвячений морю, дельфінам, русалкам і всьому, що можна знайти у морських глибинах. Тут ти знайдеш відповіді на питання: чому хвилі розбиваються, звідки береться в морі пісок, навіщо вистрибують дельфіни і як влаштований їхній мозок, до чого сниться море... і на багато інших. Крім того, у відповідному розділі зібрані електронні книги на морську тематику, серед яких «Старий і море» Ернеста Гемінґвея і «Пісні морських блукань» Юрія Іванова. Ну і «на десерт» — безліч шпалер на робочий стіл, різних красивих картинок та «анімашок» із видами моря вночі і вдень, підводних глибин, морських берегів, кораблів, морських жителів і усього, що нагадує про безкінечні морські простори.

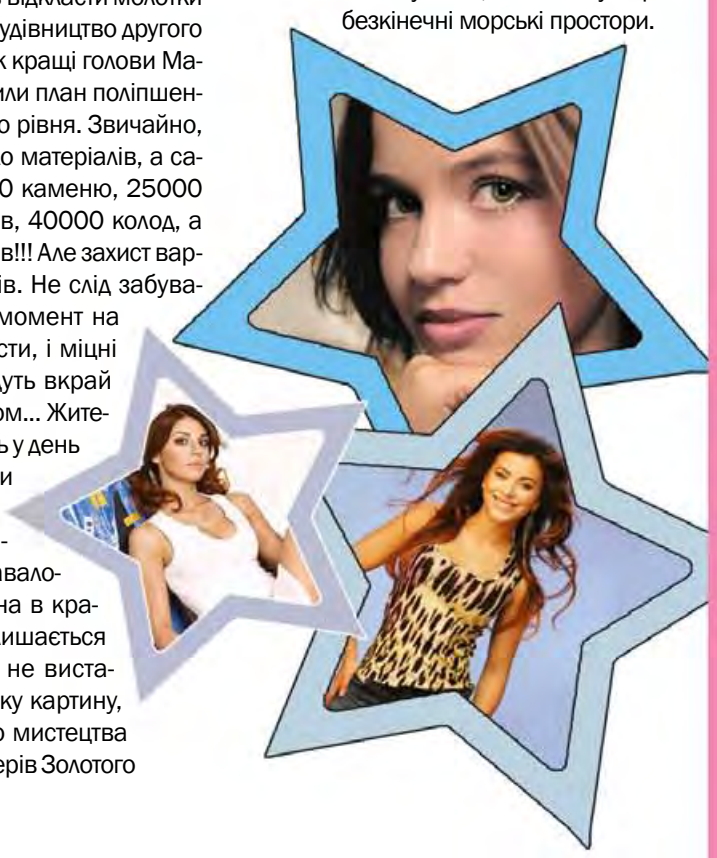

Це тобі не кулі катати...

Гра у боулінг по суті дуже проста — збивай собі кулями кеглі і все. Спритність рук та спеціальні черевики — ось і все, що потрібно гравцеві. Впевненим рухом він робить кидок, куля котиться по спеціальній доріжці — бац! — і повалені кеглі з грохотом розлітаються у різні боки. Мабуть, саме через свою доступність боулінг дуже популярний в усьому світі — в Америці, Європі, Австралії, а віднедавна — і у нас. Ось і в Тернополі нещодавно з'явився перший боулінг-клуб. Цю подію супроводжує досить потужна рекламна кампанія, яку наші Класики просто не змогли не помітити. Мене як головного Класного спортсмена відрядили туди на годинку покидати кулі. Звісно, що якогось визначного результату я не досяг, але так зацікавився цим видом спорту, що готовий про нього та його історію розповісти й тобі.

Стародавня гра

Вчені одноголосно стверджують, що боулінг можна віднести до одного із найдавніших видів спорту. Адже кам'яні м'ячі, кеглі та три кусочки мармуру було знайдено ще у гробниці єгипетського фараона, який загинув 5200 років до нашої ери. З цього було зроблено висновок, що тоді м'ячі по кеглях кидали крізь ворота, складені з кусків мармуру. Стародавні полінезійці теж грали у кеглі, причому довжина доріжок у них була такою ж, як і сьогодні — 18,228 метра. У Стародавньому Римі гра була популярна серед солдатів. Саме вони і занесли її у Європу. Так, у Німеччині ще в IV столітті до нашої ери боулінг став складовою частиною релігійних дійств. У німців була також зброя, яка називалася «кегель» — загострені камінці. У грі вони символізували язичників, яких збивали круглими каменями. Вважалося, що той, хто вправно збивав кеглі, мав добрий характер та долю. Після завершення обряду на їхню честь виголошувалися красномовні тости на банкетах.

Німці не були єдиними у Європі, хто грав у кеглі. Полюбляли цю гру й у Франції, Англії та Іспанії. На різних стадіях розвитку цієї стародавньої гри використовувалася різна кількість кеглів (від 5 до 17) та різні доріжки. Спершу вони були з глини, сланців та перепаленого вугілля. Потім стали дерев'яними. Їхня ширина в ті часи становила від 30 см до 15 м.

Поступово гра ставала все популярнішою, але були й противники цих забав з кеглями. Деякі англійські королі суворо забороняли збивати м'ячами кеглі. Проте саме в Лондоні у XV столітті виникли перші боулінг-клуби та алеї боулінгу. До речі, сам термін «алея» означає «крита доріжка для боулінгу». А саме слово «боулінг» перекладається з англійської, як «котити кулі». Голландці у XVII столітті завезли боулінг у Новий Світ. Тому ця гра в Америці довгий час називалася «Голландські кеглі». У Нью-Йорку і досі є квартал, де жили голландські поселенці, який називається «Боулінг Грін» — «зелена галявина для гри у кеглі». Проте розповсюджувати цю гру в Америці взялися німці. Але невдовзі грати у 9 кеглів почали на гроші, тому влада багатьох штатів заборонила цю гру. Щоб обійти закон, деякі хитруни взяли і додали десяту кеглю. Завдяки цьому і виник сучасний боулінг, який повернувся до нас із-за океану.

Від розваг до спорту

Столицею боулінгу в Америці був Нью-Йорк. Саме там у 1840 році відкрився перший закритий ігровий центр з доріжками з випаленої глини. Невдовзі схожі заклади почали у великій кількості з'являтися на Бродвеї. Мов гриби після дощу. У 1875 році вони об'єдналися в асоціацію і створили перші правила гри. Та вони не були досконалими, адже в деякій мірі давали можливість грати кожному, як кому заманеться. Тому через 25 років було створено нову організацію — Конґрес боулінгу, який зумів за наступних десять років удосконалити правила гри, які фактично діють досі.

Нові технології XX століття внесли свої корективи у гру та її правила. Перш за все м'ячі почали робити з каучуку. Потім, у 1946 році, було створено машину для збирання та установки кеглів. Відповідно після цього відпала потреба у хлопчиках, які б цим займалися, і боулінг отримав новий поштовх у своєму розвитку. Подальша комп'ютеризація підрахунку очок взагалі зробила його абсолютно зручним та дуже популярним.

Звісно, це не дешевий вид спорту, і займатися ним можуть дозволити собі не всі. Але у боулінгу розігруються одні з найбільших призових винагород. Сучасні профі заробляють уже мільйони доларів. Зараз у світі нараховується понад 260000 доріжок у більш ніж 16000 боулінг-центрах. Понад 100 мільйонів людей у 90 країнах світу грають у боулінг хоча б одну годину в рік. Найбільший у світі боулінг-центр збудовано в Японії. У ньому є 141 доріжка. А через велику популярність гри Міжнародний Олімпійський Комітет розглядає можливість включення боулінгу до програми олімпіад.

ОСНОВНІ ПОЛОЖЕННЯ

Основною перевагою боулінгу є те, що це досить простий вид спорту. Якщо ти вперше потрапляєш у боулінг-клуб, то не хвилюйся. Сміло підходь до ігрової доріжки. Перед тобою зона розбігу та гладка поверхня доріжки, у кінці якої розставлено кеглі. Над ними — монітор, що відображає ігрову ситуацію та набрані очки. Збоку від доріжки — «ліфт», який автоматично повертає кинуті м'ячі. Позаду — «банк» із додатковими м'ячами. Береш кулю і котиш, намагаючись збити якомога більше кеглів, розставлених у формі трикутника. Ось і все! У боулінг можуть грати всі бажаючі. Не вимагається жодної спеціальної підготовки. Гравців ділять на ліги — від любителів до професіоналів. Кожен сам обирає собі лігу за бажанням.

Кожна гра у боулінгу складається з десяти підходів (фреймів). На початку кожного фрейму гравець намагається збити усі 10 кеглів. Якщо вдалося, то результатом буде «Strike» («страйк») і фрейм закривається. Якщо якась кількість кеглів все ж стоїть, то гравець виконує повторний кидок. Коли йому вдається збити решту кеглів, то це так званий «Spare» («спее»). Якщо одна чи більше кеглів стоять після другого кидка, то фрейм закривається і гравцеві нараховується кількість очок, що відповідає кількості збитих кеглів. «Spare» та «Strike» дають можливість отримувати призові очки. Коли вибито «Spare», то гравець отримує 10 очок плюс число очок, що дорівнює кількості кеглів, збитих у наступному кидку. «Strike» вартує 10 очок плюс число очок, що дорівнює кількості кеглів, збитих у двох наступних кидках.

Кількість очок, набраних у кожному фреймі, сумується. Якщо останнім кидком зіграно «Spare», то надається додатковий кидок, щоб встановити його вартість. З тієї ж причини надається два додаткових кидки, коли в останньому фреймі зіграно «Strike».

Максимальна кількість очок, яку можна набрати у грі, дорівнює 300. Це називають ідеальною партією, такі трапляються по декілька разів на рік у світі.

ДЕЯКІ ПОРАДИ

Перш за все слід навчитися збивати декілька кеглів при кожному кидку. Щоб досягти більшого, потрібно вдосконалювати техніку і стратегію гри. Щоб зробити «Strike», слід збити головну кеглю (1) й потрапити у так звану «кишеню» (5-сантиметровий проміжок між сусідньою з нею кеглею — 2 чи 3). Важливими також є траєкторія руху кулі і кут, під яким вона потрапляє у «кишеню».

Як тримати кулю? Її беруть за три отвори середнім, безіменним та великим пальцями. Якщо зроблено усе правильно, то гравець не хвилюється, що досить важка куля може у нього вислизнути. Звісно, що кожний «профі» має свій фірмовий захват, та це уже вимагає спеціальних отворів для окремого гравця. На відповідальні змагання вони приходять зі своїми кулями. Важливо також правильно зайняти вихідну позицію перед кидком. Сам кидок кулі у боулінгу поєднує у собі багато прийомів, злитих у єдиному неперервному русі. Він включає прицілювання, розхитування кулі (замах), розбіг (кроки), кидок (відпускання кулі) і дії гравця після кидка.

Перед кидком потрібно розслабитися і зайняти вихідну позицію так, щоб зробити чотири кроки і не заступити за лінію кидка. Цілитися потрібно по стрілках, які нанесено на доріжці, а не дивитися на кеглі. Розхитують кулю за «принципом маятника». Перший крок має бути коротким і розпочинатися з правої ноги. Найдовшим має бути четвертий крок. При цьому важливо синхронізувати розмах та кроки і плавно відпустити кулю, коли вона рухається вниз біля ноги. Під час кидка голову слід тримати прямо, сконцентрувавшись на прицілюванні. Після кидка рука має йти вверх по лінії прицілювання. Коли ти навчишся робити це правильно, тобі буде легше влучати у потрібну кеглю. Самі кидки бувають прямими та крученими. Саме другий вид є ефективний для успішної гри.

Навчитися цьому та пізнати решту хитрощів можна, прочитавши спеціальну літературу та кілька разів спробувавши. Це дасть тобі можливість насолоджуватися грою.

ЕМОЦІЙНИЙ ШВЕЙЦАРЕЦЬ

Знаєш, хто зараз знаходиться на вершині світового чоловічого тенісу? Якщо ні, то я тобі скажу — два верхні рядочки рейтингу протягом останнього часу посідають швейцарець Роже Федерер та іспанець Рафаель Надаль. Проте в особистих протистояннях друга ракетка виграє у лідера. Чим завершиться їхня суперечка, покаже час, але те, що молодий іспанець сильніший на ґрунтових кортах, стає все очевиднішим. Хочеш дізнатися про них більше? То слухай розповідь, яку і підготував для всіх нас.

Роже Федерер — суперзірка світового тенісу — народився 8 серпня 1981 року у швейцарському Базелі. З раннього дитинства батьки прищеплювали синочку любов до спорту. Так що уже в три роки хлопчик вперше узяв до рук тенісну ракетку. Проте батьки й не думали обов'язково з нього виховати тенісиста. Маленький Роджер (так називати себе просить сам Федерер через те, що його батько — виходець із Південної Африки) займався і футболом, і гольфом. А в тенісі він залишився через те, що ця гра давалася йому легше.

Цікаво, що Роджеру найбільше подобалося зі всієї сили бити по м'ячику так, щоб він летів якомога нижче над сіткою. Тому, звісно, частенько траплялося, що м'ячі не перелітали на протилежну половину корта. І тоді його тренер Свен Грюневельд пішов на деякі хитрощі: почав трохи вище натягувати сітку. Таким чином він навчив свого вихованця наносити точні удари.

У ДОРОСЛОМУ ТЕНІСІ

Спеціалісти вперше заговорили про Федерера у 1996 році, після серії його блискучих перемог на юніорських турнірах. Всі відзначали його вміння рухатися по корту та потужний удар. А вже через два роки 17-річний Роджер посів перше місце у світовій класифікації юніорів та виграв юніорський Уїмблдон. Через декілька днів після перемоги у Лондоні він отримав запрошення на турнір ATP «Swiss Open» і дебютував у дорослому професійному тенісі.

У наступному році Федерер вже увійшов у першу сотню світового рейтингу, але на цьому його зростання раптово призупинилося. Виявилося, що у тенісиста серйозні проблеми з технікою: він надавав перевагу обміну ударами і, за його ж власними словами, ненавидів виходити до сітки. Окрім цього, прогресу Федерера заважав його бурхливий темперамент: Роджер зовсім не вмів стримувати емоції. З будь-якого приводу кидав ракетку об землю, що, звичайно, не допомагало сконцентруватися на грі. «Я думав, що повинен випустити свою злість, що граю краще саме тоді, коли даю волю своїм почуттям, — говорив Роджер. — Тепер-то я розумію, що поводився неправильно. Насправді у мене все виходило саме тоді, коли я стримував свої емоції».

На щастя, знайшовся досвідчений тренер Пітер Лундгрен, який зумів переконати Федерера, що йому слід змінювати стиль гри та поведінку на корті. Успіх прийшов не одразу, але вже у лютому 2001 року молодий швейцарець виграв свій перший дорослий турнір у Мілані. Після цього преса одразу визнала його гравцем місяця. Влітку того ж року на Уїмблдоні він створив маленьку сенсацію, обігравши у четвертому колі самого Піта Сампраса. Проте уже в наступному матчі він програв британцю Тіму Хенману.

ШЛЯХ ДО ВЕРШИНИ

Федереру треба було набиратися досвіду. І робив він це досить успішно. За два наступних роки Роже виграв вісім турнірів, у тому числі один із серії «Masters», але жодного разу не піднімався на подіум у турнірах «Великого Шолома». Деякі скептики навіть почали заявляти, що молода швейцарська зірка згасає. Однак влітку 2003 року Федерер блискуче виступив на Уїмблдоні, де у фіналі обіграв кіпріота Марка Філіппуссіса. В наступному році він виграв уже три турніри «Великого Шолома» і вперше піднявся на першу сходинку у світовому тенісному рейтингу. Його жертвами стали провідні тенісисти. З того часу Федерер продовжує колекціонувати перемоги (минулого року 11 титулів!) і бути лідером світового тенісу. Звісно, що не обходиться без невдач, але віриться, що вони тимчасові.

Розібравшись із грою, Федерер вирішив налагодити сімейний бізнес. Йому допомагають батьки та його дівчина Мірка, з якою він зустрічається уже п'ятий рік. Роже планує випуск парфумів зі своїм ім'ям. Що ж, великому кораблю вдалого плавання!

Король ґрунтів

У біографії іспанського тенісиста Рафаеля Надаля, який народився 18 червня 1986 року і живе у містечку Манакор, що на острові Мальорка, не було б нічого незвичного. Якби не те, що він племінник того самого футболіста Анхеля Надаля, що виступав за каталонську «Барселону», «Реал» з Мальорки та збірну Іспанії на чемпіонаті світу у 2002 році. Однак стати футболістом Рафаелю не судилося. І все тому, що інший його дядечко, Тоні Надаль, зацікавив хлопця тенісом і тренує його й досі.

Перші успіхи

Амбіційний іспанець з відмінними фізичними даними зумів голосно про себе заявити у 17 років. Тоді, у 2003 році, він по завершенні дебютного сезону посів 47-ме місце у світовій класифікації. Його також було визнано найкращим новачком Асоціації тенісистів-професіоналів. Демонструючи потужну гру, юнак виділявся не лише на фоні своїх однолітків, але й серед досвідчених майстрів.

У наступному році через перелом лівої ноги в його результатах намітився деякий застій. Проте він усе ж зумів відновитися і вніс вагомий вклад у перемогу національної збірної Іспанії на Кубку Девіса. Рафа став наймолодшим гравцем в історії світового тенісу, якому не лише довелося брати участь у вирішальній битві за Срібну Салатницю, але й виграти її. Це був перший рекорд Рафаеля. Коло його прихильників швидко розширялося, усі вірили в його подальші успіхи. У Рафаеля все виходило якнайкраще, він досить швидко підібрався до вершини світового тенісу, закріпився на другій сходинці...

Зіркові двобої

... і зумів стати основним конкурентом Роже Федерера. Саме Рафаелю Надалю вдалося розвіяти сталий міф про непереможність Федерера, зумівши обіграти першу ракетку двічі поспіль протягом трьох тижнів цього року. Загальний же рахунок їхніх двобоїв — 5:1, на користь Надаля.

Перед першою їхньою зустріччю 30 квітня у Монте-Карло іспанець хотів відстояти минулорічний успіх у цьому місті. І йому це вдалося. Після матчу швейцарець стверджував, що почав розуміти, як треба боротися з іспанцем. Дещо Федерер все ж зрозумів і наступний матч 8 травня у Римі видався досить напруженим. Про переможця стало відомо після п'яти годин впертого протистояння. Сказати, що було однозначно визначено найсильнішого, все ж не можна. Гра була настільки рівною, що у деякі моменти здавалося, що просто доведеться підкинути монету і визначити кращого. Але все ж Рафаель Надаль більш зібрано провів кінцівку і досяг успіху. А Федерер, хоч і змінював тактику, частіше виходив до сітки, все ж не вистояв перед напором молодшого суперника. Варто також підкреслити, що цей двобій для обох був настільки виснажливим, що вони дружно відмовилися від участі у наступному турнірі ATP, що стартував у Гамбурзі.

Рекорди падають

Та головним підсумком того римського фіналу стало те, що молодому тенісисту з Мальорки вдалося повторити здавалося б вічний рекорд аргентинця Гільєрмо Віласа — 53 перемоги поспіль на ґрунтовому покритті, — встановлений ще у далекому 1977 році.

Окрім цього, Надаль продовжив свою виграшну суперсерію, яку розпочав минулого року у Монте-Карло, виграв дев'ятий турнір поспіль. Цей титул став 16-м у його кар'єрі. Тим самим він зрівнявся з легендарним шведом Бйорном Боргом, який теж вигравав 16 разів у підлітковому заліку (до 21 року). Хочеться також додати, що короля ґрунтових кортів (як уже зараз називають Надаля) з цим успіхом привітав король Іспанії та король футболу Пеле.

При цьому 20-річний іспанець має усі шанси покращити ці рекорди та вписати своє ім'я в історію світового тенісу. Зробити це йому буде нелегко, адже навіть він сам говорить, що «Зараз усі виходять на корт, щоб мене перемогти». Проте Рафаель має декілька своїх козирів. Окрім впевненої рухливості на корті, він володіє потужним ударом, з яким часто не можуть справитися маститі суперники. А якщо додати надійну гру в захисті (особливо це яскраво було продемонстровано у матчі з Пуертою в Парижі), то можна сміло стверджувати, що нелегко і несолодко доводитиметься і його суперникам.

Шешори
свято народної музики

Влітку з'являється море вільного часу, і ти сам вирішуєш, як його витратити. Хтось відпочиває на морі, хтось у гори ходить, а я... Я як справжній меломан присвятив це літо своїй улюбленій МУЗИЦІ! Влаштував собі невеличке турне музичними фестами. Я не їздив далеко за кордон, щоб чудово відпочити під гарну музику. У нас є свої «Вудстоки».

Коли втома від задушного міста, постійного сидіння перед комп'ютером чи телевізором здається вже нестерпною, найкращий спосіб відпочити — це закинути на спину наплічник і з друзями-меломанами відправитись у Шешори — невеличке містечко, чи то навіть село, у Карпатах, де щороку в липні відбувається фестиваль народної музики, що так і називається — «Шешори». Цього року він уже вчетверте став місцем збору любителів фестивалів під відкритим небом. Хоча надворі вже 2006 рік, здається, що ти потрапив прямісінько у самі 60-ті. Люди різного віку та різних професій, від простих студентів до поважних бізнесменів, всі ходять з рюкзаками, живуть у наметах, одягнені зовсім просто, здебільшого всі босі.

Фестиваль «Шешори» має своє індивідуальне національно-патріотичне спрямування. Зовсім нікого не дивує, що більшість відвідувачів фестивалю вбрані у національний одяг або хоча б якісь його елементи. Кеди, джинси і вишита сорочка — ось класичний вигляд меломана в Шешорах. Сюди з'їжджаються люди з усіх куточків України, навіть іноземці. Тож тут можна почути не лише українську, але й російську, польську, чеську, молдовську, угорську, англійську та інші мови.

Завдання організаторів фестивалю — привернути європейських туристів до цього мальовничого містечка та підняти в Карпатах так званий «зелений туризм». І, мушу сказати, їм це вдалося, тож кількість відвідувачів фестивалю щороку зростає приблизно вдвічі.

Серед учасників фестивалю є як народні колективи, так і сучасні гурти (музика яких все ж базується на фолькових мотивах), як українські виконавці, так і зарубіжні гості. Зокрема цього року іноземні учасники «Шешорів» були представлені українсько-молдовським гуртом «ХО!», румунами «Fanfare Ciocarlia», британцями Джонатаном Шорландом та Кліфом Степлтоном, німцями «Di Grine Kuzine». Музичні концерти, що розпочинаються щодня десь о четвертій, тривають аж до глибокої ночі. Але не лише музика притягує відвідувачів фестивалю. Від ранку і аж до початку концерту народні митці демонструють свої таланти для всіх охочих і можуть поділитися своїми вміннями.

У спекотні дні в Шешорах завжди є порятунок — гірська прохолодна річка Пістинька, у водах якої радо хлюпочуться учасники і гості фестивалю.

Щодо чистоти природи, то ти ніде не побачиш розкиданих пластикових та скляних пляшок, обгорток від чіпсів чи морозива. Це не про «Шешори». Фестиваль відзначається особливою культурою поведінки відвідувачів. Адже приємніше проводити концерт на чистому зеленому трав'яному килимі, а не на смітнику. Світ потрібно змінювати, починаючи з себе. Що і намагаються показати учасники та відвідувачі фестивалю. Тому, якщо ти любиш музику і все красиве, не вагаючись, завітай на фестиваль «Шешори» наступного року. «Шешори-2007» чекають на тебе!

На відміну від «Шешорів», фестиваль «Тарас Бульба» проходить не на природі, а в місті. На мальовничих берегах Ікви, під мурами древнього Дубенського замку князів Острозьких та Любомирських, щороку відбувається справжнє свято справжньої української музики — міжнародний фестиваль «Тарас Бульба». Цей проект спрямований на популяризацію вітчизняної молодіжної культури та естетики. Цього року найстаріший рок-фестиваль України відсвяткував свою 15-ту річницю.

Вперше «Тарас Бульба» пройшов у далекому 1991 році. Він швидко набув популярності як серед музикантів, так і серед звичайних шанувальників рок-музики. Щоправда, фестиваль проводився не кожного року. Через фінансові труднощі 1994-го він припинив своє існування і відродився знову лише у 2002 році завдяки музикантам-ентузіастам та сприянню міської влади міста Дубна. За цей час змінилося багато — люди, музика, країна, але незмінним є бажання меломанів слухати саме «живу» музику, що і пропонує фестиваль «Тарас Бульба» всім своїм гостям. За всі роки тут виступило безліч відомих співаків, що виконували зовсім різну музику. Тут були Віктор Павлік та гурт «Анна Марія», Руслана, Ольга Юнакова, гурт «Пліч-о-пліч», Олександр Тищенко, Ніна Матвієнко, Олександр Богуцький, Марійка Бурмака, Лері Він, Каріна Плай, гурти «Білий загін», «Плач Єремії», «От винта» та інші. На фестиваль приїздили учасники та гості не тільки з України. Тут звучала музика з Австрії, Росії, Словаччини, Німеччини, Канади, Бельгії, Польщі, Франції, Молдови та Білорусі.

Зараз фестиваль «Тарас Бульба» — це культурно-мистецька акція, спрямована на розвиток та популяризацію вітчизняної молодіжної культури та естетики. Фестиваль сприяє піднесенню української національної ідеї серед молодих творчих сил, підняттю професійного рівня українських виконавців, допомозі обдарованій молоді, пропаганді вітчизняних виробників та товарів, пропаганді здорового способу життя, утвердженню бережливого ставлення до навколишнього середовища та екологічного виховання.

«Тарас Бульба» традиційно проводиться в липні і триває три дні. Фестиваль є конкурсом, що охоплює музику всіх стилів та напрямків сучасної рок-музики. У перші два дні відбувається конкурсна програма фестивалю, в якій беруть участь команди-конкурсанти, що запрошені організаторами після попереднього відбору. На виступ кожному колективу надається 20 хв, але не більше 4 пісень, і всі мають виконуватися лише українською мовою. На 3-й день відбувається святковий гала-концерт за участю переможців, вручення нагород, виступають гості. Участь у фестивалі для музикантів абсолютно безкоштовна.

Атмосфера тут виключно позитивна. Щороку на три дні місто різко змінюється і живе абсолютно в іншому ритмі. Фестиваль відбувається безпосередньо в самому центрі міста, куди з'їжджаються люди з усіх куточків України. Їх легко відрізнити від місцевих жителів, оскільки гості міста вирізняються і одягом, і купою емоцій, які вони випромінюють. Більшість гостей фестивалю живуть у наметовому містечку, що розкидається на мальовничих берегах річки Ікви. Сюди меломани повертаються після концертів і влаштовують свої імпровізовані виступи. Збираються разом навколо багаття. І в кінці я хотів би ще висловити велику подяку голові міста Дубна та дубенській міськраді за підтримки яких і відбувається фестиваль. Про їх зацікавленість у рок-музиці свідчить хоча би той факт, що у дубенському бюджеті існує спеціальна стаття витрат, яка так і зветься — «Тарас Бульба».

Річі Блекмор — жива легенда

Річі Блекмор, котрий зараз музикує разом із Кендіс Найт у фолковій групі «Blackmore's Night», у своєму музичному минулому був затятим рокером і засновником не однієї популярної групи. Тепер, коли слава лягла йому до ніг, він дозволяє собі вигравати мелодійні композиції, занурившись у старе минуле доброї Англії.

Річі Блекмор народився у квітні 1945 року. Раніше грав із такими групами, як «Outlaws», «Screaming Lord Such» і «Neil Christian & The Crusaders». У 1968 році було створено групу «Deep Purple». Успіхи посипались один за одним. Невдовзі Річі став одним із найуспішніших британських гітаристів; завдяки йому група випустила найкращі альбоми. Однак у 1975 році Річі залишив гурт, аби створити новий — «Rainbow». Цей проект Блекмора також виявився успішним.

Не минуло й десяти років, і ностальгія таки повернулась до Блекмора — він вирішив відновити минулу славу «Deep Purple» у її найуспішнішому складі. Концерти залишили по собі антологію живої класики. Не дивно, що ця група протрималась до середини 90-х років XX століття.

Під кінець 90-х Блекмор перейшов на інший формат — записав альбом у стилі ренесанс «Shadow Of The Moon», котрий став окремим проектом. Про «Rainbow» довелося на деякий час забути. Так утворилась цілковито нова група «Blackmore's Night» у парі з молодою, красивою і талановитою Кендіс Найт. Гурт не на жарт захопився середньовічною музикою, котра тепер звучить у різних інтерпретаціях на численних лицарських турнірах і ґотичних вечірках. Хтозна, якби не ім'я Річі Блекмора, не було б йому так просто популяризувати фолк.

Незабаром з'явився ще один альбом — «Midnight Fire». А потім ще один — «Under A Violet Moon» (1999). Не менш вдалими вважають наступні альбоми: «Blackmore's Kingdom», «Ghost Of A Rose». Не можу сказати, що теперішній стиль групи суто фолковий — присутні там нотки рок-музики, вдало поєднані із текстами про життя, вічні цінності, кохання і страждання. Стильним, витриманим в англійському стилі виявився і їхній відеокліп на пісню «The Times They Are Changing», знятий на англійському узбережжі. Чорна та біла собаки, які біжать по воді, прямуючи до сірого кам'яного замку. А потім ще зйомки у самому замку, на розкішному ліжку із балдахіном, всипаному пелюстками троянд, в оточенні старовинних кованих свічників-канделябрів. Та що там і казати — справжня романтика для сучасних лицарів. А для тих, хто добре знає англійську і хоче підспівувати, запрошуємо на сайт **www.ritchieblackmore.com**

ХРОНОГРАФ

4.09.1976 пісня «Dancing Queen» гурту «ABBA» очолила чарт Великобританії, провівши на верхівці хіт-параду шість тижнів.

07.09.2000 Емінем став героєм «MTV VMA», а його відео на пісню «The Real Slim Shady» назвали кращим відео року.

11.09.1997 Джон Лі Хукер отримав Зірку на Голлівудській Алеї Слави.

13.09.1991 «Nirvana» презентувала свій найуспішніший альбом «Nevermind».

23.09.1991 Іззі Стредлін залишив «Gn'R». Так почала розпадатися легендарна група...

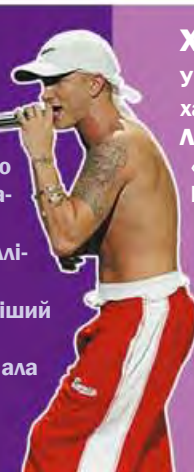

ХІТ-ТОП-10

У серпні нашу Класну компанію надихала така музика:

Лама — «Моє серце»
«Plazma» — «Save»
Віталій Козловський — «Небо плаче»
Юлія Савичева — «Как твои дела»
«Непара» — «Плачь и смотри»
Іраклі — «Я с тобой»
Філіпп Кіркоров — «Полетели»
«Мотор'Ролла» — «До тебе, мила»
Валерій Меладзе — «Без суеты»
Мадонна — «Get Together»

НЕВЕЛИЧКА ДОВІДКА

Вікторія Васалаті родом із селища Рудниця, що у Вінницькій області. У Києві вже сьомий рік, але все одно дуже близька душею до тих місць, де народилася. Мріє зробити там колись концерт. Про те, що співатиме, спочатку вирішили її батьки. Вони чули, як донька співає, і відзначили, що це в неї виходить найкраще. Вікторія також любить малювати і розцінює це як різновид відпочинку. Закінчила університет культури та мистецтв. У неї є два коти, і один з них знявся в кліпі «Білет-кіно». Однойменна пісня написана у творчому тандемі із гітаристом Юрієм Кондратюком.

Останнім часом бачиш на екрані багато новоспечених співаків та співачок, таких собі зірок, які, втім, і стають відомими завдяки модним кліпам, що транслюють по телебаченню. Отак перемикаєш канали та й натрапляєш на гурт «Platina». Чому саме «Platina», а, наприклад, не золото, срібло чи латунь? Про це розповіла мені сама Вікторія Васалаті — вокалістка гурту, з якою я мав честь поспілкуватися.

— А що, ми не схожі на платину? Це не ми придумали назву, ми неодноразово чули відгуки тих, хто повністю прослухав наш матеріал, і часто чули, що це щось більше, ніж золото. А що може бути дорожчим за золото? Авжеж, платина. Так нас оцінили слухачі...

Отже, озброївшись вашими, любі читачі, запитаннями, я і вирушив на зустріч з Вікторією.

Оксана з Рівного: Ти вмієш керувати якимось екстремальним транспортним засобом?

Вікторія: Ні. Мабуть, найекстремальніший засіб — це моя уява.

Тарас із Полтави: Що тобі потрібно, щоб відчути себе щасливою?

Вікторія: Мені треба дуже мало, аби відчути себе щасливою, але так само небагато, аби відчути себе нещасною — межа дуже тонка.

Оленка з Херсона: У тебе є улюблена страва? Що вмієш готувати?

Вікторія: Готувати обожнюю. А їсти — ще більше! Люблю готувати щоразу щось новеньке, щось смачненьке, в мене багато книг з кулінарії.

Антон із Сімферополя: Як ти ставишся до критики?

Вікторія: Класно. Люблю, коли мене (нас) критикують. Критика — це і є реальна правда. Коли людина критикує, вона не лестить.

Василь з Одеси: Хто пише слова на ваші пісні?

Вікторія: Я сама.

Сашко з Вінниці: Як ти почувалась, коли побачила себе на екрані?

Вікторія: Від здивування у мене були великі очі.

Руслан з Житомира: Як на тебе впливає популярність?

Вікторія: Взагалі-то важко. Автографи, фотосесії, інтерв'ю — але мені це все подобається.

Алла зі Львова: У тебе є шкільні друзі, з якими ти досі спілкуєшся?

Вікторія: Так, є. Марина. Зараз вона живе в Італії.

Юлія з Тернополя: Чи хотіла би ти взяти участь у Євробаченні? І як ти стала зіркою?

Вікторія: Ні, не хотіла б, тому що вже брала участь у тому році у відбірковому турі в складі групи «Стандарт», посіли сьоме місце. Думаю, для цього я ще не готова морально. А зіркою я поступово стаю, нею ніколи не можна прокинутись. Якщо Ви вважаєте мене зіркою, мені це дуже лестить і я постараюся вас не розчарувати.

Тамара з Луцька: Де ти найбільше полюбляєш відпочивати?

Вікторія: Звичайно, море нічим не замінити. А взагалі, справжній відпочинок — це коли на сто відсотків відчуваєш себе своєю у своїй компанії.

Світлана з Самбора: З ким з іноземних виконавців ти хотіла б заспівати в дуеті?

Вікторія: Я навіть не думала про це. Одразу сказати важко. Якщо взяти наших виконавців, то я, мабуть, заспівала би із Святославом Вакарчуком.

Контрольна «Platina»

MP3-ПРЕЗЕНТАЦІЯ

Сподіваюся, ти слідкуєш за модними і новими фільмами та музикою. Тож твоїй увазі остання музична новинка — московські поп-рокери «Город 312», які вибороли звання «Відкриття року 2006» на російській сцені, недавно випустили свій дебютний альбом «Вне зоны доступа». Гурт вже встиг засвітитися піснями «Останусь» та «Вне зоны доступа» в саундтреках до відомих фільмів «Пітер FM» та «Денна варта». Ці пісні часто можна почути на радіо. Тепер настав час оцінити перший повноформатний альбом дебютантів. Диск містить 17 пісень гурту.

ЧУТКИ

Англійський гурт «Goldfrapp» отримав пропозицію написати основну тему для саундтрека до нового фільму про Джеймса Бонда — «Казино «Рояль». Незважаючи на те, що записати головну мелодію фільму запропонували досить відомі музиканти, такі як Мадонна, «Duran Duran» та «A-HA», продюсери зупинили свій вибір саме на Елісон Голдфрапп. Після роботи над саундтреком до стрічки «Казино «Рояль» експерти обіцяють «Goldfrapp» вихід на абсолютно новий рівень. Що ж, хотілося би.

ЯК У ТЕБЕ ІЗ САМОКРИТИЧНОЮ?

Так

Ні

Приділяєш велику увагу своїй зовнішності?

Поділяєш одяг на буденний та святковий?

Розглядаєш фірмові етикетки на одязі інших?)

Запитуєш, де куплено ту чи іншу річ?

У гостях ризикнеш скуштувати незнайому страву?

Вмієш користуватися ножем за столом?

Стараєшся бути лідером у компаніях?

Поступаєшся старшим місцем у транспорті?

Мрієш про хорошу освіту?

Маєш улюблений шкільний предмет?

Зачитуєшся глянцевими журналами?

Захоплюєшся пам'ятниками архітектури?)

Маєш кумира серед акторів?

Ліки приймаєш строго за рецептом?

Заготовляєш лікарські трави влітку?

Тобі цікаво на уроках етики?

Можеш витратити останні гроші на відпочинок?

Реагуєш на зауваження вчителів?

Відповідаєш образами на образи?

Змінюєш голос, розмовляючи по телефону?

Прислухаєшся до порад батьків?

Щиро визнаєш свої помилки?

Ведеш свій щоденник?

Друзів обираєш за їхніми статками?

Тобі іноді соромно прогулятися з батьками?

Часто розглядаєш себе у дзеркалі?

Знаєш, кого називають «нарцисами»?

Мрієш про знайомства зі знаменитостями?

Із самокритичністю у тебе все гаразд. Ти не робиш проблеми зі своєї зовнішності та соціального походження. Зі своїми недоліками ведеш активну боротьбу й іноді навіть пишаєшся цим.

Ще з раннього дитинства у тебе склалася думка про свої недоліки і ти ведеш з ними приховану боротьбу. У тебе велика сила волі і у майбутньому ти обов'язково досягнеш бажаного результату.

Не треба лити крокодилячі сльози, вважаючи, що природа чимось тебе обділила. Не варто картати себе, краще внести зміни у стиль свого життя і намагатися щось зробити для покращання свого характеру.

Вважаєш себе ідеалом і не помічаєш, як розквітає букет твоїх недоліків. Тебе не хвилює ставлення оточуючих до тебе. Обов'язково задумайся над цим, інакше можеш залишитися без друзів.

Духовий муз. інструмент
Його тягнуть коні
29
2(1)
Cu
63,55
Arsenal
VICTORIA CONCORDIA CRESCIT
Природна мінеральна фарба
Стіл школяра
Кухонний, письмовий
1 CENT
1965
CANADA
Новорічне дерево
Склад зброї
Зелений овоч
Хутряний звір
Польова квітка
Струнний муз. інструмент
Олійна культура
Морський рак
Квітка
Зброя козака
«Рука» птаха
Подруга петрушки
Крутиться вітром
Прикраса на шиї
Зла бабуся з мультика
Птах родини рябчикових
Осіння квітка
Квітка
Чорно-білий птах
«А… цвіте синьо-синьо»
Не виделка
Прикраса на пальці
Вид штанів
Самозакоханий юнак
Частина монітора
Код, шифр
Свійський птах
Великий дикий бик
Побратим персика

Дивна паличка

Тобі цікаво, як у цирку факіри ковтають гострі предмети або встромляють собі у груди шаблі? Ось і нашому Джо стало цікаво. Мало того, він навчився творити такі ж дива. Не віриш? Тоді переконайся.

— Погляньте на цю чарівну паличку. Зараз я вам продемонструю деякі її магічні властивості. Хто хоче мені допомогти у цьому? — запитав Джо, постукуючи паличкою по столі, тим самим демонструючи глядачам, що вона тверда і міцна. Вибравши собі асистента, він попросив його вийти на сцену і стати зліва. Джо повернув його спиною до себе, а правим боком — до глядачів. Після цього спортсмен різким рухом «встромив» помічникові у спину свою чарівну паличку сантиметрів так на десять. І асистент не відчув жодного болю чи інших незручностей. Оце диво! Потім Джо, посміхаючись і підморгуючи, витяг паличку, дістав з кишені хусточку, витер нею паличку і дав глядачам її для огляду.

Секрет цього фокуса, звісно, у чарівній паличці. А точніше — у паперовому циліндрику, який на неї одягнутий. Його склеєно зі смужки паперу шириною 5–6 сантиметрів. Папір пофарбовано під колір палички. Діаметр циліндрика зроблений точно по паличці і при цьому вільно по ній переміщається. Перед виходом на сцену фокусник бере паличку «одягнутим» кінцем. Паперовий циліндрик частково натягнутий на паличку і закритий рукою. Звисаюча частина циліндрика схована у рукаві. Після цього фокусник упевнено прикладає паличку до спини асистента і робить вигляд, що запихає її у тіло. Насправді паличка просто «заїжджає» у циліндрик. «Витягнувши» паличку зі спини, фокусник витирає її хустинкою. При цьому він стягує з палички паперовий циліндрик і ховає його у хустинці. Після цього можна сміло давати паличку глядачам на огляд.

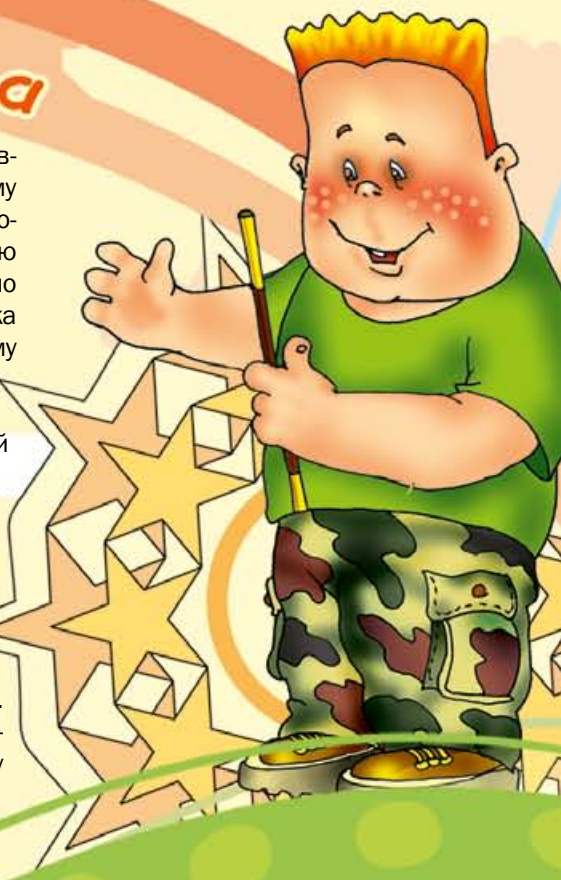

Міцні листівки

— У мене зібралася досить велика колекція вітальних листівок, — заявила якось Киця однокласникам і додала: — Є серед них декілька незвичних. Візьміть ось цю одну і порвіть її.

Друзі почали її відмовляти, мовляв, шкода рвати таку красиву пам'ятку, але Киця наполягала:

— Та не хвилюйтеся ви, усе буде добре. У мене багато листівок.

Коли Класики зрозуміли, що Класна красуня не жартує, вирішили виконати її бажання. Джексон взяв листівку й розірвав, а клапті повернув Киці. Наша красуня дістала з портфеля скриньку, відкрила її і, посміхаючись, поклала туди частинки листівки. Потім дістала з портфеля чарівну паличку і, пошепки примовляючи якісь магічні слова, почала водити нею над скринею.

Тепер взяла її в руки, потрясла, а тоді відкрила й витягла з неї цілу-цілісіньку листівку. Чим дуже потішила всіх присутніх. Особливо Джексона, який так довго відмовлявся її рвати. І цікаво, як же їй вдалося зробити це? Невже ця листівка дійсно якась незвична?

Насправді Киця мала таких листівок дві. А секрет їхньої «міцності» захований у самій скриньці. Вона має симетричну форму і в середині пофарбована в один колір. Окрім цього, в ній петлями закріплено тоненьку металеву пластинку такого ж кольору. Розміри пластинки збігаються із внутрішніми розмірами дна шкатулки.

Перед демонстрацією фокуса Киця одну листівку поклала під пластинку, а іншу таку ж дала порвати друзям. Потім клапті листівки вона поклала зверху на пластинку і закрила скриньку. Роблячи магічні рухи паличкою і примовляючи над нею, вона просто відволікає увагу глядачів для того, щоб потім взяти скриньку в руки, потрясти нею і непомітно перевернути, коли ставить назад на стіл. Далі усе просто — залишається відкрити скриньку і витягти з неї листівку. Можна у цьому фокусі скористатися також хустинкою. Накрити нею скриньку і потім непомітно перевернути її. Хустинка дає фокуснику більші можливості для маневру.

Кульки, що стрибають

Зібралися одного серпневого вечора у лабораторії професора Крапки Класні герої й обговорювали проблему одноразових предметів:

— Це ж досить зручно, — парирував меломан. — Подивився фільм — диск у смітник, помив посуд чи підлогу — викинув ганчірку, закінчилися гроші на картонці — телефон на смітник. Щороку з'являється до сотні нових найменувань одноразових предметів, — мовив Джексон.

— Але ж Земля-то у нас не одноразова. Скоро ми не матимемо куди те сміття викидати, — зауважив Колібрик.

— Так, але ж його можна переробляти або повторно використовувати для чогось іншого, корисного, — втрутився Джо.

— От-от. Цікаво, чи знаєте ви, що можна зробити з кульок нафталіну, які використовують для захисту одягу від молі? — запитав Крапка.

Класики округлили очі та з цікавістю поглядали на вченого.

— Особисто я їх у демонстрації фокусів використовую, — продовжив професор. — Ось погляньте, як вони радітимуть, коли їх кинути у воду.

Він узяв літровий пластик, наповнений водою, відкрутив корок і кинув у нього декілька нафталінових кульок. І що ти думаєш, усі побачили, як кульки загадково почали плавати вгору-вниз. Здавалося, що вони навіть підстрибують.

Пундик тут же взяв невеличку мензурку, набрав у неї з крана води і теж кинув декілька нафталінових кульок. Але вони чомусь й не думали так плавати, як у Крапчиному пластику. Щось було не так. Але ж усі бачили, як Пундик брав кульки з того ж пакетика, що й професор. Цікаво, що той «нахімічив»?

Секрет цього фокуса дійсно у хімії, а точніше — у воді. Насправді Крапка мав не звичайну воду, а заздалегідь підготовлену суміш. Зробити її не складно, і ти теж можеш її «нахімічити». Для цього слід взяти чотири чайні ложечки харчової соди та чотири такі ж ложечки кристаликів лимонної кислоти. Перемішай це у якійсь посудині і залий літром води. Протягом хвилини суміш буде шипіти та пінитися. Коли піна осяде, перелий цю «воду» у літровий пластик. Після цього ти сміло можеш кидати туди нафталінові кульки і насолоджуватися чарівним видовищем, дивуючи друзів.

Чарівна лампа

А зараз ми перевіримо, чи добре ви вчите фізику. От скажіть мені, чи завжди справджуються фізичні закони? — запитав у друзів Ковба-сан, якому теж хотілося їх чимось здивувати. І тут же сам відповів: — Я хоч фізики і не вивчав, на відміну від вас, проте спробую вам довести, що ні. Ось погляньте.

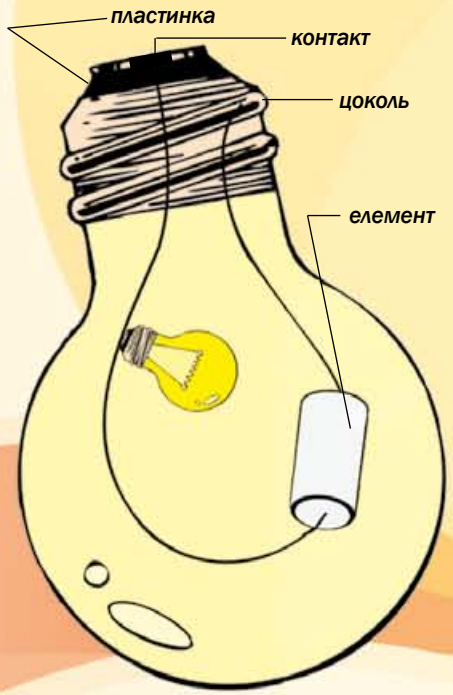

При цьому наш котисько усім показав звичайну електричну лампочку з матового скла. Він перекладав її з лапи у лапу, щоб переконати всіх у тому, що до неї нічого не під'єднано. Раптом він узяв чарівну паличку і доторкнувся нею до лампочки. Та засвітилася, але через мить погасла. Ковба-сан переклав лампочку в другу лапу, торкнувся до неї чарівною паличкою, і та знову спалахнула. Потім згасла. Оце диво! Адже усі бачили, що до лампочки не підключені жодні дротики, які б давали живлення. Невже наш Ковба-сан сам десь наелектризувався і зараз віддає свою енергію лампочці? Чи він сам навчився виробляти електричні імпульси?

Насправді наш котисько не перетворювався ні в акумулятор, ні в електростанцію чи конденсатор. Він просто приніс із собою «секретну» лампочку, яка з вигляду була найзвичайнісінькою. Але над її вмістом трохи почарував наш професор Крапка, підготувавши її для демонстрації фокуса.

Для цього він у перегорілій лампочці з матовим склом (або молочного кольору) обережно відкрутив цоколь, зробив отвір у скляній колбі та повиймав з неї усі деталі. Потім помістив у скляну колбу маленьку лампочку від кишенькового ліхтарика та елемент живлення напругою в 1,5 В. З'єднав їх послідовно дротиками та припаяв дротики до металевого цоколя. Після цього приклеїв цоколь до колби (дивися на малюнок).

Потім до цоколя зверху він припаяв ще маленьку тоненьку пластинку з міді чи латуні. Натискаючи на неї, фокуснику вдавалося замкнути електричне коло і подати напругу на малесеньку лампочку, заховану всередині електролампочки.

Зробити це, як бачиш, зовсім не складно. І не треба бути професором чи мати якісь інші наукові ступені. Головне, бажання здивувати друзів. Звісно, що робити все потрібно обережно, щоб не розбити колби та не порізатися склом. І врахуй, що яскравість маленької лампочки мала, а тому найкраще показувати цей фокус у затемненому залі чи при вечірніх сутінках.

На полонині

Щоб зіграти у цю гру зовсім необов'язково їхати у Карпати. Роль полонини може виконувати будь-яке ігрове поле: лісова галявина, стадіон, майданчик на подвір'ї. Головне — визначити межі ігрового майданчика-полонини. Після цього «пастухи» можуть випускати туди випасатися «овечок». Окрім цього, у грі беруть участь ще й «вовки». Кількість гравців у кожній категорії залежить від загальної кількості учасників гри. Якщо, наприклад, грають шестеро, то один хтось виконує роль «пастуха», двоє — «вовків», а троє стають «овечками». Розподіл ролей проводять жеребкуванням. Надалі усе, мов на справжній полонині...

«Овечкам», звичайно, треба рятуватися від «вовків», які за ними ганяються. «Пастуху» слід оберігати своїх «овечок» і він бігає за «вовками». Одним словом, усі починають бігати по майданчику. Одні — тікають, а інші намагаються наздогнати їх і доторкнутися до гравця з потрібної групи. Гравець, до якого доторкнувся хтось із «ворожого» табору, зупиняється і вибуває з гри. «Вовки» перемагають, якщо їм вдається переловити всіх «овечок», і програють, якщо їх переловлять «пастухи».

Для того, щоб перемогти суперників у цій грі, іноді потрібно проявляти деякі хитрощі, а не лише добре бігати. Наприклад, «овечкам» слід заманювати «вовків» поближче до «пастуха». При цьому запам'ятай, що вибігати за межі «пасовища» заборонено.

Два м'ячі

Грали якось Класики у волейбол на пляжі. Раптом хтось підкинув над сіткою другий м'яч і Джо перебив його на сторону суперника. Ті дещо розгубилися, і обидва м'ячі впали на їхній майданчик.

— А у мене є цікава пропозиція. Давайте двома м'ячами спробуємо пограти, — запропонував Джексон. — При цьому треба старатися, щоб обидва м'ячі не були на одній половині майданчика. Якщо таке трапиться, то команда програє очко.

— Це значить, що тоді не треба розігрувати комбінацій, а намагатися якнайшвидше вибити м'яча зі своєї половини, чи не так? — запитав Пундик.

— Звісно, що красивих комбінацій, як у звичайному волейболі, не буде. Проте вона допоможе нам покращити реакцію, потренуватися у подачах. Адже м'ячі тоді будуть одночасно подавати гравці з протилежних сторін, а ще... — Джексон дещо задумався і за мить продовжив, — грати тоді можна й не у повному складі, а навіть два на два.

— І до скількох очок гратимемо? — поцікавився Колібрик.

— Краще грати на час, наприклад, три тайми по три хвилини, — відповів Джексон.

Погодивши правила, Класні герої розпочали гру. Ти теж можеш організувати схожу гру з друзями, особливо, коли хочеться внести якусь новинку у традиційний волейбол. Що, у вас немає волейбольної сітки? Її можна замінити натягнутою мотузкою, а от м'ячів треба мати два.

Антей та Геракл

Пригадуєш, як і чому Геракл переміг могутнього Антея? Він просто відірвав його від землі і цим самим позбавив могутності. Адже сили Антею додавала його мати Гея, богиня Землі у давньогрецькій міфології.

Хочеш разом з другом повторити двобій Геракла і Антея? Тоді намалюйте на майданчику коло діаметром 2–3 метри. У ньому ви і будете вести боротьбу. Гераклу потрібно буде відірвати Антея від землі і винести його за межі кола. На це йому дається дві хвилини. В разі перемоги ти отримаєш три призових очки. Після цього ви з суперником міняєтеся ролями і двобій повторюється. По скільки разів кожному з вас бути Гераклом та Антеєм, слід домовитися перед початком гри.

У ході поєдинку Гераклу, поки він не відірвав Антея від землі, заборонено виходити за межі кола. Якщо хоча б одна його нога потрапить за коло, то з нього знімається одне призове очко. При цьому гравці знову займають місце у центрі кола і поєдинок продовжується, аж поки не минуть відведені дві хвилини.

Щоб уникнути суперечок та образ — запросіть суддю. І можете починати ваш двобій.

Розваги з обручем

Брати участь у цій грі можуть усі бажаючі. Навіть ті, які не вміють крутити обруч. Бажаючі побігати з ним чи котити його завжди знайдуться. А тому для розминки на ігровому майданчику на дистанції у 10–15 метрів розставляють в ряд 5–10 кеглів чи пластиків і влаштовують слалом з обручем. Гравець має якнайшвидше прокотити обруч зигзагом, оминаючи перешкоди. Оббігши останню перешкоду, гравець аналогічно повертається назад. За перебігом змагань має слідкувати суддя, який визначає за секундоміром час кожного гравця та слідкує, щоб вони не збивали кеглі. За кожну аварію до часу гравця додається 1 секунда.

Після цього можна зіграти в іншу гру. Для цього спершу слід відміряти дистанцію у 20–30 метрів, позначивши стартову та фінішну лінії. Усі гравці розбиваються на пари. Один хтось йде по дистанції і котить обруч, а другий має пірнути у нього якомога більше разів. За кожне пірнання гравець отримує призове очко. Якщо обруч падає з вини цього гравця, то у нього віднімається одне очко. Гонка продовжується з місця аварії.

На фініші гравці у парах міняються ролями. Перемагає той, хто заробить більше очок. Надалі переможці діляться знову на пари і виявляють абсолютного переможця гри. Ті ж, що програли, спостерігають за перебігом баталій.

Допитлива Варвара

Пригадуєш прислів'я: «Допитливій Варварі ніс відірвали»? А хочеш зіграти у гру, в якій бути допитливою Варварою почесно, адже вона виконує роль ведучої? Тоді приєднуйся до Класиків.

Правила гри прості. Ведучий задумує і називає якусь літеру. Потім він ставить коротке запитання і гравець, до якого він його звертає, має дати відповідь одним-двома словами. І слова ці мають починатися із названої літери. На прийменники увага не звертається. Відповідати треба одразу, протягом трьох секунд, інакше гравець вибуває з гри.

Ведучий обирає наступну літеру, і гра продовжується. Після трьох-чотирьох правильних відповідей ведучий змінює ігрову букву. Той, хто найдовше протримається у грі, стає наступним ведучим. За домовленістю деякі літери у грі не називаються (**и, ї, є, й, ь**). Отже, наш вундеркінд назвав літеру «Т» й запитав: «Хто?» та вказав на Пундика. Той відповів: «Токар». Потім відбулися ще два діалоги між ведучим, Кицею і Джексоном: «Де?» — «У театрі», «Що робить?» — «Тупотить ногами». Після цього Колібрик назвав літеру «Д» і гра продовжилася. Скажу по секрету, Джо вилетів після другого запитання...

Якщо тобі зрозумілі правила, мерщій збирай друзів і зіграй з ними у цю гру.

«Шлях у Шамбалу»

Про стародавню країну Шамбалу написано у вченнях буддистів, це щось схоже на рай у християн. У тій країні немає стихійних лих, а її мешканці — сильні, стрункі люди, які живуть довго і щасливо. Існує повір'я, що ті, хто там народжується, досягають духовного спокою. На пошуки цієї загадкової країни у Тибет, Памир та на Алтай відправлялася не одна експедиція. Одним з мандрівників був у молоді роки і наш капітан Немо. В одному з поселень непальської частини Гімалаїв капітан зустрівся з буддистським ламою. Той запевняв, що Шамбала існує у кожній людині і шлях до неї лежить через внутрішнє очищення та самовдосконалення. Лама пропонував відвідувачам випити еліксиру під назвою «Шлях у Шамбалу», який старець заховав серед чотирьох напоїв. Одні пили звичайну воду, другі — молоко, а треті — квас. Еліксир мав смак чаю, звареного з гірських трав. Наливав лама ті напої у різні посудини: піалу, глек, чашку та пляшку. Заглянути, що і в чому, не було змоги. Перед входом до лами наш капітан зібрав деяку інформацію. Він знав, що вода і молоко не в пляшці, посудина з квасом стоїть між глеком і посудиною з еліксиром, а в чашці був не квас і не вода. Ще він побачив, що піала стоїть біля чашки і посудини з молоком. І от коли лама запропонував Немо вибрати еліксир, той попросив подати йому... А ось що, здогадайся самостійно.

Асуанська гребля

Більшість туристів, які повертаються з Єгипту, розповідають про піраміди, верблюдів, а нашому Колібрику, окрім цього, пощастило побувати ще й на Асуанській ГЕС та оглянути храм Рамзеса II в Абу-Симбелі. Він був збудований у першій половині XIII століття до нашої ери на західному березі Нілу. Під час будівництва Асуанської греблі довелося цей храм перемістити догори на скелю, щоб його не затопило штучне озеро. Починаючи з 21 травня 1965 року, храм розрізали на окремі блоки вагою до 30 тонн та перевозили частинами догори. Роботи тривали п'ять років. Протягом цього часу було перевезено 1050 блоків загальною вагою понад 15 тисяч тонн, і зараз усі можуть помилуватися чотирма статуями фараона висотою у 20 м кожна біля входу у той стародавній храм. Свою розповідь наш вундеркінд супроводжував показом фотографій, а на завершення запропонував Класним героям задачку про Асуанську греблю:

— Що швидше: проїхати греблю на велосипеді чи половину шляху проїхати на мотоциклі, а другу половину пройти пішки, якщо швидкість мотоцикла у два рази більша від швидкості велосипеда, а швидкість велосипеда у свою чергу в два рази більша від швидкості пішохода?

А ти знаєш відповідь? Приєднуйся до Класиків та розв'язуй задачку. Хто знає, може, і ти колись побуваєш у Єгипті й побачиш той стародавній храм. До речі, таких унікальних переїздів історія більше не знає.

Ракети у пустелі

Одному із султанів, якого звали Ракет-аля-Пуск, захотілося зміцнити обороноздатність своєї держави і він придбав дев'ять ракет типу «SS–20». Віддавши за них всі свої мільйони, султан задумався: а як же їх найефективніше розставити у пустелі? Спершу він порадився зі своїми воєначальниками, а потім, коли не почув від них жодної втішної відповіді, розіслав запити в інші держави. Скільки часу він чекав відповідей, нам невідомо. Але один авторитетний мудрець із Декатригону все ж відгукнувся на його запит. Він порадив султану розставити ті дев'ять ракет у 10 рядів по три ракети у кожнім і на окремому аркуші намалював схему розстановки ракет. Та сталося так, що та схема чомусь зникла. Можливо, її перехопила його ж військова розвідка.

Ти хоч і не маєш відношення до військової служби та справ захисту держави, все ж можеш допомогти султану, правда? Тож візьми аркуш паперу та намалюй схему розстановки ракет.

Мідний ланцюжок

Під час однієї з мандрівок у гори Класним героям потрапив до рук твердий камінь. Він дуже був схожий на самородок якогось металу. Професор Крапка зробив припущення, що це дуже схоже на мідь, а потім запитав:

— А знаєте, який найбільший самородок міді було знайдено і скільки він важив?

Ніхто не ризикнув відповісти, і професор продовжив:

— Його було знайдено у штаті Мічиган, а важив він 420 тонн. А де у світі вперше почали видобувати мідь, знаєте?

— На острові Кіпр, адже через те її латинська назва — «купрум», — тут же відповів Колібрик.

— Правильно. Але збереглася ще одна історична назва міді — халькос. Стародавні греки видобували її у Халкісі на острові Евбея. Окрім цього, я ще одну задачку про мідний ланцюжок знаю. Розповісти вам? — запитав Крапка, знімаючи окуляри.

Класики закивали головами.

— Так-от, один стародавній мандрівник поселився у замку. У нього не було грошей, щоб заплатити за ночівлю, але він мав стародавній мідний ланцюжок із шести кілець. У ті часи мідь цінилася на рівні із золотом, а тому управитель замку згодився прийняти оплату за кожний день проживання одне кільце ланцюжка з умовою, що він отримає не більше одного розрізаного кільця. Яке кільце ланцюжка слід розпиляти мандрівнику, щоб мати змогу прожити у замку шість днів і дотриматися цієї умови?

І цього разу Колібрик ще раз довів, що він вміє логічно мислити. Він швидше за всіх дав правильну відповідь. А ти її знаєш?

Грибна арифметика

У тебе є географічна карта твого населеного пункту? Або хоча б твоєї області? Для чого вона тобі, запитаєш? Наприклад, нашим Класикам вона вкрай необхідна, бо за такою картою чи то влітку, чи взимку розробляють маршрути своїх мандрівок. Їм цікаво потім відшукувати на місцевості вибрані за картою орієнтири. Та, зрештою, з картою легше орієнтуватися, особливо у незнайомих місцях.

Так-от, під час чергової мандрівки, у якій брали участь ДуКлас, Джо та інші хлопці з нашого Класу, карта черговий раз стала їм у пригоді. Забрели вони далеко у ліс, захопилися збиранням білих грибів і незчулися, як трохи заблукали. Зрештою вони обрали один з напрямків і дійшли до річки, яку змогли відшукати на своїй карті. Після цього впевнено пройшли вздовж неї і вибралися на дорогу, яка вела додому.

— Тепер уже можна не хвилюватися, — зрадів ДуКлас. — Давайте присядемо і трішки перепочинемо.

Хлопці підтримали пропозицію, оскільки теж добряче втомилися, хоч і були набагато молодшими.

— Покажіть-но мені, хто скільки назбирав грибів, — за мить запропонував ДуКлас. — У мене лише двадцять, але хороших. А у вас скільки?

Оглянувши кошики наших Класиків, він вирішив роздати хлопцям свої грибочки так, щоб підрівняти їхню здобич. «Головне, не переплутати, кому і скільки я маю дати», — розмірковував ДуКлас і в результаті дав Пундику на два гриби більше, ніж Джексону. Джо отримав на шість грибів менше, ніж Колібрик. При цьому наш вундеркінд поклав до кошика на два гриби більше, ніж Пундик. Джексону дісталося на два гриби більше, ніж Джомолунгмі.

А ти знаєш, хто з хлопців назбирав найбільше грибів? Розберися у цій заплутаній грибній арифметиці та встанови, кому і скільки грибів віддав зі свого кошика ДуКлас.

Японські кросворди

У японських кросвордах зашифровані малюнки. Завдання — відтворити зображення за числами, які зазначені зліва від рядочків і над колонками. У кольорових кросвордах групи з різним забарвленням необов'язково мають бути розділені однією чи кількома вільними клітинками, вони можуть стояти поряд.

У цьому номері використані кросворди:

- **Олексія Нестеренка** (с. Губник, Вінницька обл.);
- **Поліни Кукулівської** (с. Ласки, Житомирська обл.);
- **Інни Капустяк** (смт. Нижній Нагольчик, Луганська обл.);
- **Маргарити Усатюк** (смт. Курнасівка, Вінницька обл.);
- **Віталія Бибика** (смт. Ромодан, Полтавська обл.);
- **Євгенії Фицайло** (с. Моринці, Черкаська обл.);
- **Андрія Коритка** (м. Запоріжжя);
- **Олени Турчин** (м. Львів);
- **Дмитра Пастушенка** (м. Миколаїв);
- **Богдани Кравченко** (м. Луганськ).

Надсилай і ти свої кросворди! Але обов'язково перевір, чи вони розв'язуються. Можеш зробити це самостійно або попросити своїх друзів.

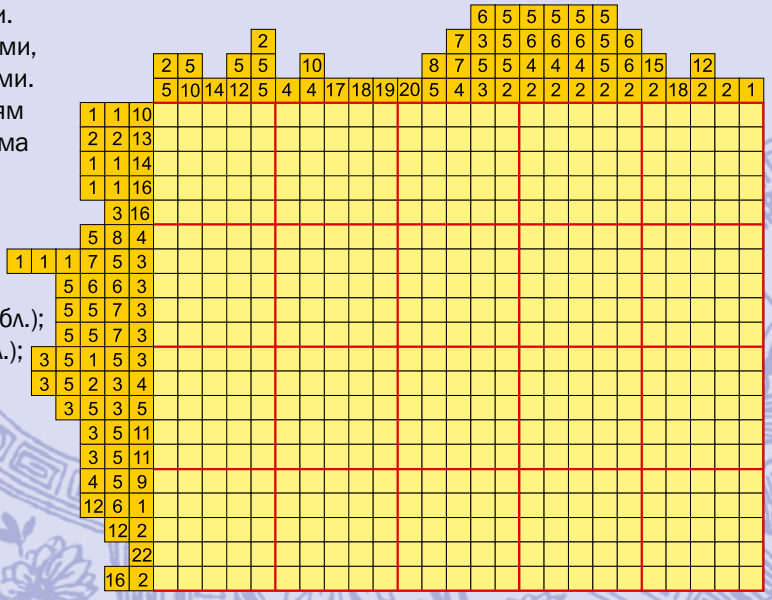

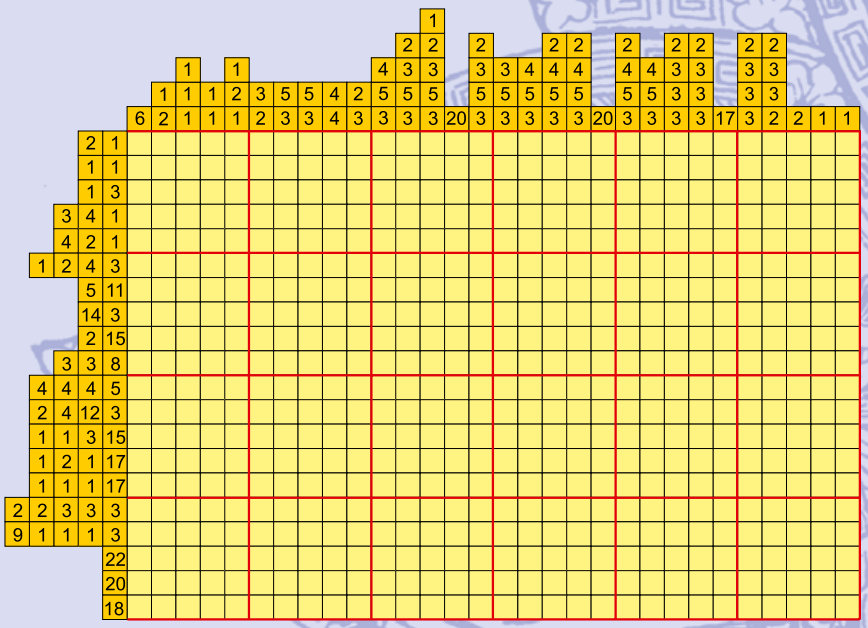

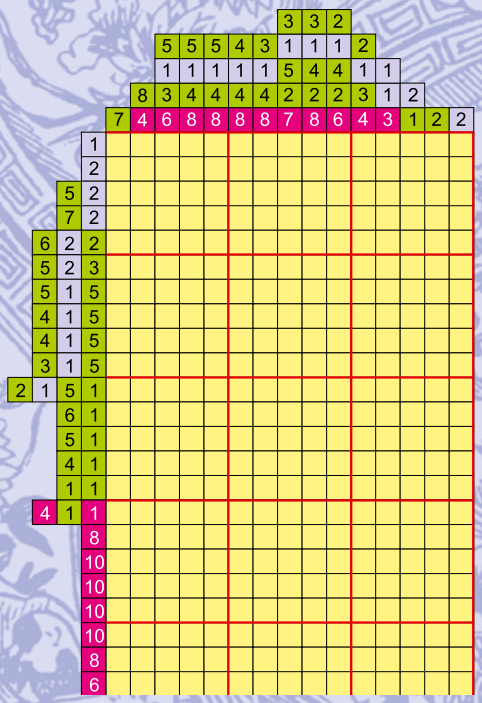

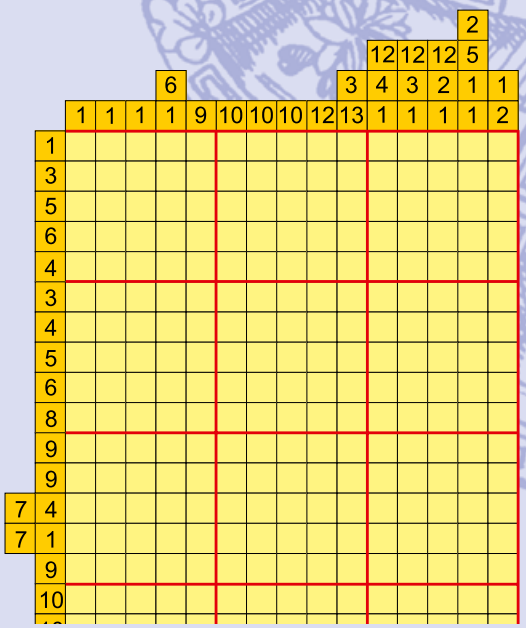

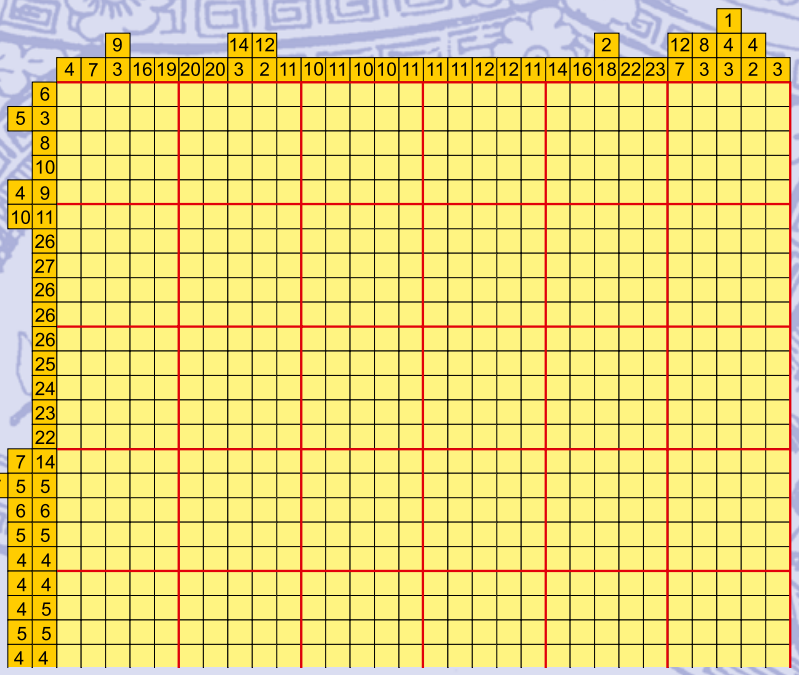

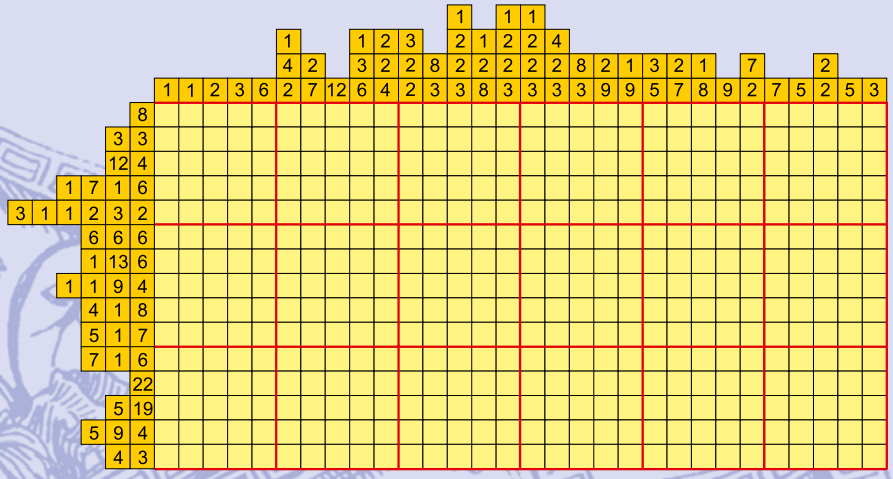

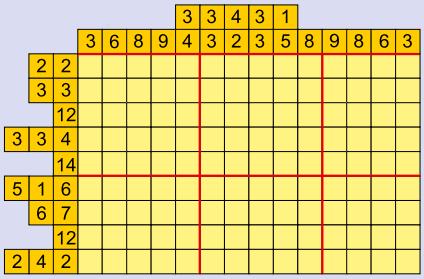

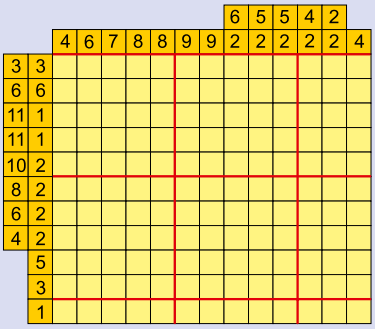

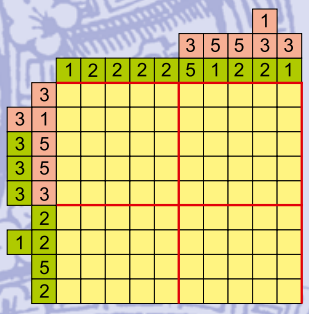

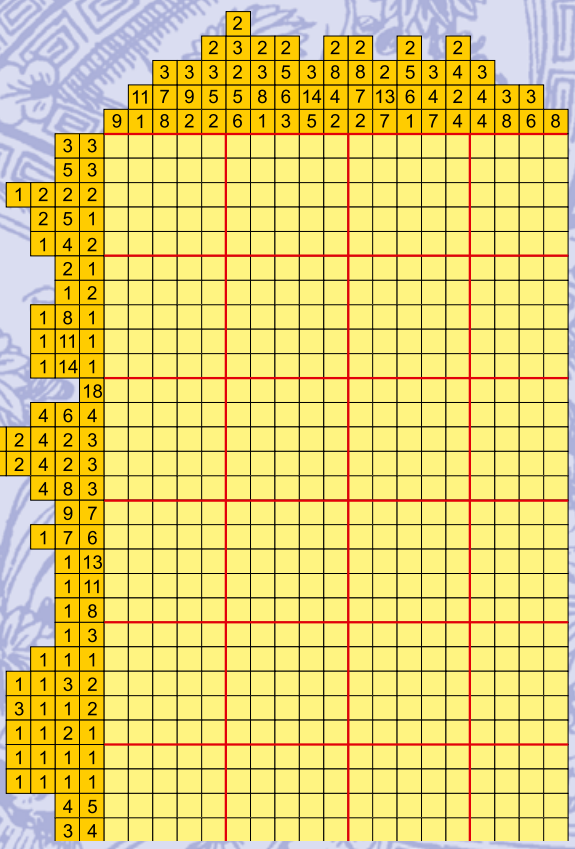

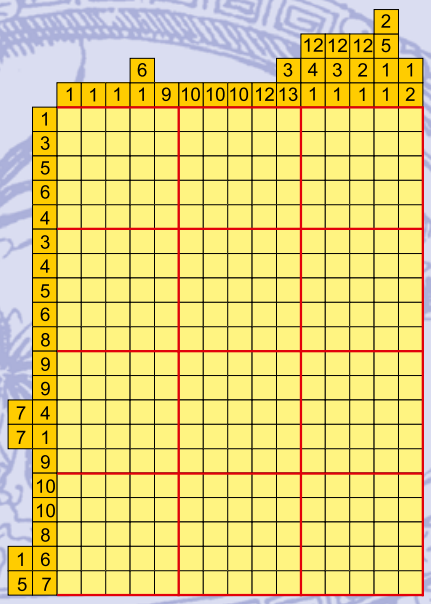

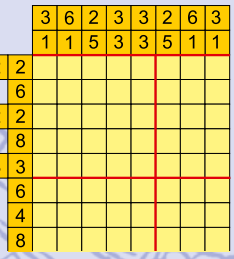

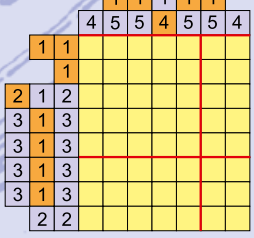

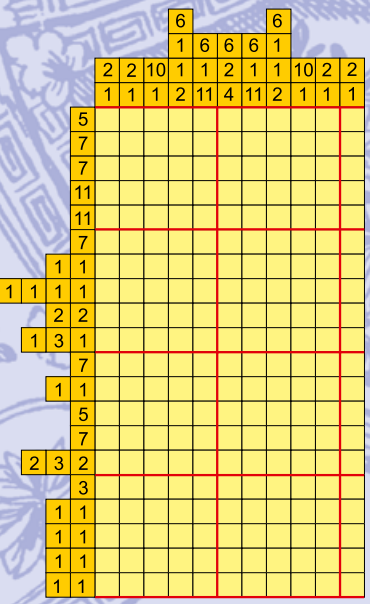

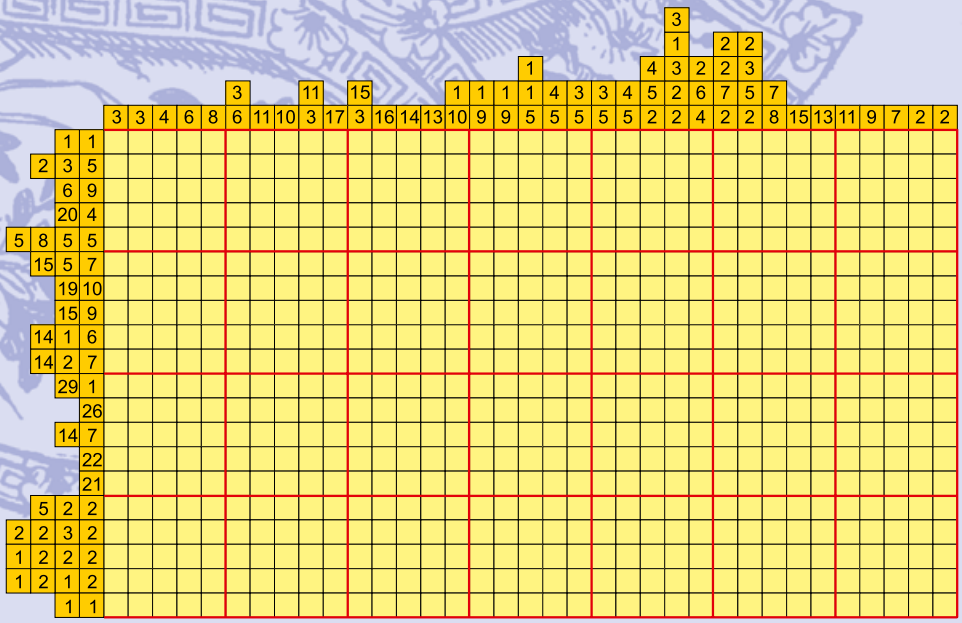

1 В угорському кросворді ***Поліни Кукулівської з с. Ласки Житомирської області*** заховалося 11 тварин. Відшукай їхні назви та викресли їх ламаними лініями, що не перетинаються між собою.

К	Е	Л	И	К	І	А	П
М	Н	Г	С	Ь	Н	Н	Г
А	Р	У	И	Р	Е	Т	І
К	У	Я	Ц	А	А	Н	Є
А	К	А	К	А	Т	Р	Т
С	О	Б	А	М	О	Г	И
З	Р	А	Г	Е	Д	Р	А
Е	Б	Б	Е	Л	Е	О	П

2 Понад 10 тисяч років тому у слонів були близькі родичі. Як їх називають, знаєш? Розгадай слова у кросворді ***Андрія Омельницького з с. Смиківці Тернопільської області.***

1. Не село
2. Класний професор
3. Футбольний клуб Іспанії
4. Його добувають з руди
5. Акторка ... Тоту
6. Хімічний елемент
7. Народна казка
8. Найбільша річка України
9. Намет

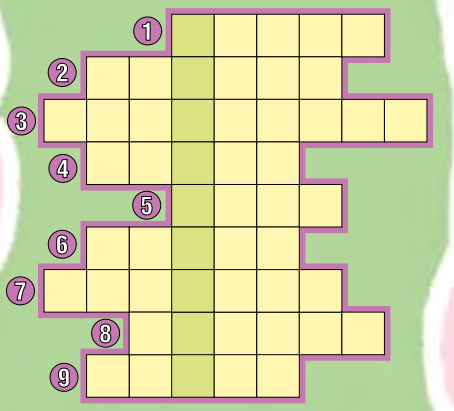

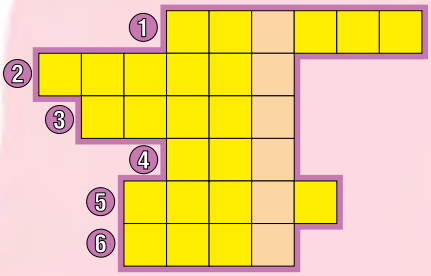

3 У кросворді ***Ольги Горолюк з Воробіївки Вінницької області*** зашифровано кличку її улюбленого собаки. Розгадай слова і зможеш її прочитати у виділеному стовпчику.

1. Священна тварина в Індії
2. Співачка ... Могилевська
3. Птах — символ миру
4. Не день
5. Столиця Франції
6. Колюча тварина

4 У своєму кросворді ***Олександра Паровай з Ковалівки Вінницької області*** заховала назву улюбленої квітки. Розгадай слова і прочитаєш її назву у виділеному стовпчику.

1. Морський рак
2. Шкільний предмет
3. ... і Джеррі
4. Захищає від дощу
5. Водій
6. На підлозі у кімнаті
7. Звір, марка автомобіля

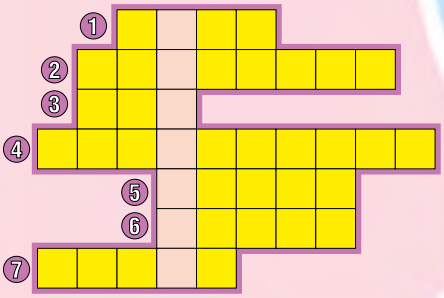

5 Ти можеш не знати математики так, як її знає ***Ірина Рябулус з Михедівки Черкаської області,*** але маєш здогадатися, яку казку вона описала математичними символами.

$\sqrt{d,b}$, $d,b \in k$,
$k \in O$, $d \to O$, $d \nrightarrow O$,
$b \to O$, $b \nrightarrow O$,
$\vec{m}$, $m \to O$,
$d\downarrow$, $b\downarrow$, $k \in O$...

6 У якому турнірі так успішно виступила футбольна збірна України? За що вона боролася у Німеччині? Розгадай кросворд ***Віталія Діденка з Вереміївки Черкаської області***, у якому прізвищами наших футболістів він зашифрував відповідь на друге запитання.

1. 5-ий номер збірної
2. 14-ий номер збірної
3. 11-ий номер збірної
4. 4-ий номер збірної
5. 7-ий номер збірної
6. 9-ий номер збірної
7. 1-ий номер збірної
8. 10-ий номер збірної
9. 21-ий номер збірної
10. 17-ий номер збірної

7 У чайнворді ***Інни Терепші з с. Пристроми Київської області*** частину слів зображено малюнками. Окрім них, слід вписати ім'я руської княгині та назву найвищого дерева.

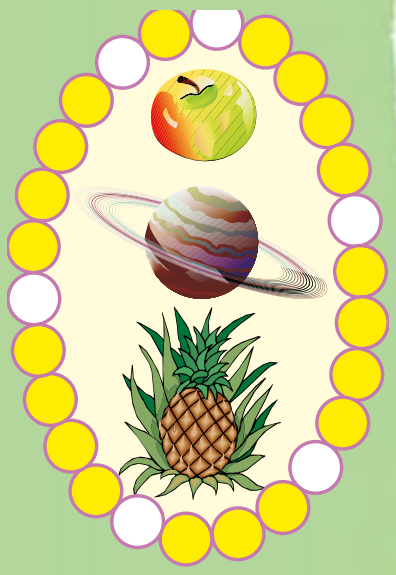

8 Скільки часу потрібно, щоб полічити до мільйона, затрачаючи на кожне число 1 секунду, знаєш? Це завдання спробуй виконати за 2 хвилини, не користуючись калькулятором. Засікай час і вперед!

Надіслав ***Андрій Сушкевич з Мукачевого Закарпатської області.***

9 Подивися на цей трикутник через лупу і скажи, що в ньому не збільшилося? Надіслала **Наталя Чепак з Хмельницького.**

10 Відшукай назви квітів у альтеркросворді ***Олени Григової з Октябрського Донецької області.***

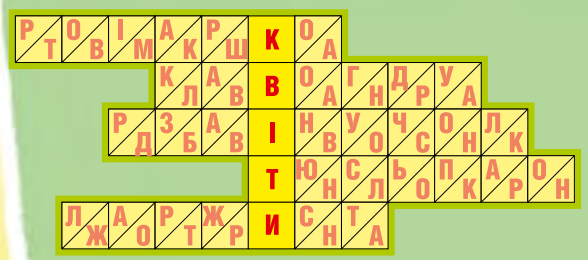

11

Розгадавши «Біологічний» кросворд ***Марини Кашенян з с. Нерушай Одеської області,*** у виділеному стовпчику ти зможеш прочитати назву процесу, який відбувається у рослинних організмах.

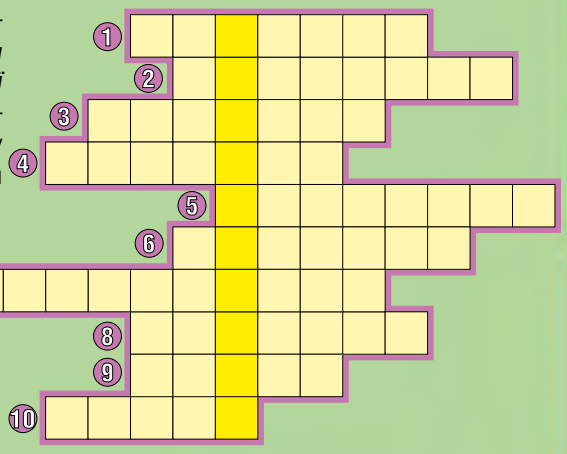

1. Реакція організму на подразнення
2. Розділ біології
3. Елементарна складова частинка живого організму
4. Біологічно активні речовини
5. Тип тканини в організмі
6. Процес, без якого неможливе життя
7. Земноводна тварина
8. Комаха з гарними крильцями
9. Найпростіший організм
10. Пташка, яка будує своє гніздо над водою

12

Перетвори **казку** у **манку** та **кубок** у **сирок** так, щоб у кожному наступному вписаному слові змінювалася лише одна літера. Надіслала ***Катя Омелюк з с. Миліші Волинської області.***

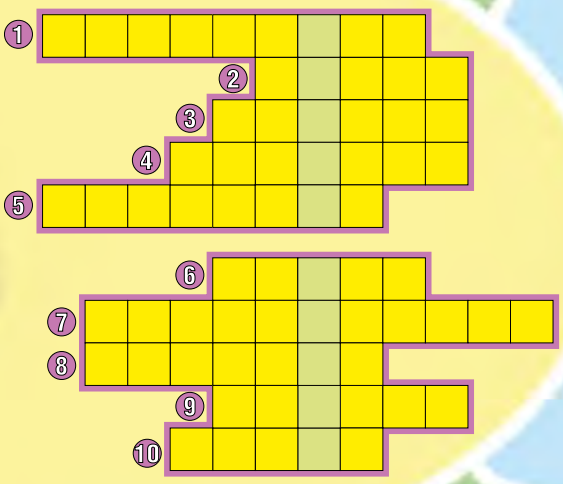

К	А	З	К	А
М	А	Н	К	А

К	У	Б	О	К
С	И	Р	О	К

13

Уважно розглянь двадцятицифрове число, утворене повторенням цифр 1, 2, 3, 4, 5. Викресли з нього десять цифр так, щоб у тебе залишилося найбільше число. Надіслав ***Артем Старков з Чернігова.***

12345123451234512345

14

Розанаграмуй слова так, щоб у тебе вийшли імена дівчат, які заанаграмувала ***Марія Паранюк з Ковалівки Вінницької області.***

Н А С А С А Т І Я ➤ ☐☐☐☐☐☐☐☐☐
С А В А Л Я Р О ➤ ☐☐☐☐☐☐☐☐
Л І Т Я Н А Я ➤ ☐☐☐☐☐☐☐
Я К Т І В О Р І ➤ ☐☐☐☐☐☐☐☐
А С О К Н А ➤ ☐☐☐☐☐☐
Н И М А Р А ➤ ☐☐☐☐☐☐
У Л Н С А Р А ➤ ☐☐☐☐☐☐☐
Д И М Л Ю Л А ➤ ☐☐☐☐☐☐☐

Бізони — господарі Великої Прерії

Поряд з нами

Двічі фантастична Джессіка Альба

Who is хто?

Люби і знай свій рідний край

Лемки, бойки, гуцули — всі ми українці...

Кумир мій...

Книжка для Киці

Бізнес-клас

Історія успіху Даніеля Сваровскі

Це цікаво

Пан Марципан із Сентендре

Знову школа

Букви різні писать Неабияк, а на п'ять...

Хто у нас Класний ласун?

У грі беруть участь два гравці. Грають на трьох окремих ігрових полях. Жеребкуванням визначають того, хто розпочинає гру. Він обирає перше ігрове поле. Надалі ходи виконують по черзі. На кожному своєму ходу гравець викреслює один, два або три малюнки ласощів, які розташовані поруч. Перемагає той, хто зробить останній хід. Грати краще простим олівцем, щоб мати змогу все витерти гумкою та зіграти повторно. Той, хто програв, обирає наступне ігрове поле і першим виконує на ньому хід. Надалі грають аналогічно. Переможцем гри, тобто КЛАСНИМ ЛАСУНОМ, стає той, хто зуміє двічі виграти на окремих полях.

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ
КЛАС®
К! Л! А! С!
передплатний індекс
40240